XII. évfolyam, 34. szám
1956. augusztus 23.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Régen is így volt?

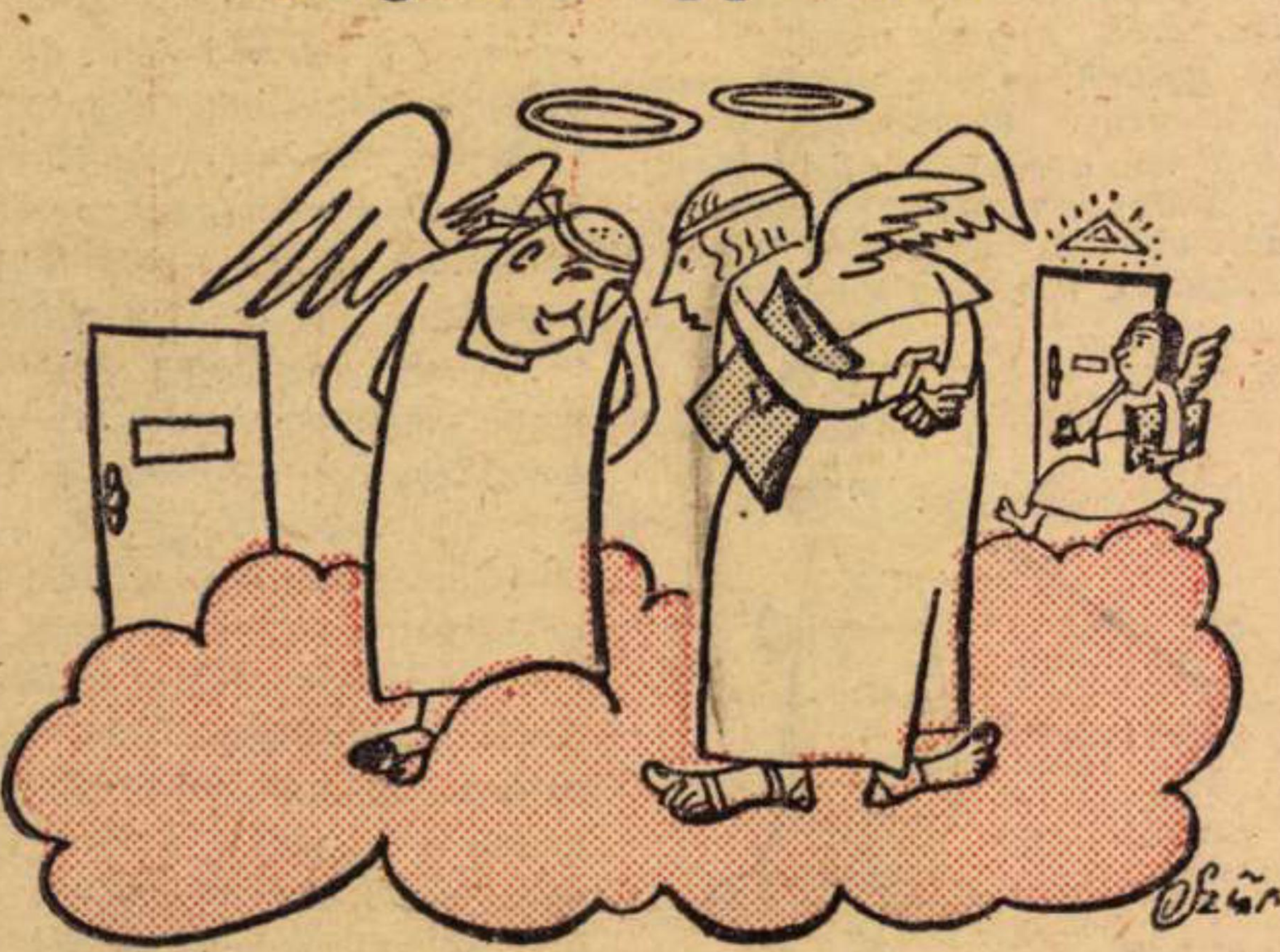

— Te, mi van Luciferrel, már régen nem láttam...
— Folyton kritizált és már a vállalat megalakulásakor alacsonyabb beosztásba helyezték.

Gyárosok egymás közt

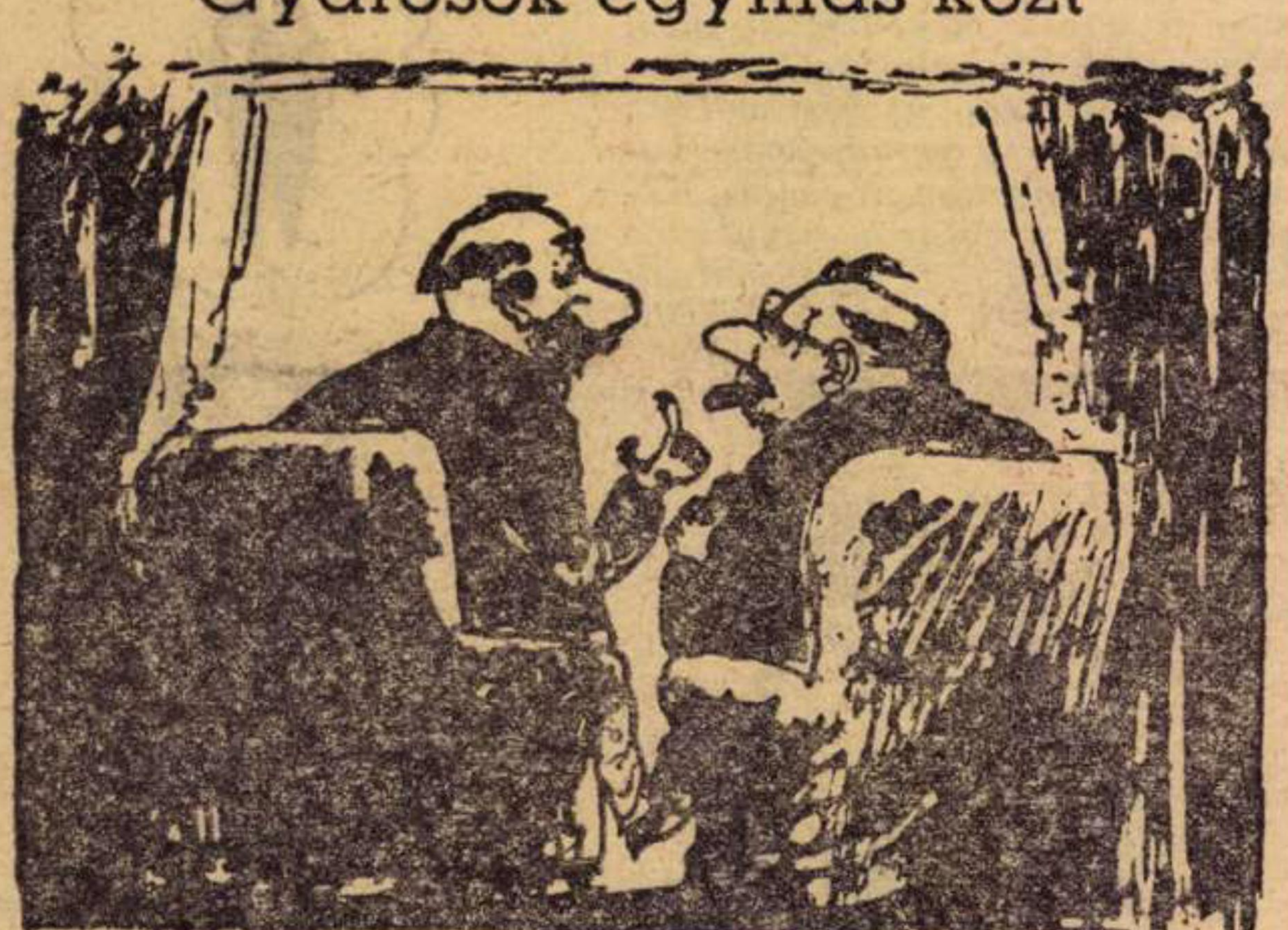

— Hallottad, hogy eltávolították a vasfüggönyt?
— Nagyszerű, ágyút lehetne önteni belőle!

(Brun Çnedice rajza a belgrádi „Jezs"-ből)

Idegenforgalmi vízió

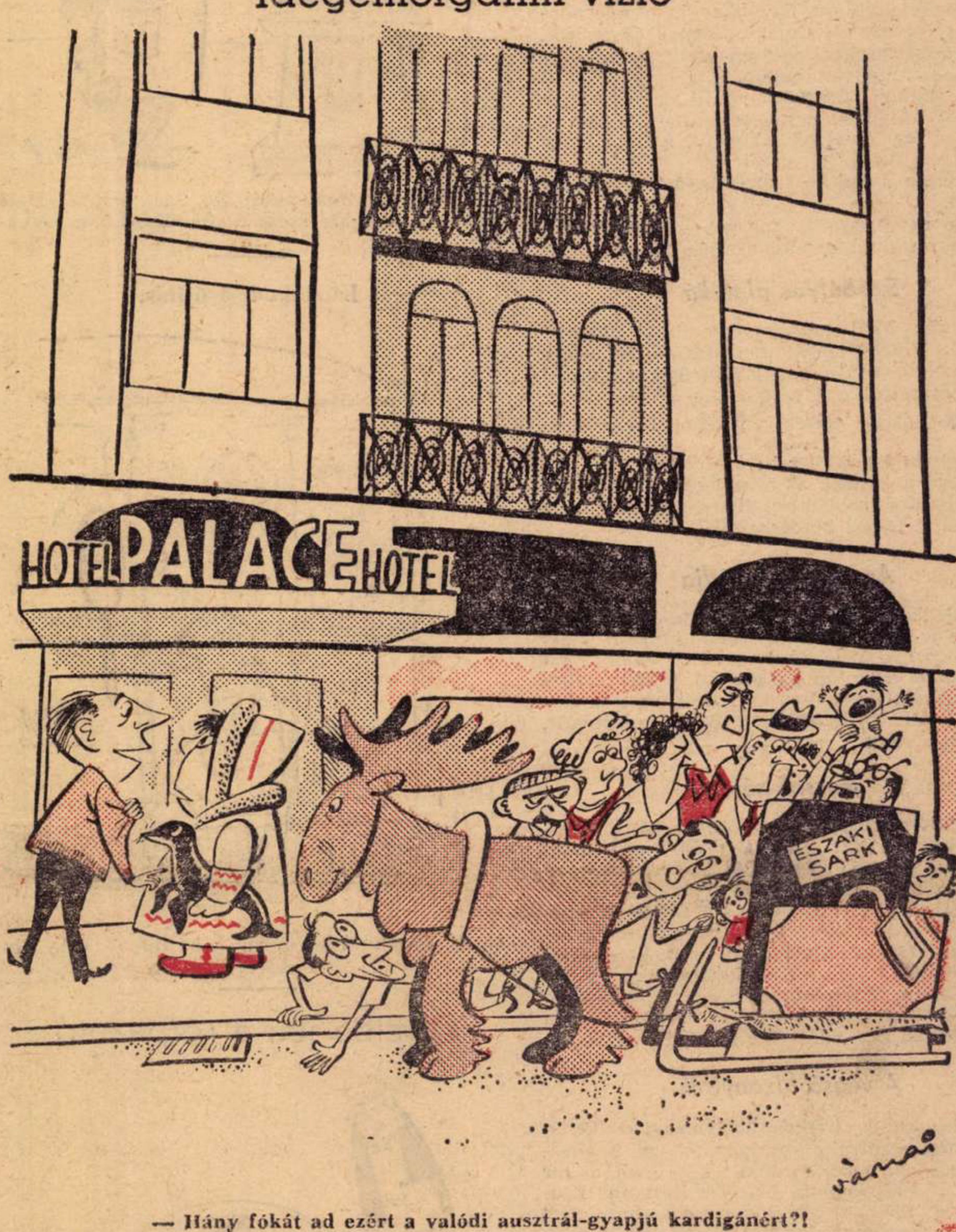

— Hány fókát ad ezért a valódi ausztrál-gyapjú kardigánért?!

Javaslatunk

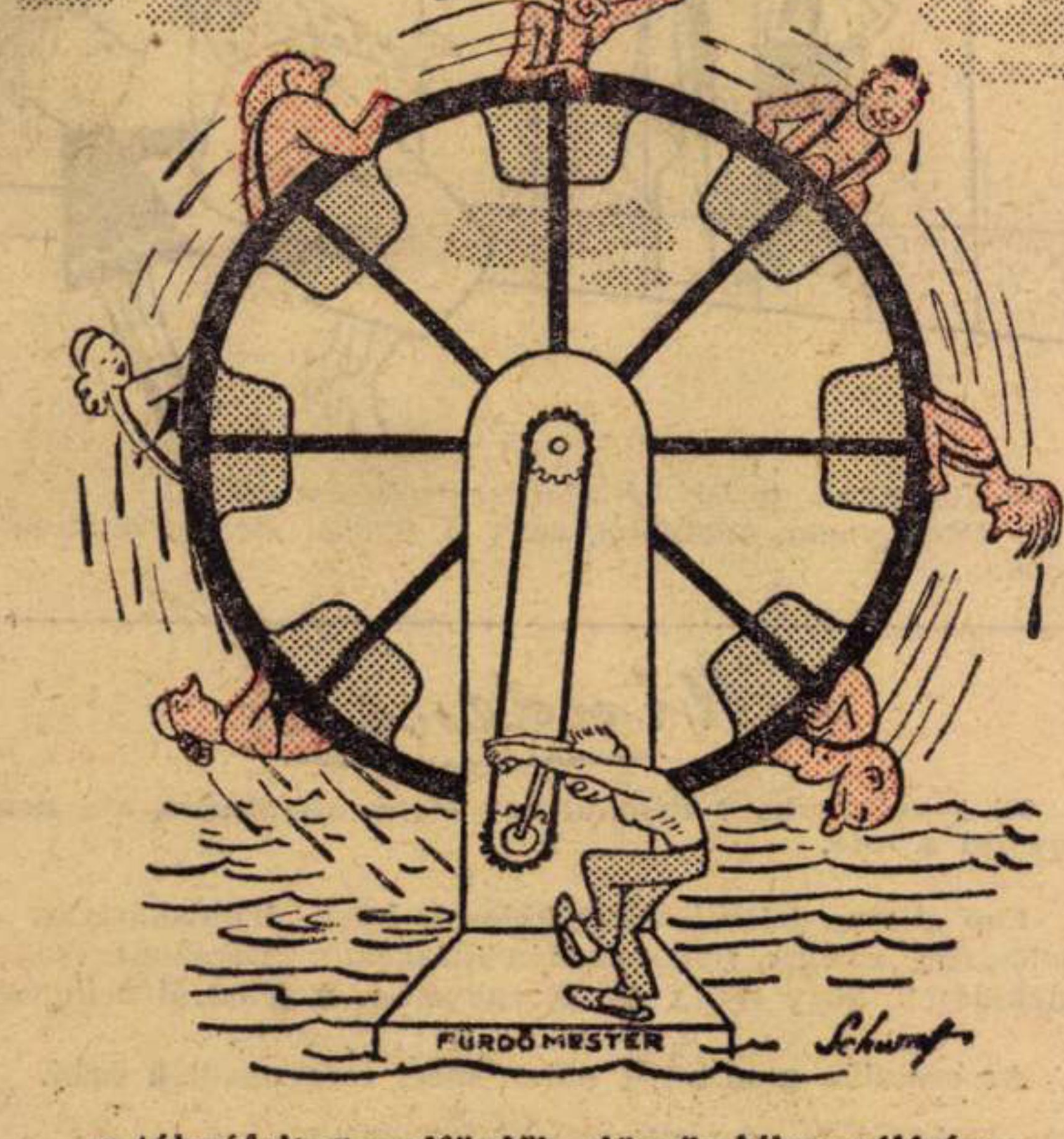

a túlzsúfolt strandfürdők előnyös kihasználására.

Családi körben

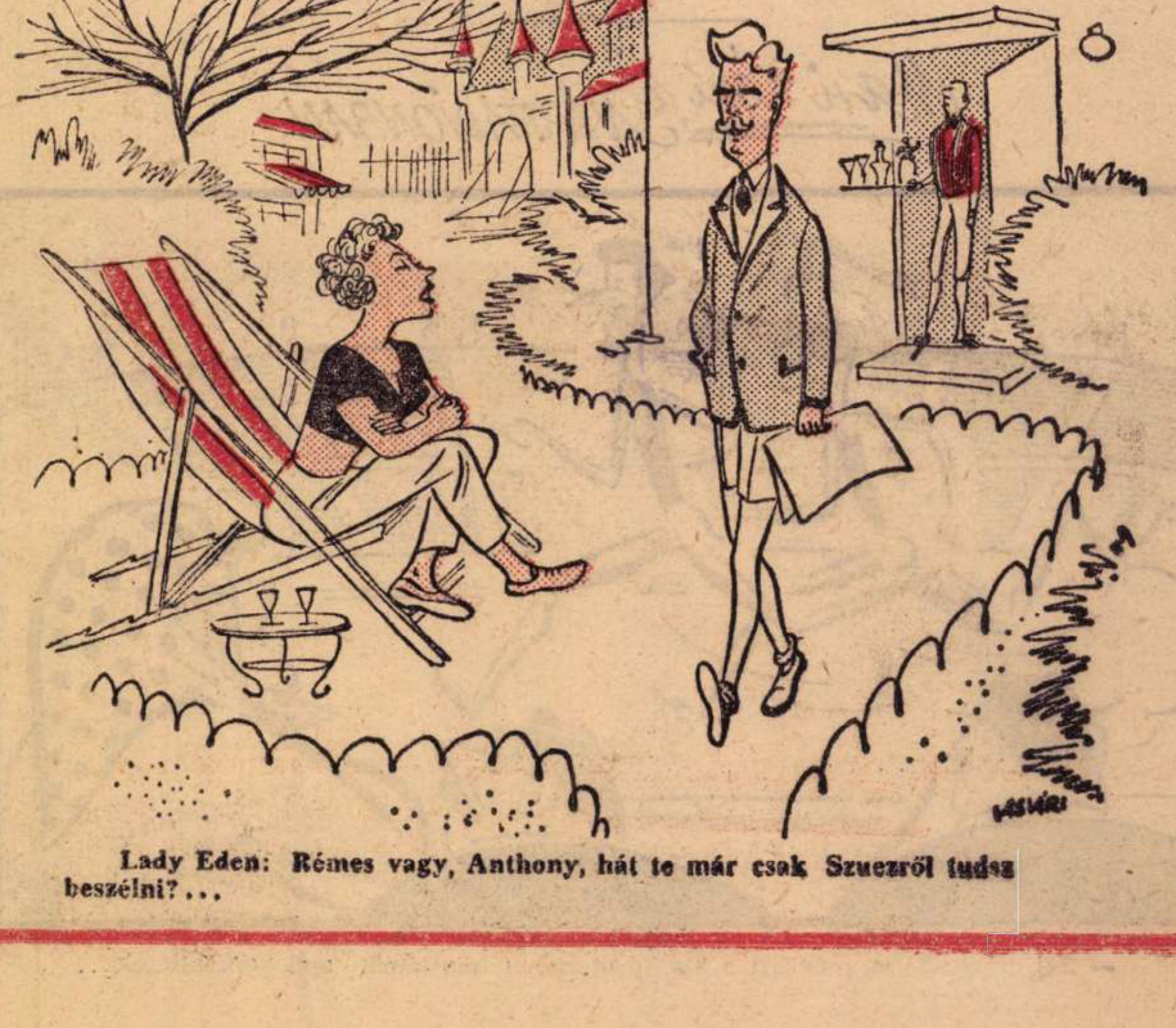

Lady Eden: Rémes vagy, Anthony, hát te már csak Szuezről tudsz beszélni?...

Külföldi szemle

Ágyúk az országúton

A közlekedési balesetek nagy száma világszerte fokozódó aggodalomra ad okot. Amióta az autók egyre szélesebbek, gyorsabbak, s egyre nagyobb számban özönlik el az országutakat, a személyi biztonság csökkenőben van. Egyesek szerint a hajtási igazolvány felér egy fegyverviselési engedéllyel. S nem akármilyennel! A sussexi Olivier bíró egyik gyorshajtási ítéletében ezt jelentette ki:

— A gondatlanul vezetett autó éppen olyan veszélyes, mintha valaki ágyúval lövöldözne az országúton.

A dolognak egy másik oldalára mutat rá az alábbi kis New York-i történet:

A rendőr arra lett figyelmes, hogy egy autó ki akar jutni egy hatalmas autópark közepéből. Az autó előremozgott, egészen addig, amíg egy hatalmas csattanással nekiment az előtte levő kocsinak. Ekkor hátrafelé indult meg, s nagy robajjal beleütközött a mögötte álló autóba. A rendőr erélyes léptekkel odament, s látta, hogy az autót egy fiatal nő „vezeti".

— Kérem a hajtási igazolványát! — mondta szigorúan.

— Ne nevettesse ki magát! — legyintett a nő. — Ugyan ki adna nekem hajtási igazolványt?

Szabályos pletyka

A Daily Mail munkatársa nizzai riportot készített, s többek között meglátogatta Somerset Maughamot, a neves angol írót. Természetesen kérdést intézett hozzá még pedig a következőt:

— Igaz, hogy elveszi feleségül Lady Kenmaret?

Maugham így válaszolt:

— Jövő hónapban 83 éves leszek.

Az újságíró csalódottan állapította meg, hogy az író nem a feltett kérdésre felelt.

Amerikai tragédia

Az egyik csikágói bankfiók ajtaján a következő felirat olvasható: „A viszontlátásra! Tiszteljen meg újra látogatásával minél előbb!" Ezt a bankfiókot legutóbb kasszafúró betörők teljesen kirabolták, s az udvarias felirat alá a következőket írták: „Köszönjük a szíves meghívást, élni fogunk vele!"

Hosszú séta

A Reuter-hírügynökség jelenti a kenyai Nairobiból, hogy Ewart Scott Grogan visszavonult a közélettől. Grogan jelenleg 81 éves és arról nevezetes, hogy ő volt az az ember, aki gyalog tette meg az utat Fokvárostól Kairóig. A gyalogútnak hivatalos célja is volt: felfedezni a Nílus forrását. Grogan elmondotta most, hogy hosszú gyalogútja alatt több alkalommal forgott életveszélyben. Többek között egy kannibál lakomáról szökött meg, nem mint vendég, hanem mint fő-fogás. Egy egész kis törzs maradt éhen.

A végső bizonyíték

Minden korok irodalomtörténészei szívesen foglalkoztak azzal a problémával, hogy Shakespeare maga írta-e színdarabjait, s ha nem, akkor ki. Mint a „Philadelphia Evening Bulletin" írja, a stratfordi Shakespeare-ünnepségek során újra felmerült a kérdés. Az egyik tudományos előadáson a következő érvelés hangzott el:

— Mindkét gyanúsított író, Bacon és Marlowe egyaránt olyan magas műveltségű és választékos ízlésű férfi volt, hogy egyikük sem lett volna képes olyan gyenge, alacsony színvonalú, olcsó hatásokra törekvő darabot írni, mint a Windsori víg nők.

Jutalom az őszinte szóért

(Történhetett volna az EKM-gyárban)

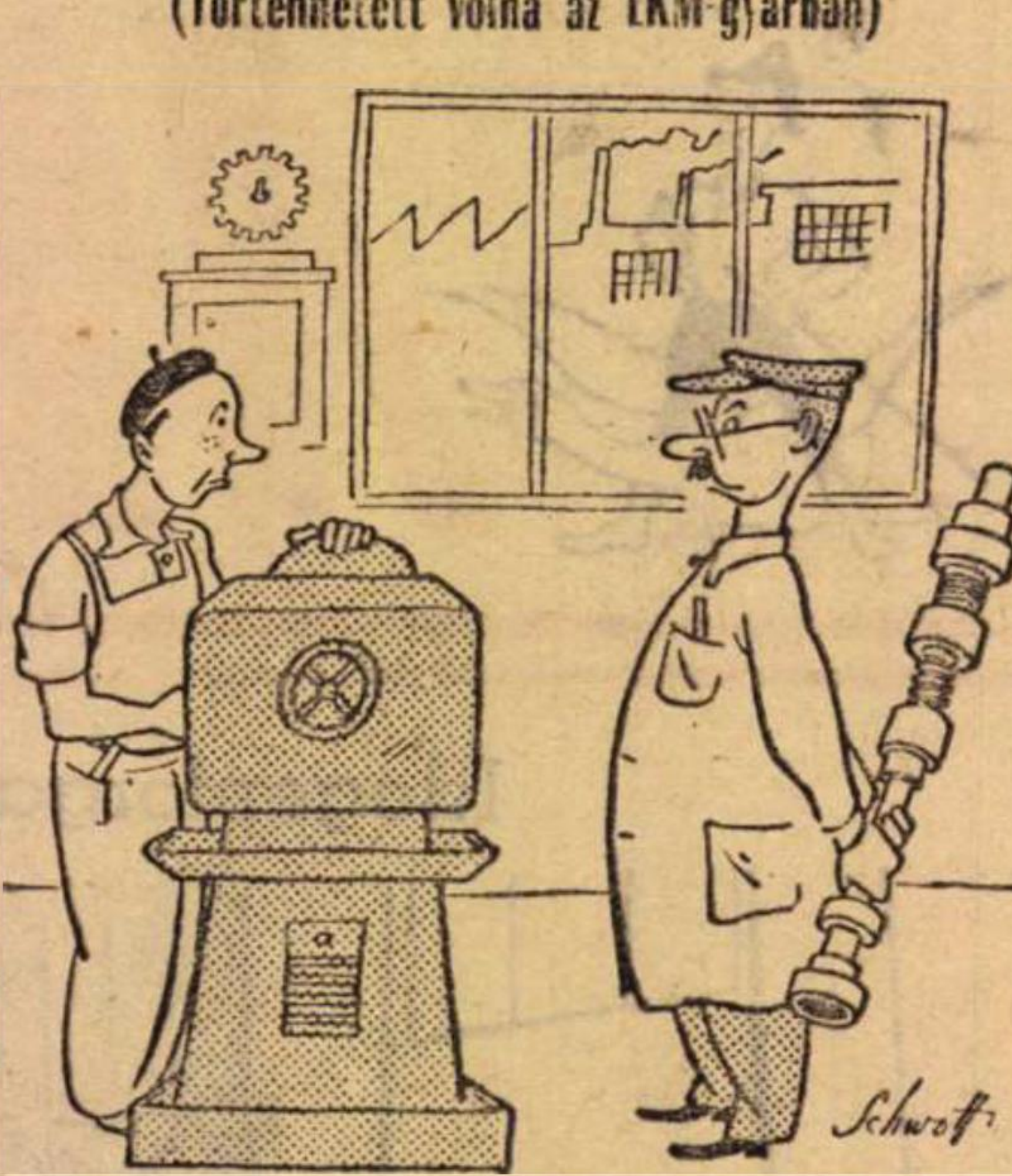

Megbírált művezető: No, szaktárs, hoztam magának egy kis könnyű munkát, amin kereshet . . .

Közlekedési újítás,

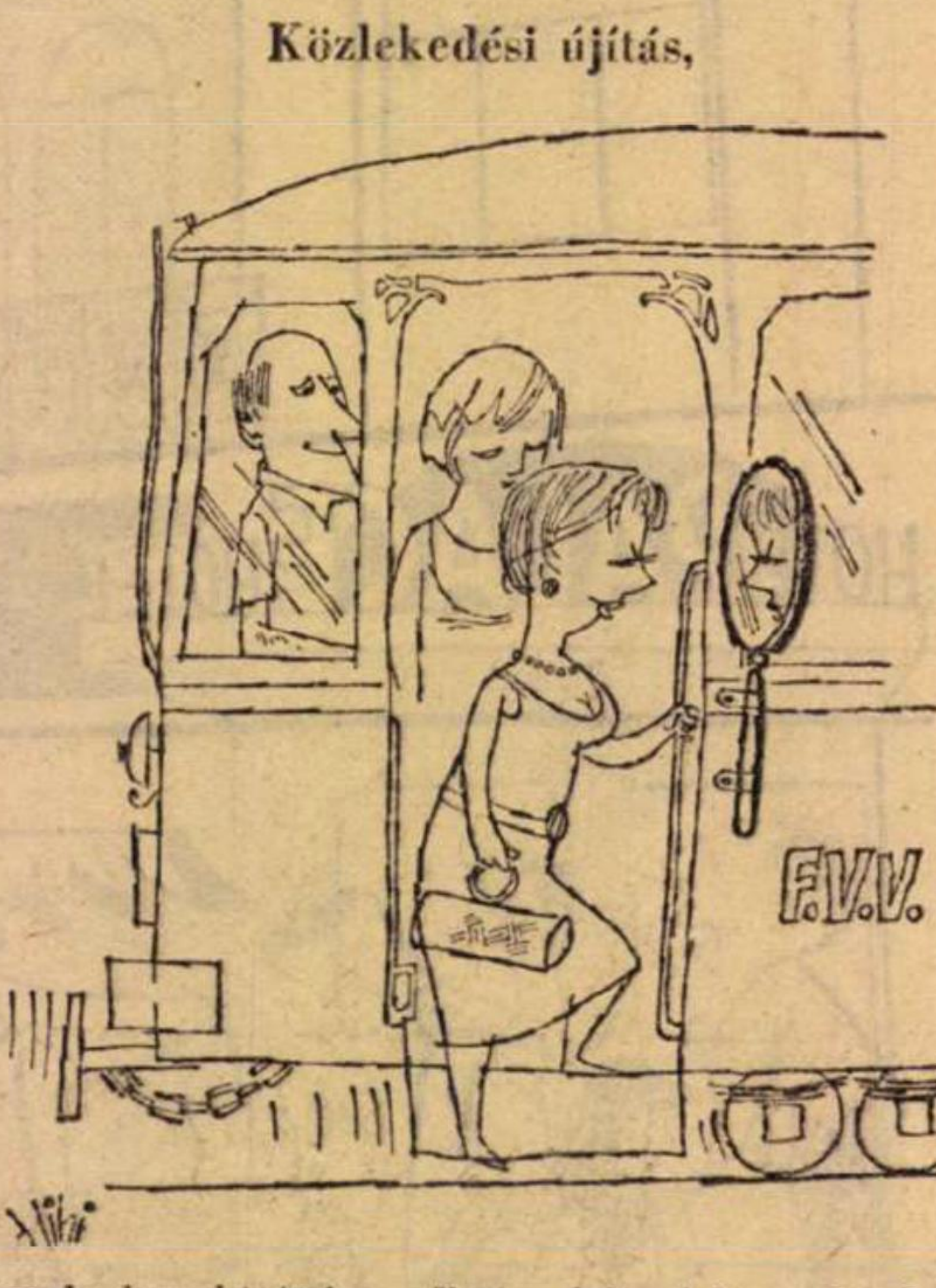

amely leszoktatná a nőket a hátrafelé való leszállásról.

Divatba jön a törpeautó

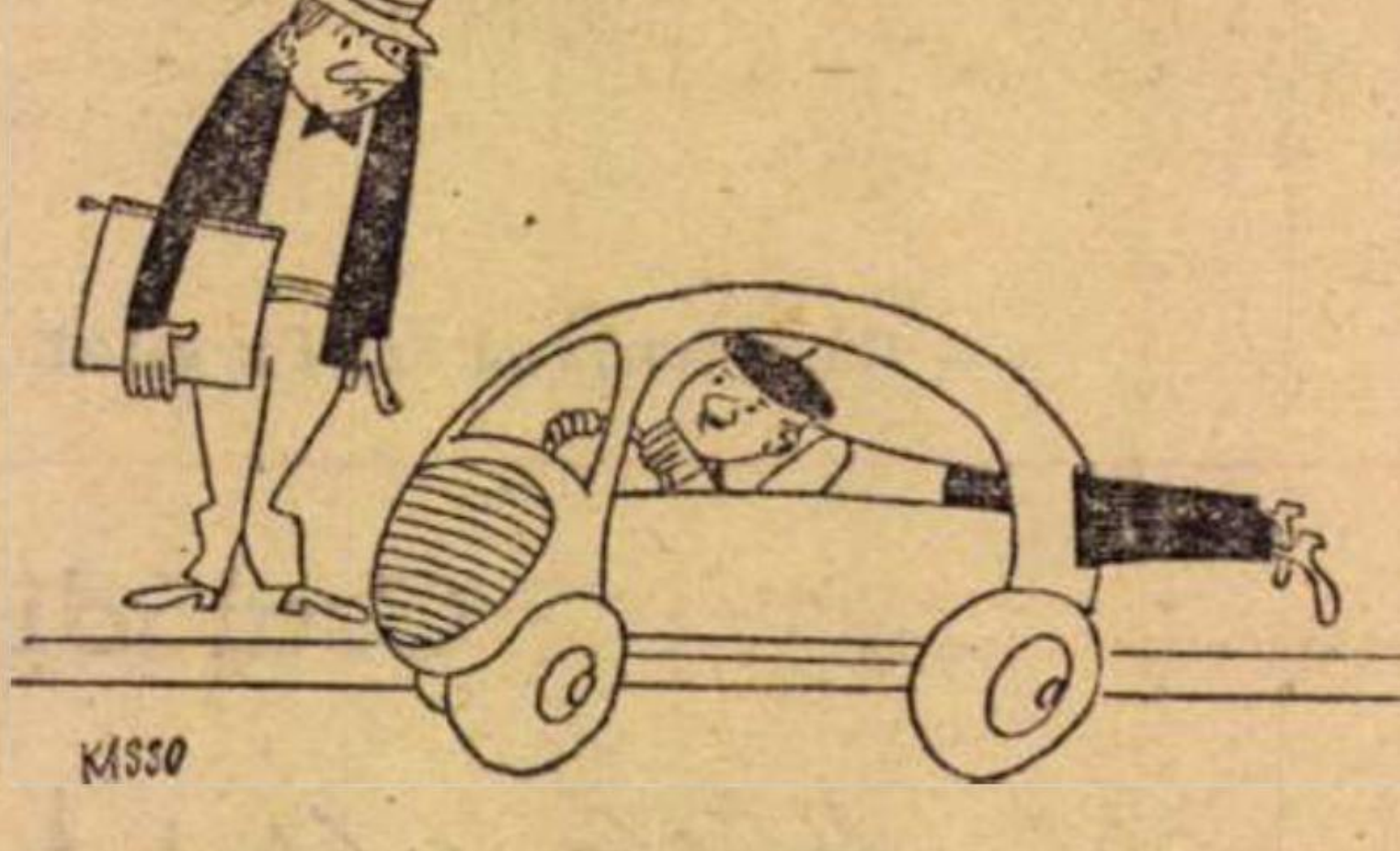

Mari néni a NÉPSTADIONBAN

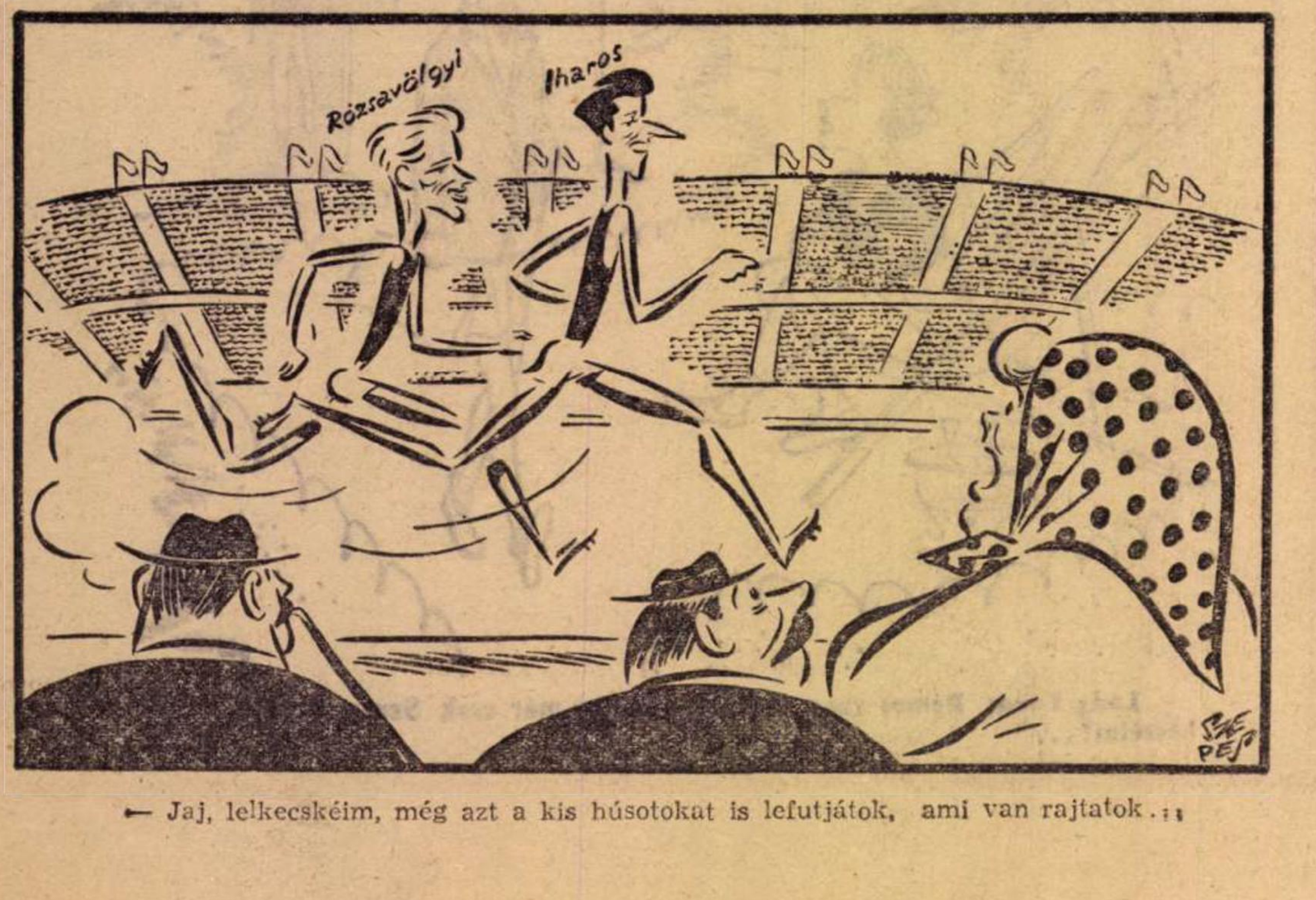

— Jaj, lelkecskéim, még azt a kis húsotokat is lefutjátok, ami van rajtatok . . .

Parádsasváron JÁRTUNK

és meglátogattuk a község két nevezetességét, az úttörőtábort és az üveggyárat. A Mátra ritka, jó levegőjét élveztük az úttörőtáborban, de negyedóra járásnyira onnan, a levegő egy csapásra sűrű és rossz lett, mert beléptünk az üveggyár pipáscsarnokába.

Pipások között

A parádsasvári üvegfúvókat nemcsak azért nevezzük pipásoknak, mert hosszú, pipához hasonló szerszámjuk miatt, ők így hívják magukat, hanem azért is, mert sok mindenért és sok mindenkire „pipásak", — nem is ok nélkül. (Pipás: ismert „szakkifejezés", értsd: dühös, haragos.) Először is haragszanak az elszívóberendezések hiánya miatt. Füstben, gőzben, gázban végzik rendkívül nehéz munkájukat, amely elsősorban a tüdejüket veszi igénybe. Amint a mellékelt képen látható: vannak, akik még így sem elégszenek meg egy pipával.

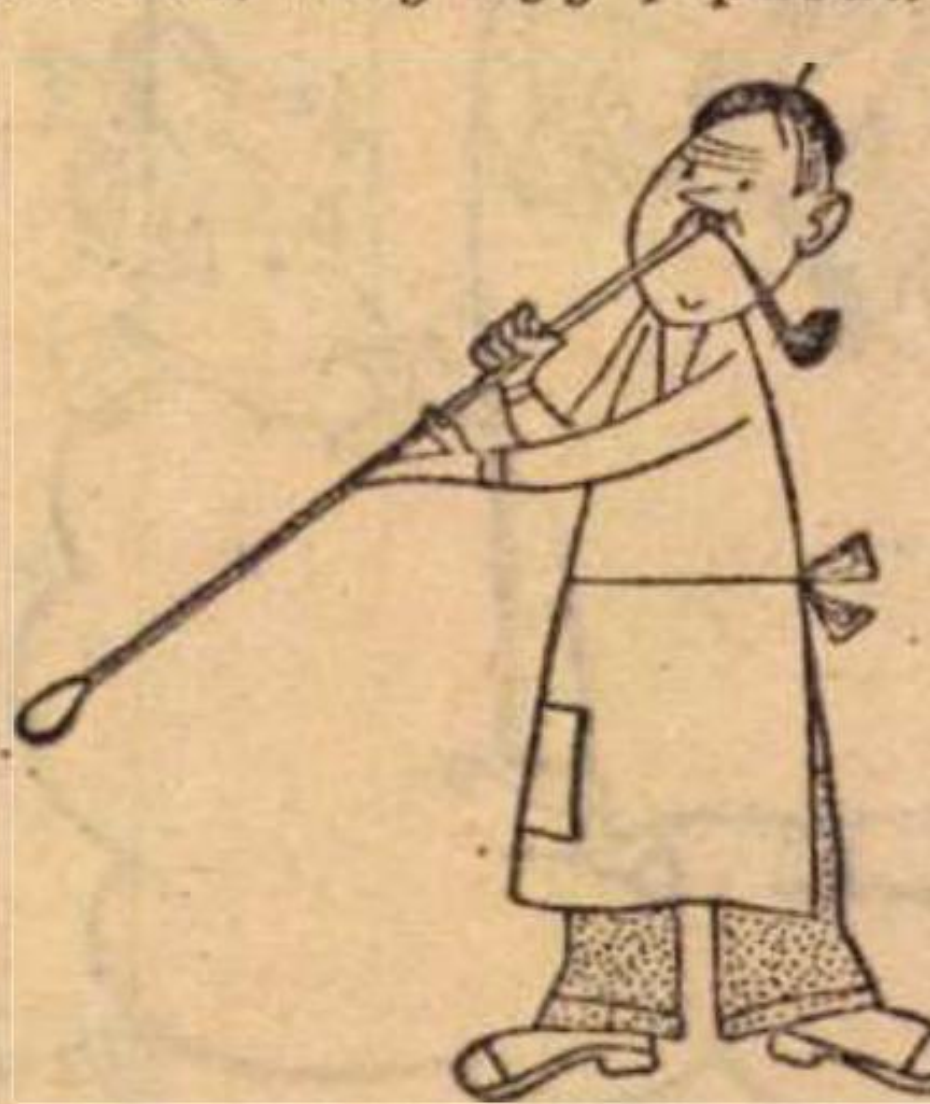

Második ok a haragra, hogy az üveggyártást egyik minisztériumtól a másikhoz dobálják. Így aztán az üvegfúvók voltak már könnyűipari, vegyipari, építőipari dolgozók, s a bérük sem volt szilárd, minden tárca újra rendezte, de sosem az ő előnyükre. Végre most vasasbéreket kapnak. Ezzel meg volnának elégedve, ha nem félnének, hogy valakinek eszébe jut odafenn egy új bérrendezés. Harmadszor: a parádsasvári kenyér lapos, keletlen, ragacsos. Képünkön az üvegfúvók vágyálmát láthatjuk: bár csak ők fújhatnák fel szép kerekre a sasvári cipót!

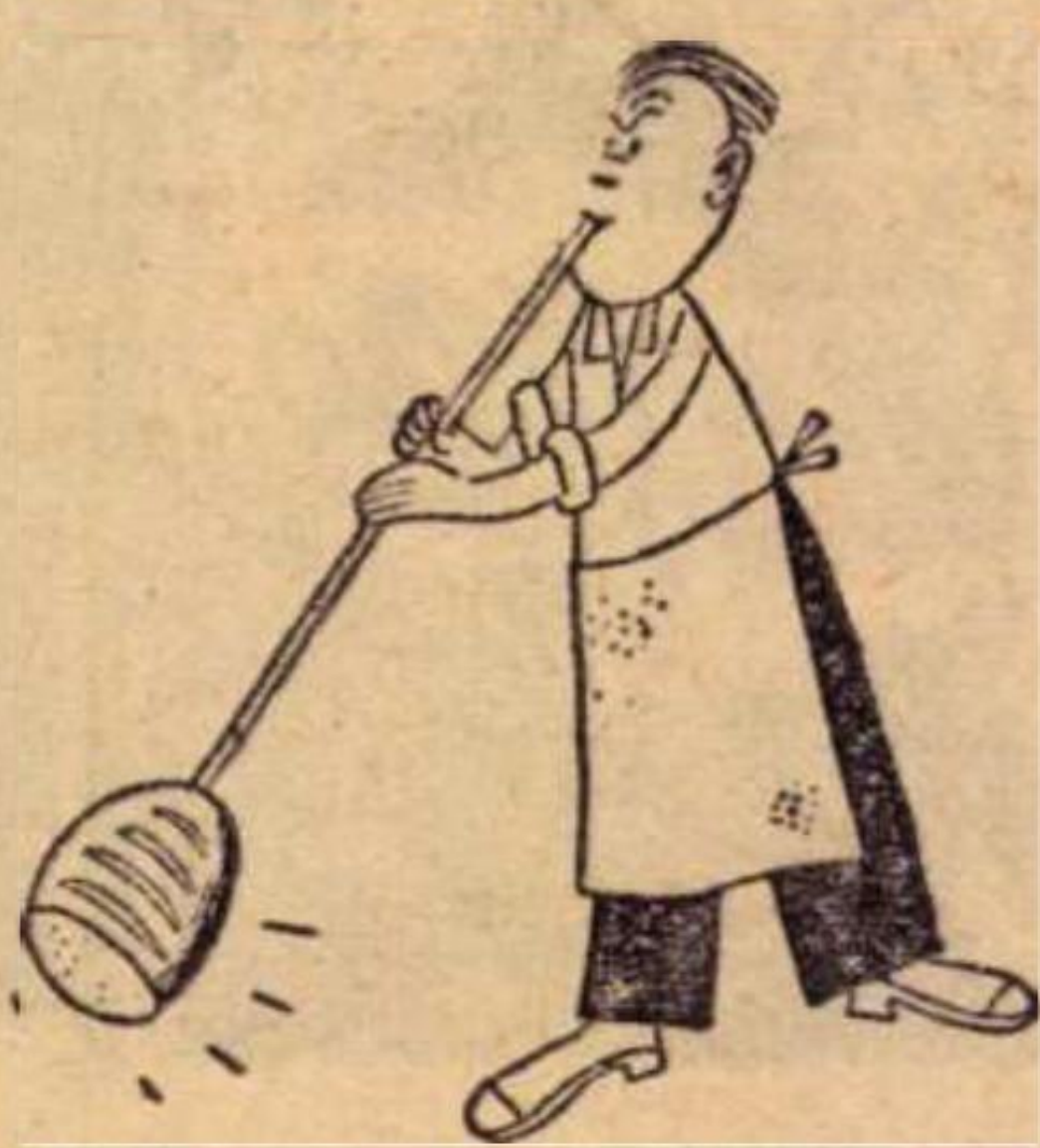

Úttörő tábor, vagy gyermeküdülő?

Hát bizony itt sok a hiba. A hibák gyökere azonban világos: a tábor gazdasági ügyeit a SZOT üdülési igazgatósága intézi, ő adja a pénzt — a tábort mégis a DISZ vezeti, nevelési kérdésekben ő az illetékes. Mindkét szervezet jót akar a gyerekeknek, de mind a kettő másképpen akar jót. A szakszervezet számára főként a hízási átlag a lényeges, az úttörőmozgalom számára meg főként a nevelés. Ebből a kettősségből azután sok visszásság, késhegyre menő személyi ellentét származik, ami nem tesz jót, sem a DISZ-nek, sem a SZOT-nak, de a gyerekeknek tesz jót a legkevésbé. És az illetékes vezetők a saját területükön is követnek el hibákat. A SZOT súlyt helyez a gyerekek hízására, s mégis köztudomású, hogy bizonyos napokon, amikor bizonyos bácsik meglátogatják a tábort, sokkal nagyobb az ebédadag, mint egyébkor. A képünkön álmodozó nagyétkű kislány felsóhajt:

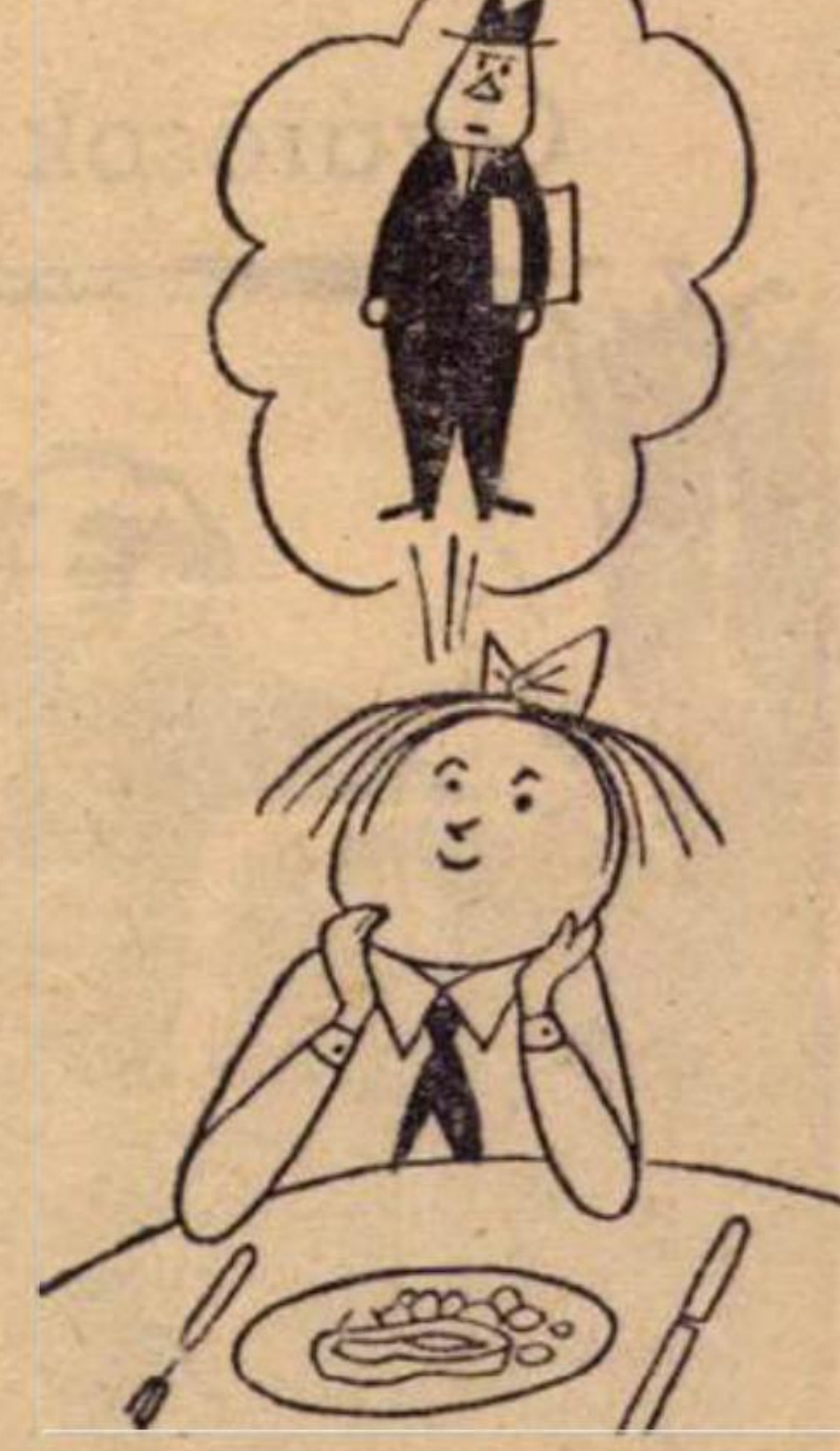

— Bár csak megint jönnének már azok az ellenőrök!

A DISZ súlyt helyez a nevelésre, s nyilvánvaló, hogy nem militarista nevelést ért ezen. Mégis lövöldözés zaja veri fel a Mátra csendjét, ha az úttörők valahová vonulnak és tíz-tizennégyéves kislányok állnak őrségben, éjszaka is a tábor kerítésénél. Nem csoda, ha megdöbben a mama, amikor gyermekét a kerítésen belül megpillantja:

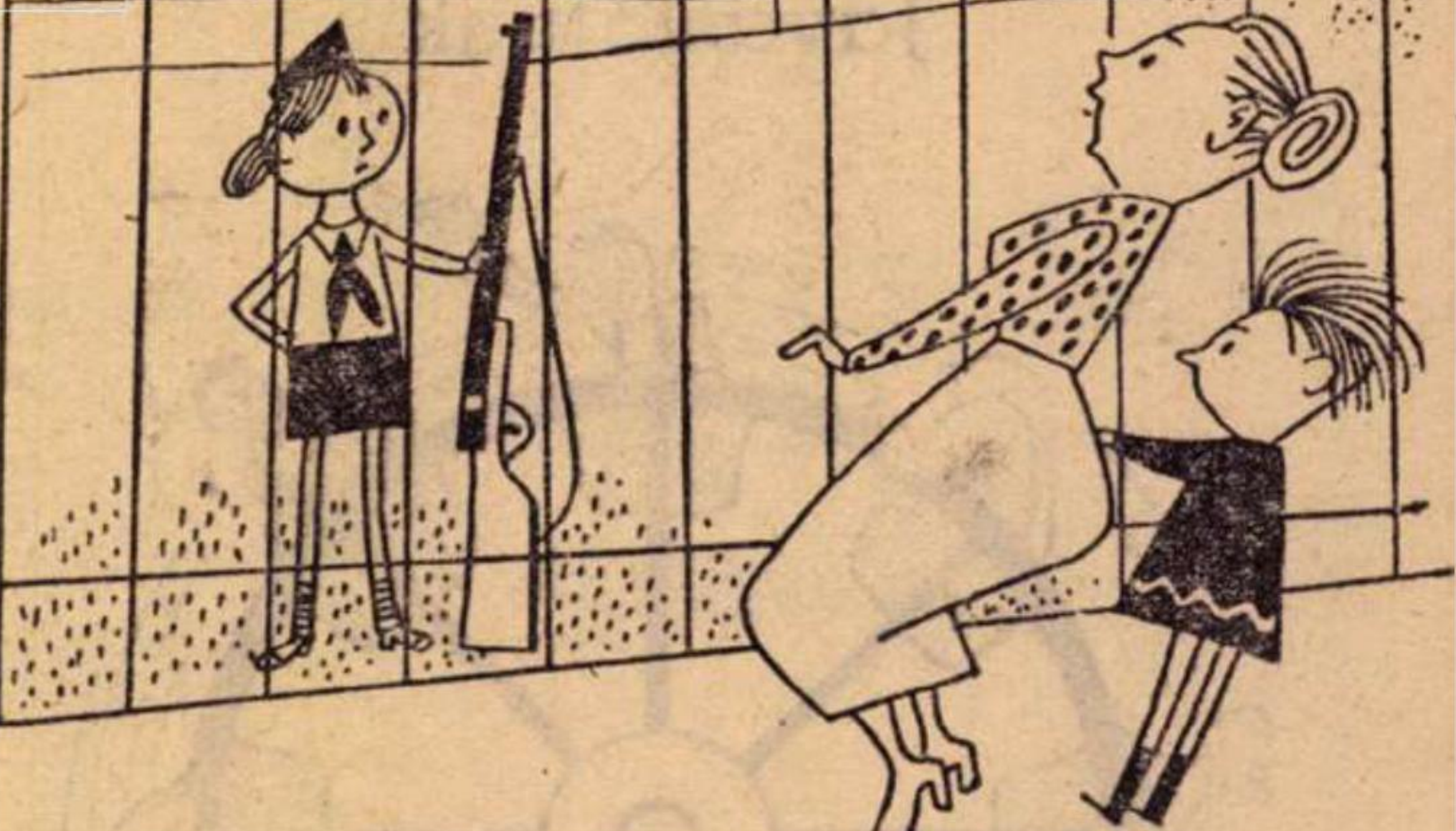

— Kislányom, te két hét alatt semmit sem nőttél!

— Dehogynem, anyukám, csak a puska mellett látszom olyan kicsinek . . .

Mindenféle

Ki a szakbarbár? Például egy olyan atomtudós, aki nem tudja, hogy mi a totó.

★

Egy állásra jelentkezőről kiderül, hogy hamiskártyás. Amikor felelősségre vonják, felháborodva tiltakozik: „Bocsánat, csak az iránt érdeklődtek, hogy tiszta múltú vagyok-e. A jelenről nem volt szó!"

★

Az oroszlán nem azért bátor, mert megengedték neki.

★

Az a vezető, aki nem tűri meg maga körül a tehetséges embereket, Caligula példáját követi. Amikor az őrült római császár kopaszodni kezdett, környezetében minden férfi köteles volt rendszeresen lekopasztani a feje búbját.

F. L.

Lidai Krónika

Totó

A Totózó előtt áll és jegyezget,
Vagyonnal játszik és keze se reszket . . .
Én úgy csodálom a Totó lovagját!

1, 2, X — azt írja a papírra
És már övé a tündér kertes villa,
X, 2 — s már az autó is övé.

2, 1, X, 1 — írja ködös szemmel
S övé a legszebb nők, övé a tenger,
1, 2, X — és minden az övé.

. . . Aztán egy csatár a kapu fölé lő
S már nincsen villa és autó se, félő,
A totózó az álmait siratja.

A bizalmának lett az áldozatja,
Rábíz' a egész vagyonát az árva
Egy ismeretlen, idegen csatárra.

Barna rapszódia

„Gazdag dohánytermés Hevesben”
Olvasom ezt a kedves címet,
És máris zsonganak fejemben
A dohánybarnaszínű rímek.

Látom friss lelki szemeimmel
Az aranybarna bálák halmát,
Lányok sürögnek körülötte
És ők is napcsókolta barnák.

Látom a lányhajszínű mákonyt
(Barnásszőke, vagy szőkésbarna?)
És aranyos álomba ringat
A dohányföldek birodalma.

Látlak, te aranybarna áldás,
A füstöd boldogító mákony,
Látom, hogy kanyarog a légben
Mint jó hírt mondó ákom-bákom.

És látom a kis barna szipkát,
Még plasztikusabban, mint máskor
S főleg látom a barna orvost,
Ki eltiltott a dohányzástól.

Szerelmes vers

Az ajkamon a rúzsod most is ott van,
A perc tűnik, de érzem egyre jobban:
Engemet soha már le nem tagadhatsz.

Illata, íze, úgy árasztja lényed,
Ugy érzem, szinte ez benned a lényeg . . .
Ó, ennél többet nekem már nem adhatsz.

A rúzsod, ó, a rúzsod ott a számon,
Bocsáss meg érte: világgá kiáltom,
Emléked kísér eztán rosszban-jóban.

Bár jobb volna, ha nem írnám ezt inkább . . .
Hisz' nem is ismerlek, csupán egy szimplát
Ittam utánad egy kis eszpresszóban.

Gergely Miklós

Az újítási felelős újítása

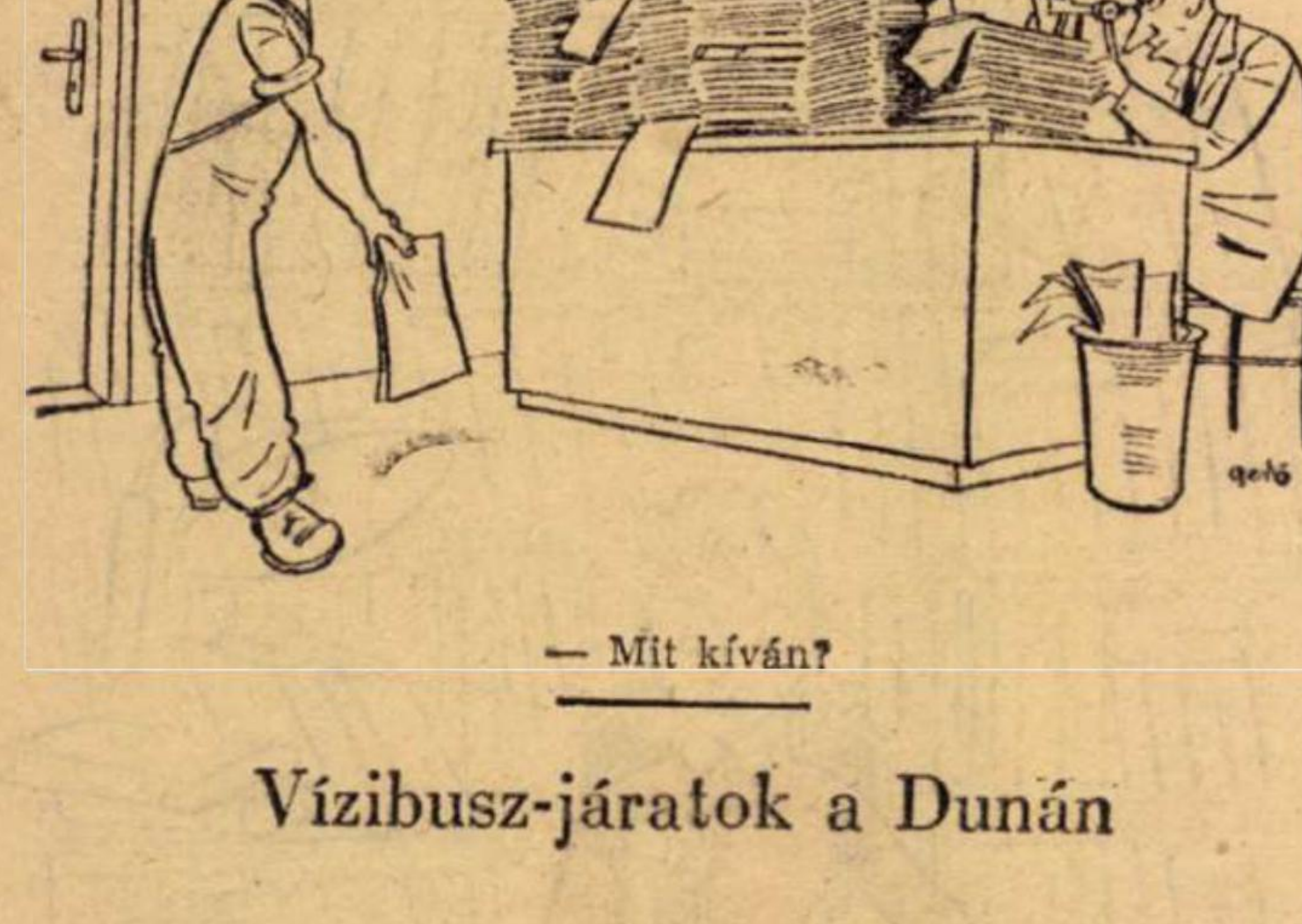

— Mit kíván?

Vízibusz-járatok a Dunán

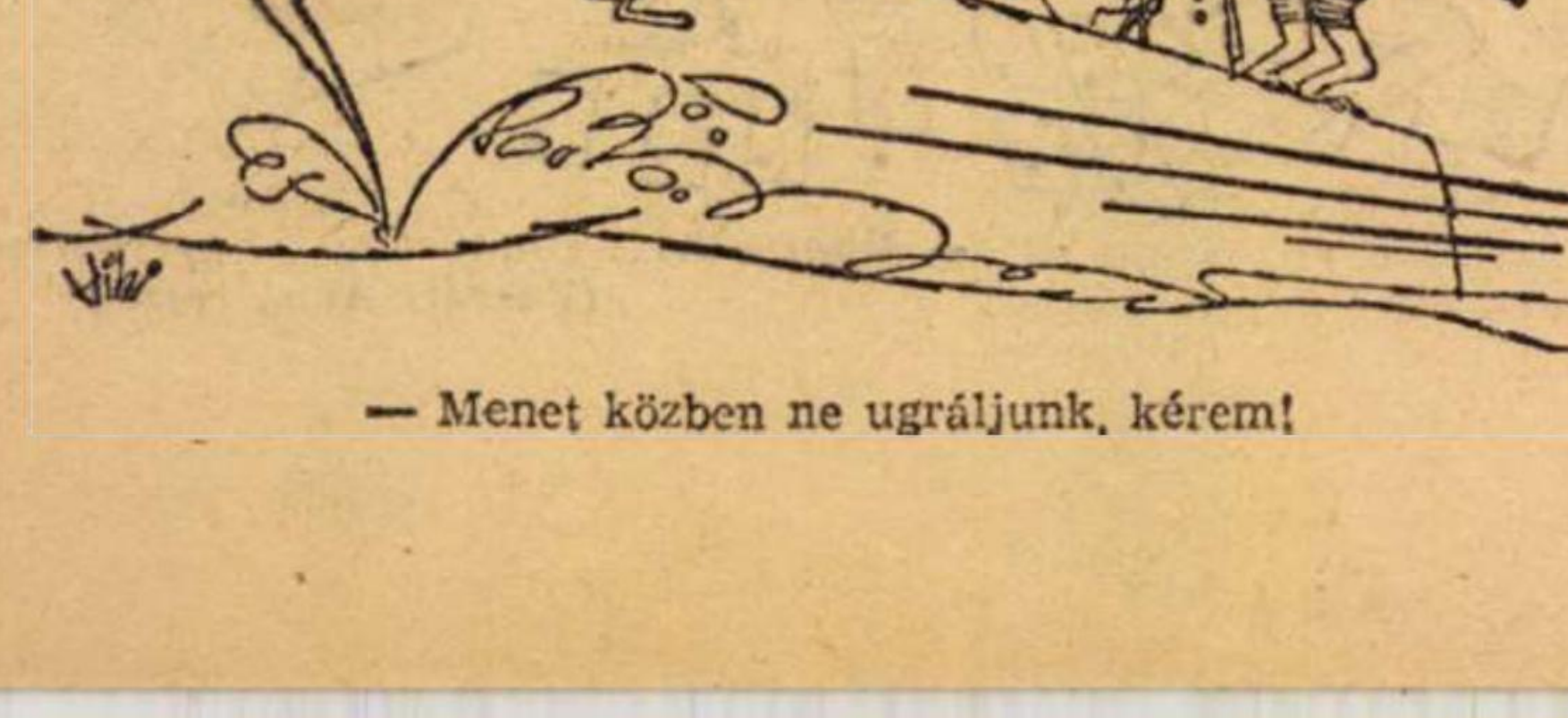

— Menet közben ne ugráljunk, kérem!

Földközelbe kerül a Mars

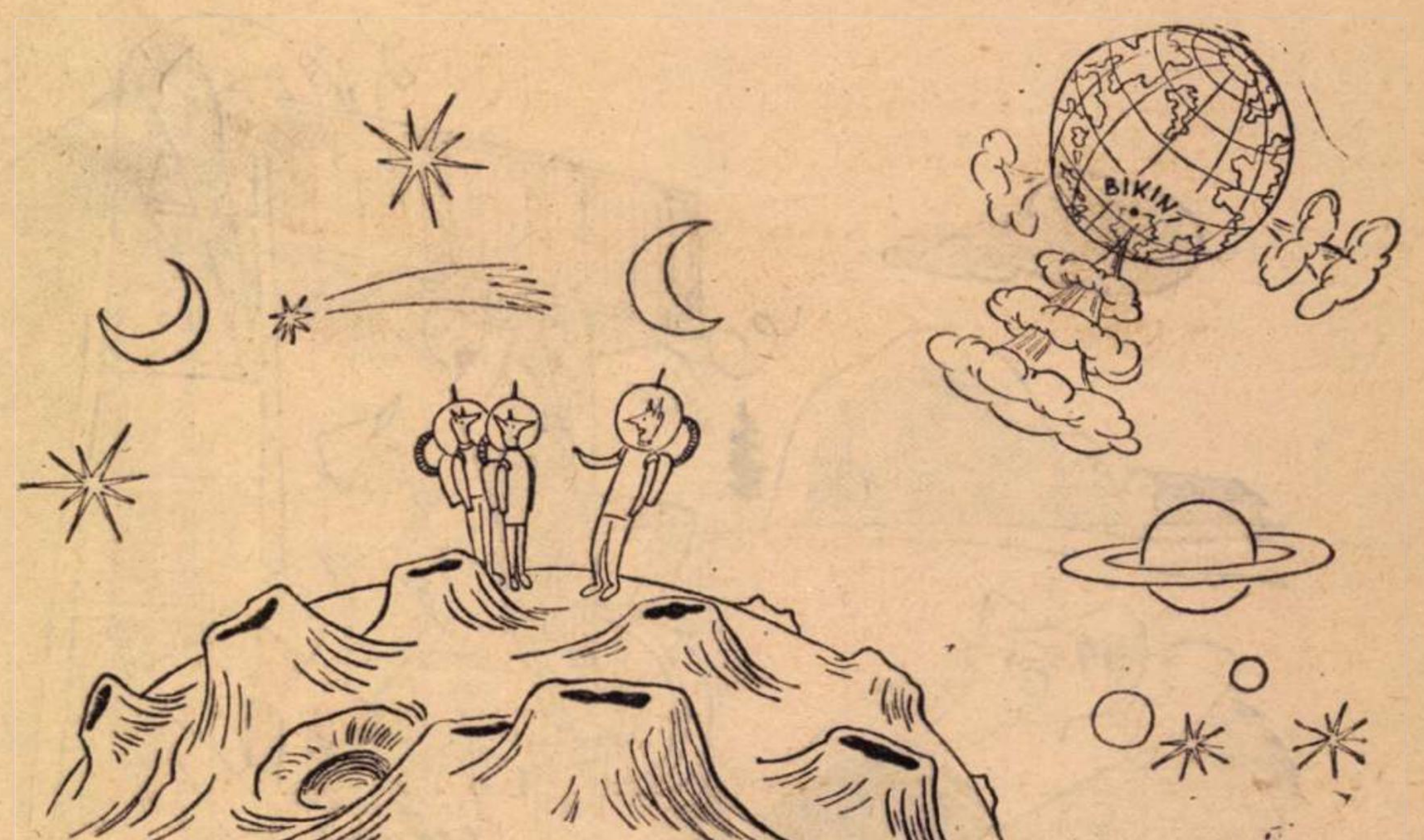

— Nyugalom, marslakótársak, nemsokára földtávolba kerülünk!

Csúcsforgalom

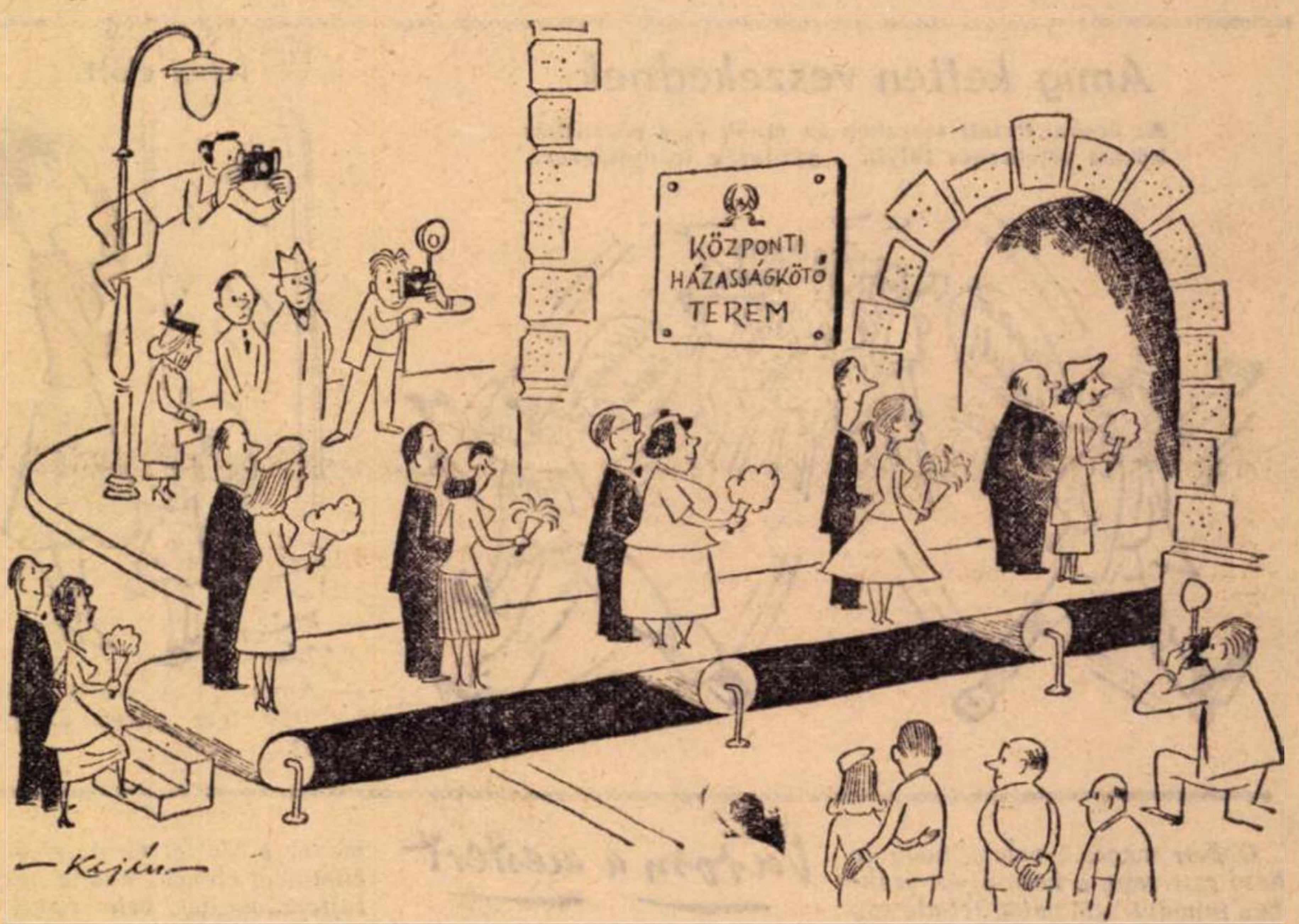

A BARIKÁD

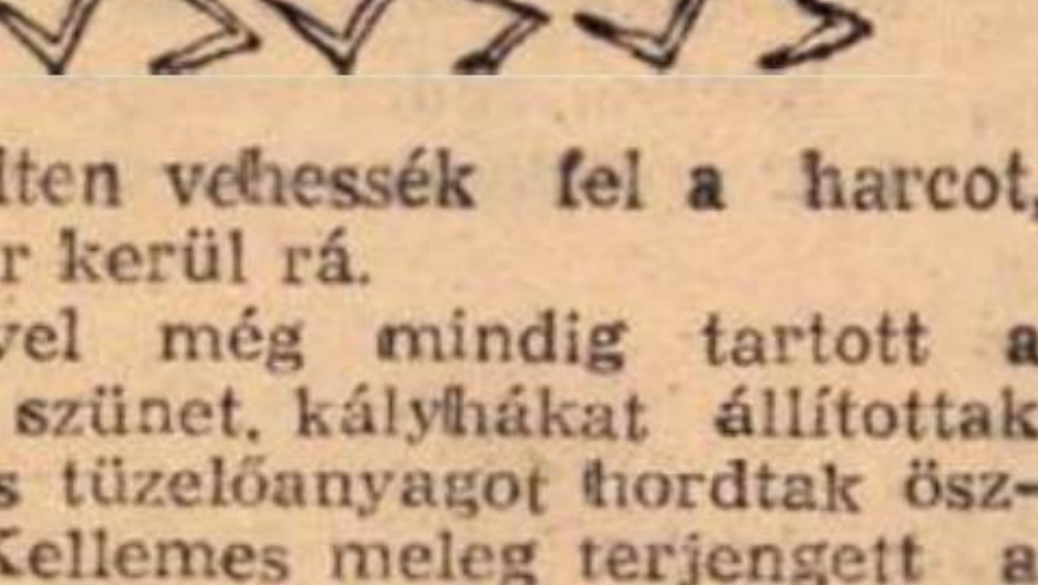

Egy régi harcosnak, akinek fejébe szállt a jómód.

Még szállt a lőporfüst, de már csak a távolból hallatszott egy-egy puskalövés. Elcsitult a harc, az ellenséget visszaverték. A harcosok fáradtan, izzadtan, csapzottan bújtak elő a barikád mélyéből. Egyikük-másikuk véres volt, de valamennyiükről a győzelem öröme sugárzott. Nem törődtek sebeikkel, korgó gyomrukkal, álmatlanságtól égő szemükkel. Tépett zubbonyuk alatt büszkén emelkedett a mellük. Győztek! Hozzáláttak a sebesültek bekötözéséhez, majd felséges lakomát csaptak a maradék száraz cipókból. Néhányan lefeküdtek a földre, csak úgy ruhástól, a legtöbben azonban őrségen virrasztottak, mert hátha visszatér az ellenség.

Az ellenség azonban nem jelentkezett. Másnap a harcosok egy kicsit kitakarították a barikádot, elvégre nem mindegy, hogy hol harcol az ember. A közelből szalmazsákokat, ágyneműt hoztak, jobban esett így a pihenés annak, aki hozzájutott. A következő napon aztán a parancsnoknak külön kis szobát ácsoltak össze a barikád hátsó frontján. Minden tekintetben jól kihasználták a harci szünetet, egyre frissebben várták a támadás megismétlődését, s biztosan érezték, hogy az ellenség még véresebb fejjel menekül majd. Ennek érdekében is szükséges volt minél kedvezőbb körülményeket teremteni a harcosok számára, hogy pihenten, jóltápláltan, jól felszerelten vehessék fel a harcot, ha sor kerül rá.

Mivel még mindig tartott a harci szünet, kályhákat állítottak fel, s tüzelőanyagot hordtak össze. Kellemes meleg terjengett a barikád összes helyiségeiben, hát még, amikor hetekkel később a kályhákat kidobták és bevezették a központi fűtést! S mivel a megvert ellenség továbbra sem mert mutatkozni, rövidesen villanyvilágítás tette még lakályosabbá a barikádot. A parancsnoki szobában ekkor már rádió, kerevet és néhány festmény is volt. Általában igyekeztek kielégíteni a harcosok minden oldalú igényeit, hogy kulturált körülmények között harcoljanak, s ne váljanak szakbarbár hősökké.

A következő lépés az volt, hogy csempéztették a fürdőszobát, mozihelyiséget építettek, s hamarosan sor került különféle kulturális és orvosi előadásokra is. Legutóbb például egy orvos arról tartott előadást, hogyan védekezzék a harcos az elhízás ellen.

Mivel a harci szünet egyre csak tartott, sor került a perzsaszőnyegek és csipkefüggönyök felszerelésére, szembeszállva azzal a tarthatatlan és szűk látókörre valló nézettel, hogy a harc körülményeit csak hasznossági szempontok figyelembevételével szabad megteremteni. Az új szőnyegek felavatása alkalmával különben a barikád parancsnoksága fogadást rendezett, amelyen megjelentek a külföldi követségek tagjai, valamint a kiemelkedő közéleti személyiségek, továbbá a kulturális, tudományos és sportélet kimagasló képviselői.

Telt, múlt az idő, s a barikád már olyan fényűző életet nyújtott a harcosoknak, hogy mindegyikük borzadva gondolt arra a pillanatra, amikor esetleg befejeződik a harc. Már hozzászoktak a hideg-meleg vízzel folyó vizesárkokhoz, a fűtött vártákhoz, a Laticel-párnás mellvédekhez, a csipkefüggönyös lőrésekhez. Nehéz elhagyni a harcteret annak, aki hozzászokott.

Egy szép tavaszi este váratlanul felpattant a parancsnoki lakosztály ajtaja. Hírnök jött:

— Itt az ellenség!

A parancsnoknál éppen vendégek voltak. A rádióból kellemes tánczene szűrődött ki, s elzsongatta a kártyaasztalnál bridzsezőket. A halkszavú, nesztelen mozgású ügyeletes barikádkomornyik whiskyt töltött a poharakba. A parancsnok bosszúsan nézett a hírnökre, aztán így szólt:

— Az ellenség? Mondja meg neki, hogy jöjjön holnap.

Feleki László

A tűrjei gépállomáson

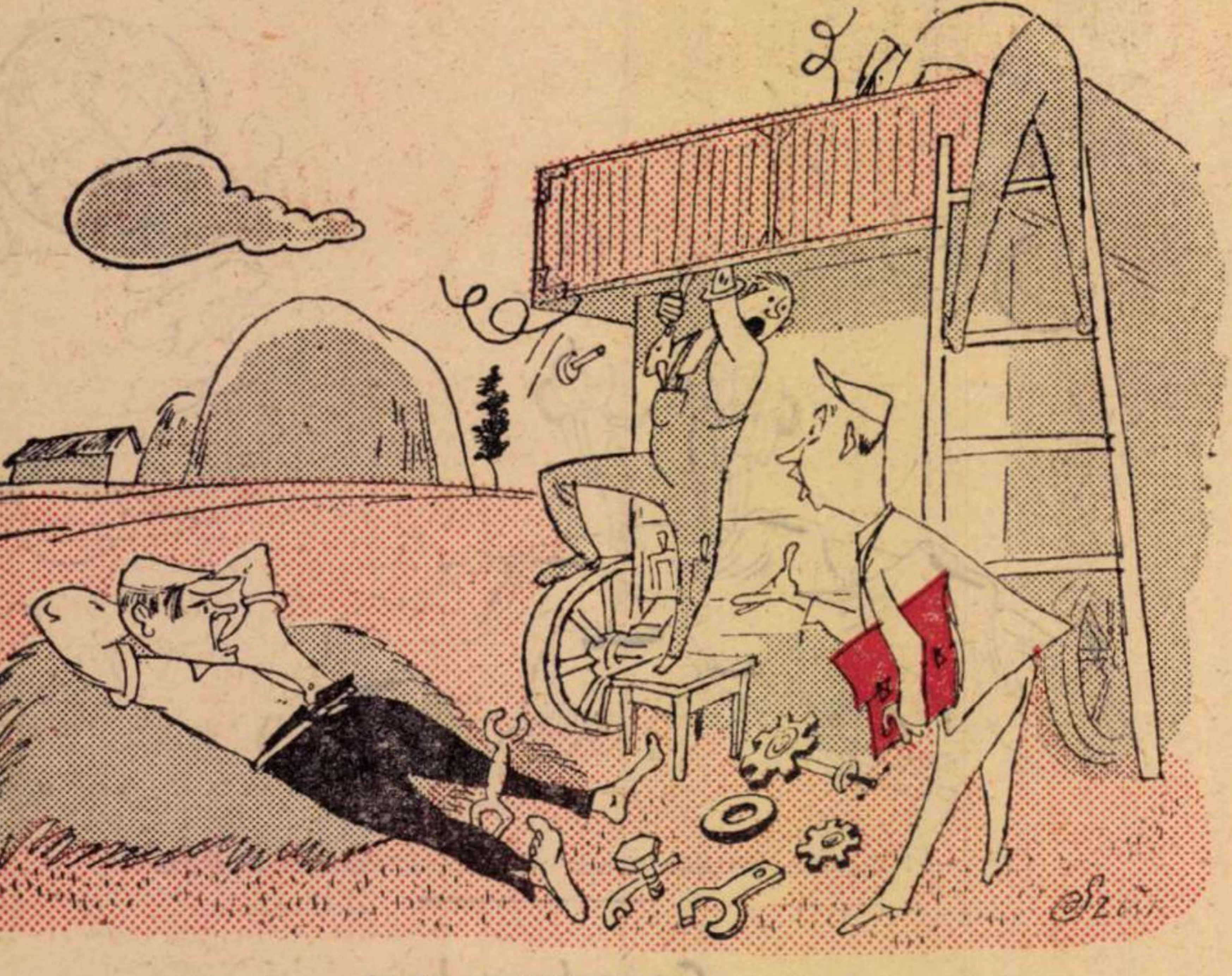

— Maguk most javítják a cséplőgépet? Ilyesmit télen kell csinálni!
— Már hogy mondhat ilyet! Hát várjunk négy hónapig?!

Amig ketten veszekednek...

Az öcsödi Petőfi téeszben az elnök és a párttitkár között vetélkedés folyik a gazdaság irányításáért.

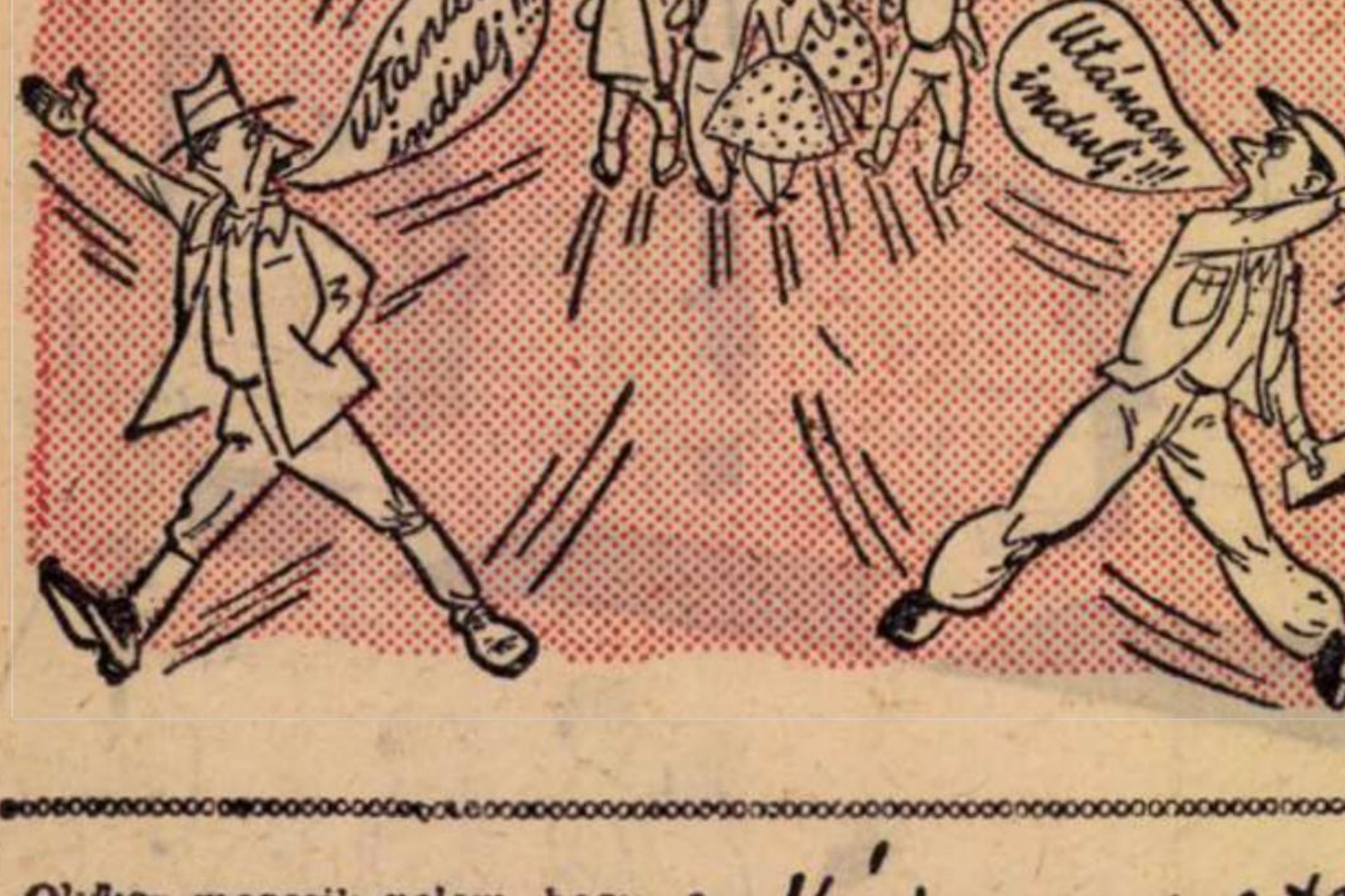
Utánam indulj!!!
Utánam indulj!!!

Tükör előtt

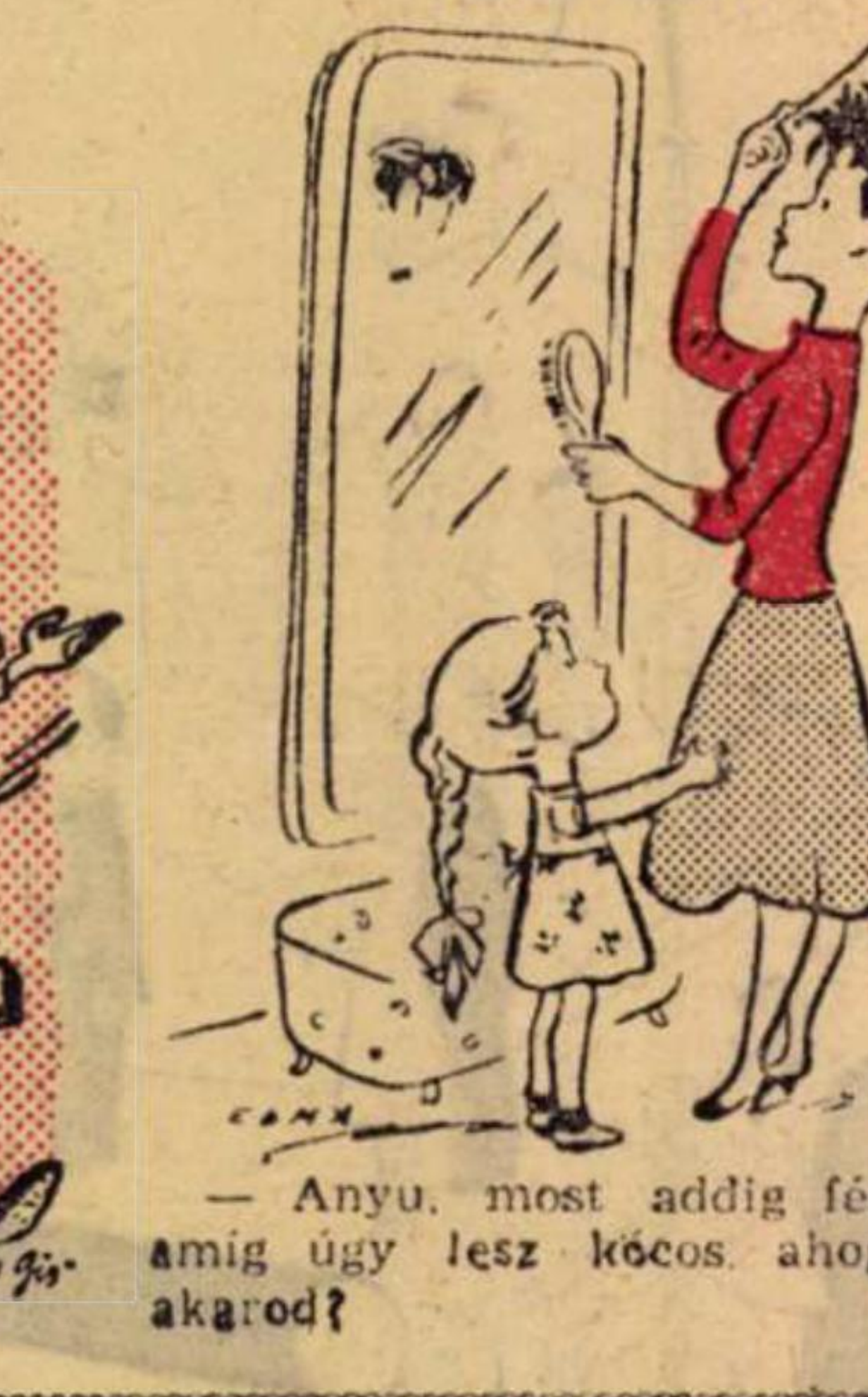

— Anyu, most addig fésülöd, amig úgy lesz kócos, ahogy te akarod?

Várom a mestert

Olykor megesik velem, hogy a késő esti vagy a kora éjjeli órákban tűnődve sétálgatok fel-alá egy budai ház előtt. Időnként megállok, felnézek, mormogok valamit,

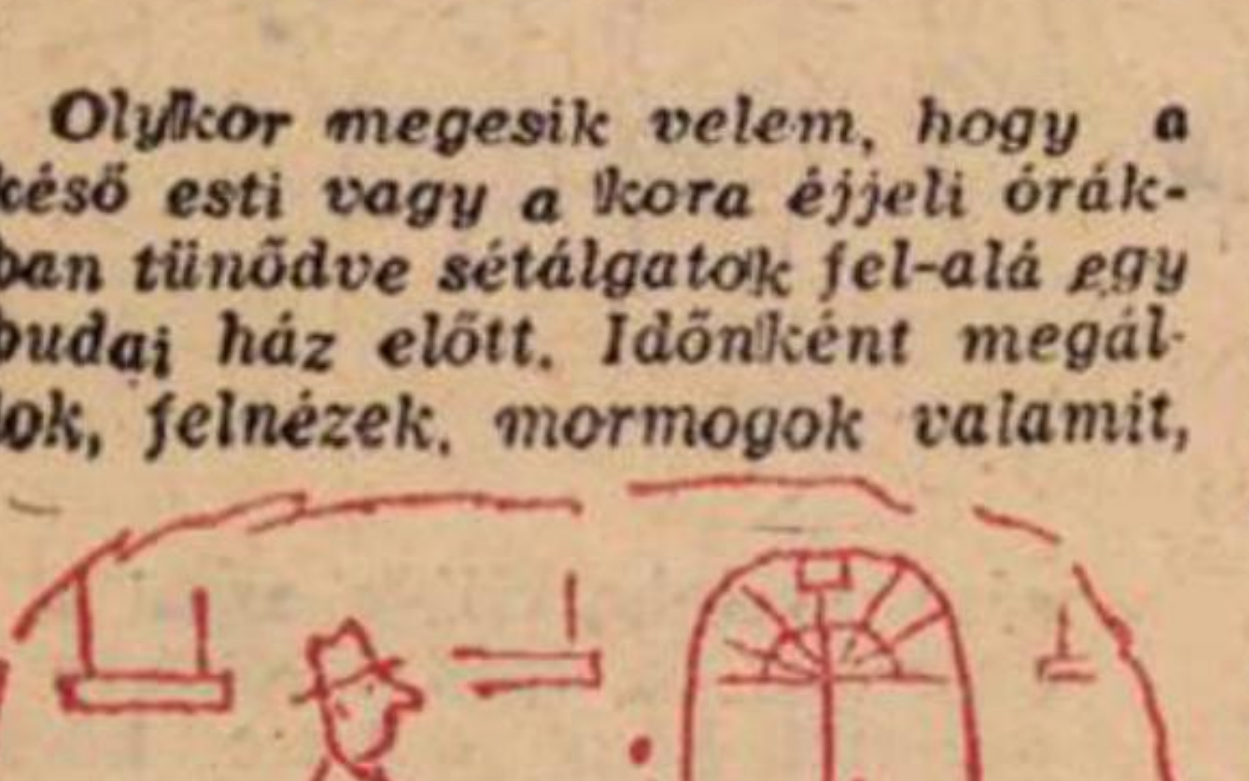

egy percre odamegyek a kapuhoz, azután sétálok tovább. Nem, nem éjjeli szerenádra készülök. Várom a Mestert.

Van úgy, hogy mindez csillag borította, fűszeres nyári éjjel történik, van, hogy száraz levelek zörögnek a lábam alatt, vagy jeges szél szórja arcomba a havat. Mindegy, az évszak nem fontos. Állok és várom a Mestert.

Mármint a házmestert természetesen, illetve — bocsánat — a házfelügyelőt. Egyenlőtlen párosverseny folyik közöttünk: én csengetek s ő alszik. Jelenleg úgy fest a dolog, hogy egyikünk sem hagyja abba, de bizom benne, hogy én tovább birom a csengetést, mint ő az alvást és végül én is ágybajutok.

Egyelőre azonban nyomom a csengőt, sétálok és tűnődve felnézek a Mester ablakára. Az ablak világos s ez elszomorít. Tévednek ugyanis, akik azt hiszik, hogy a világos ablak annak a jele, hogy a Mester felkelt és rövidesen kaput nyit. Szó sincs róla. A valóság az, hogy amíg más lefekvéskor leoltja a villanyt, a Mester felgyújtja s a kezdők, hiszékenyek csak egy rövidkét csengetnek, mondván: nohiszen, világos van, mindjárt jönnek kaput nyitni. Ezzel szemben a Mester vidáman horkol a lámpafényben, akárcsak most.

Miközben a Mestert várom s azon tűnődöm, mi lenne a helyes megoldás: kővel bedobni az ablakot, vagy mint a mókus, felkúszni a ház előtti platánfára és onnan átvetni magam lakásom erkélyére. Esetleg kötélhágcsót hordhatnék magammal, s ezáltal sok kapupénzt és még több bosszankodást takaríthatnék meg.

Közben vadul csengetek tovább s az eredmény nem is marad el.

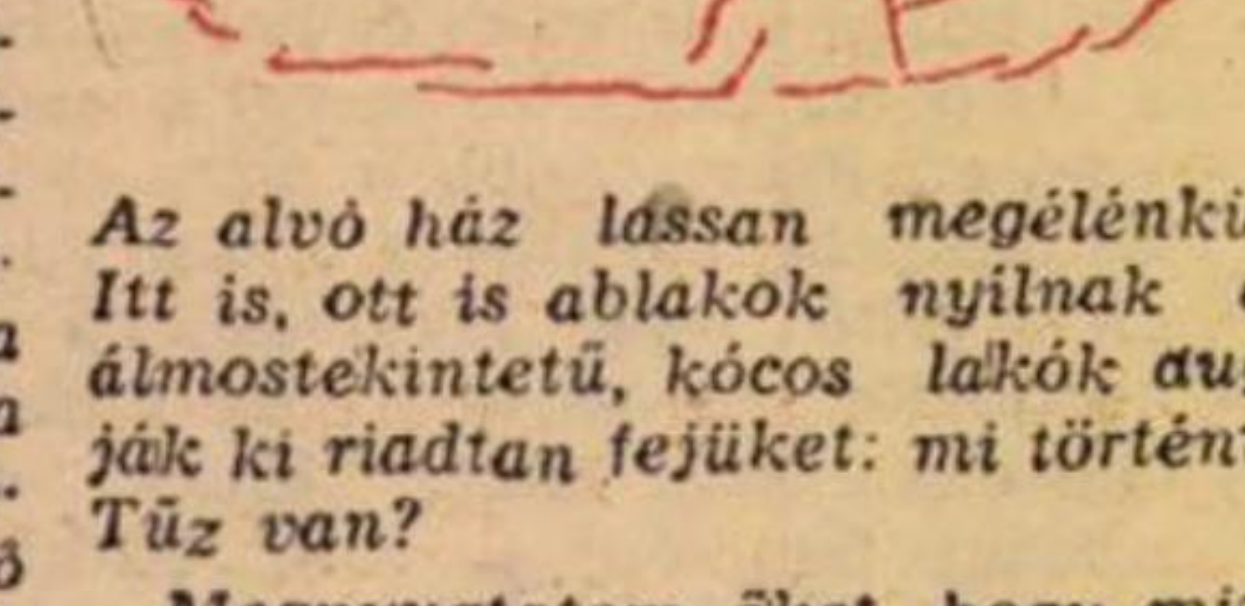

Az alvó ház lassan megélénkül. Itt is, ott is ablakok nyílnak és álmostekintetű, kócos lakók dugják ki riadtan fejüket: mi történt? Tűz van?

Megnyugtatom őket, hogy minden rendben, tűz nincs s a Mester — köszönöm kérdésüket — jól alszik, ha egy kicsit csendben maradunk, kihallatszik a horkolása. Baloghné, a kacér özvegy a földszint 2-ből azt javasolja, hogy másszam be az ő ablakán keresztül, de ezt a javaslatot rövid megfontolás után elhárítom.

Mennyivel könnyebb volt Ali Babának, aki csak kimondta a bűvös jelszót: „Szezám, tárulj" és máris kinyílt a kincsesbarlang kapuja. Kiváncsi lennék, vajon mire menne a Mesterrel. Az első félóra elteltével csendes apátia vesz erőt rajtam, kezdek beletörődni abba, hogy itt kint töltöm az éjszaka hátralévő részét. Lassan körülnézek valami fekhely után s végső kétségbeesésben már-már megzörgetem özv. Baloghné ablakát, mikor váratlan fordulat történik.

A lépcsőházban világos lesz. Valaki jön. Abbahagyom a csengetést s éppen aprópénzért nyúlnék a zsebembe, de a kezem megáll a félúton. Korai volt az öröm. Nem a Mester jött, ó, nem, hanem egy jókedvű társaság vendégségből tartana hazafelé. Most azután szembenállunk egymással: ők bent vannak és ki akarnak jönni, én viszont be szeretnék jutni. Mutogatunk egymásnak a vastag üvegajtón keresztül, majd egyszerre nyomjuk a csengőt kívül-belül, hátha úgy erősebben szól.

Szerencsénk van. A kanyarban feltűnik a Mester, kinyitja a kaput és megkérdezi:

— Soká jöttem?

Mit lehet erre mondani? Mondjam neki, hogy félórája állok kinn? Ugysem hinné el. Most, így

a kapun belül meg is értem. Azt hiszem, hogy én haló porában is elátkoznám azt, aki mindig akkor csenget fel, amikor éppen legjobban alszom. Ezért csak annyit mondok: „Ó, dehogy. Éppen csak egy percig vártam."

Follinus János

DOBOZY IMRE: Úti históriák

①

Már azt hallottuk, hogy Mátyás király szőlőkapásnak állt: de hogy egy szövetkezeti elnök csordásnak állt volna? Pedig K. faluban éppen ez történt.

Tél utolján vagy huszonöt gazda állt be a helybeli Jó Élet csoportba. Bevitték a tehenüket is, már amelyiket be kellett vinni: hanem a csordásnak meghagyták (pár pakli pipadohányt csúsztatva a jeles férfiú zsebébe), hogy „ne erőltesse a jószágot"

A csordás tehát nem erőltette a jószágot.

Igy aztán a tehenek (még nem szokván be a közös istállóba), a legelőről hazamenet széjjelszóródtak a faluban, s hazatalálták korábbi otthonukba, vagyis a magánistállókba. Ott igen szívesen fogadták őket megsímogatták és meg is fejték: majd pedig, mert rendnek muszáj lenni, fejés után egyenként behajtották a csoport majorjába.

Ebből az lett, hogy a csoportnak volt ugyan pompás csordája, de teje egy csepp se: ebből megint az lett, hogy bevétel se égen, se földön. A tél utóján belépett gazdák, akik odahaza igen hallgatagon fejtek, a csoport gyűlésein módfelett zajongtak: vagy lesz-e pénz, vagy kiállnak a Jó Életből.

Az elnök egy ideig futkosott járáshoz, megyéhez: de mert a csordás a járási és megyei intelmek után sem erőltette a jószágot, gondolt egyet. Maga elé hívatta a csordást, e szókat intézte hozzá:

— József komám, nem ér ez így fabatkát se. Változtassunk. Lehet, hogy én rossz elnök vagyok, s te rossz csordás: azonban meglehet, hogy te jó elnök lennél, s én jó csordás.

Evvel az elképedt csordást beültette az elnöki székbe. Ő pedig maga mellé vévén bojtárul a könyvelőt meg a magtárost, kihajtott vidáman.

Este aztán „erőltetni kezdték" a jószágot. A három vezető férfiú eldurrogtatta ostorát, s futkosott inaszakadtáig: hanem a tehenek nem bírtak elszéledni, beterelték mind a közös istállóba. S meg is fejték mind — közösen.

Igy ment ez három nap. Harmadik nap este borzasztó zajjal kezdődött a gyűlés: a kutya teremtésit, se pénz, se posztó, a világ nem állhat soká! Rettentő mérgesek voltak a gazdák: de nem csoda, esténként hiába lesték a tehenüket... A csordássá változott elnök csak a vállát vonta, hogy ő nem illetékes: intett az elnökké változott csordásnak, hogy rajta a sor, válaszoljon. József barátunk kutyaszorítóba jutott. Mit tehetett? Volna itt pénz — nyögte ki búsan —, ha tejünk volna... Erre aztán az elnök a zsebébe nyúlt: itt a háromnapi tejpénz, ezt mindjárt ki lehet osztani... van-e még valakinek panasza, tagtársaim?

Miután a tagtársak megkapták a pénzt senkinek nem volt panasza. Csak József fészkelődött az elnöki székben, hogy neki elég volt a nagy tisztesség, visszamenne a jószág mellé: különben is, az irodában valahogy jobban kitanulta a csordásságot. Az elnök is ráállt a cserére, mondván, hogy immár ő is jobban kitanulta az elnökséget. A tagtársak, akik eközben csak a bajuszukba mosolyogtak, nem mondtak semmit. Hihető azonban, hogy ők is tanultak valamit.

②

A g.-i csoportban nyolcezer forintnyi summa izgatta a kedélyeket. Már-már csalást, sikkasztást kezdtek emlegetni, amikor kiderült: igaz ugyan hogy egy helyen nyolcezer forint hiány van, más helyen azonban nyolcezer forint többlet mutatkozik.

Tehát se nem csaltak, se nem sikkasztottak, csak rosszul könyveltek.

Mikor a nagy háborgás lecsillapul, mentegetőzik a könyvelő: megesik ez a legjobb családban is... meg aztán, ki tudja előre, jó-e a könyvelés, avagy hibás?

— Én — áll fel váratlanul a vén Rabóc Károly, a csoport juhásza.

Néznek egy nagyot. Mit tudhat egy juhász a könyveléshez? — honnan sejtheti, hogy hiba van a számvetésben?

— Onnan — feleli komolyan az öreg juhász —, hogy a feleségem vett a kisunokámnak egy kötött kabátot. Örül neki a gyerek, próbálja, leteszi, fölveszi: aztán gombolni kezdi, de elvétette a gombolást, egy gombja kimaradt. Nézi beborulva azt az egy gombot, aztán elfakad sírva: jaj nagyanyuskám, elromlott az új kabát, leszakadt egy gomblyuk!

Rabóc sodor egyet a bajúszán, s imígyen fejezi be a példát:

— Megvolt pedig az is, akár a pénzünk: csak jó helyre kellett gombolni.

Női dolgok

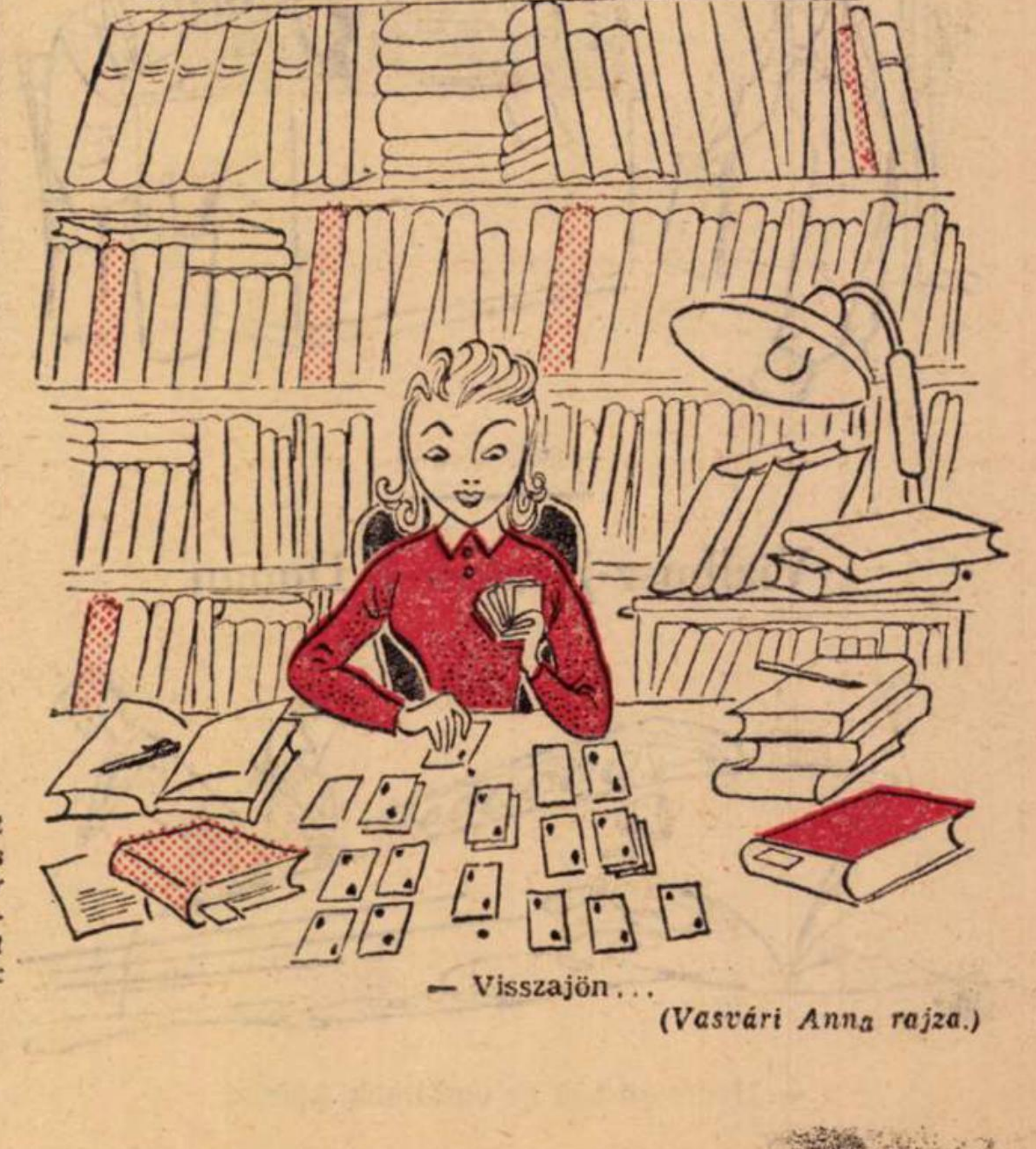

— Visszajön...

(Vasvári Anna rajza.)

Angol flottatüntetés

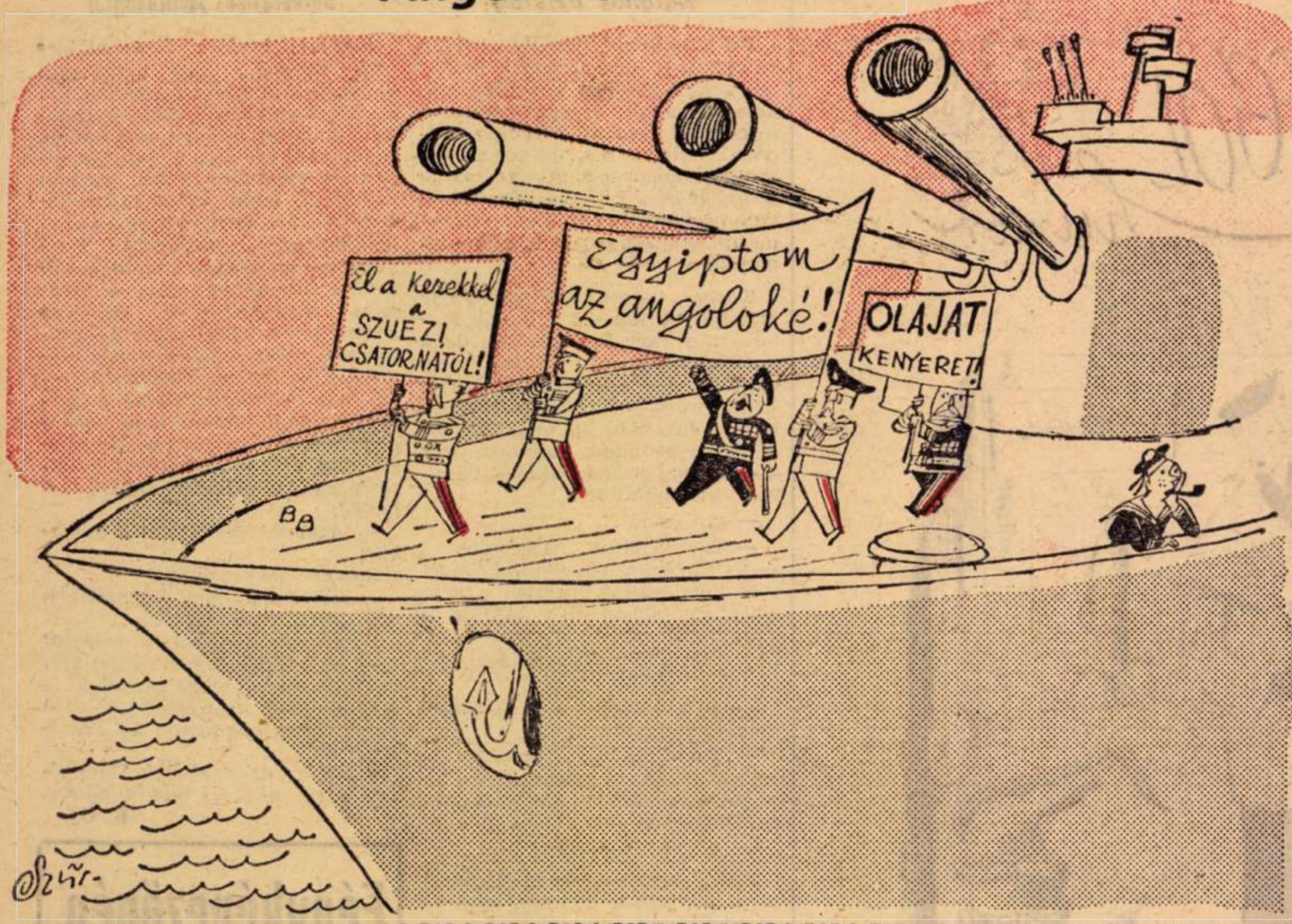
El a kezekkel a SZUEZI CSATORNÁTÓL!
Egyiptom az angoloké!
OLAJAT KENYERET!
BB

Borisz Kotljarov:

Virágok

A virág szép, a virág édes,
A virág az, amire vágyunk,
Hadd legyen a műhelyünk mellett
Egy illatos kis virágágyunk.

Ez szép, de szól a műhelyfőnök:
„Hm... Ez így túl egyszerű lenne!
Előbb a döntés hadd legyen meg,
Hogy milyen virág legyen benne"

Telefonkagylót ragad menten
S felszól az aligazgatóhoz,
Az aligazgató meg hápog
Mint vadkacsa, alig jut szóhoz:

„Hah! Azt hittem, hogy fontos ügy lesz!
Hah! És semmiségért zaklattok!
Minden vacakkal hozzám jöttök,
Szörnyű önállótlanok vagytok!

Semmitse tesztek önállóan,
Hogy gondolkoztok, nagyon kétlem...
No mindegy..., Ezt a virág-dolgot
Az igazgatótól megkérdem..."

(A moszkvai Krokodilból)

Üdülés után

A Balatonon nyaralt

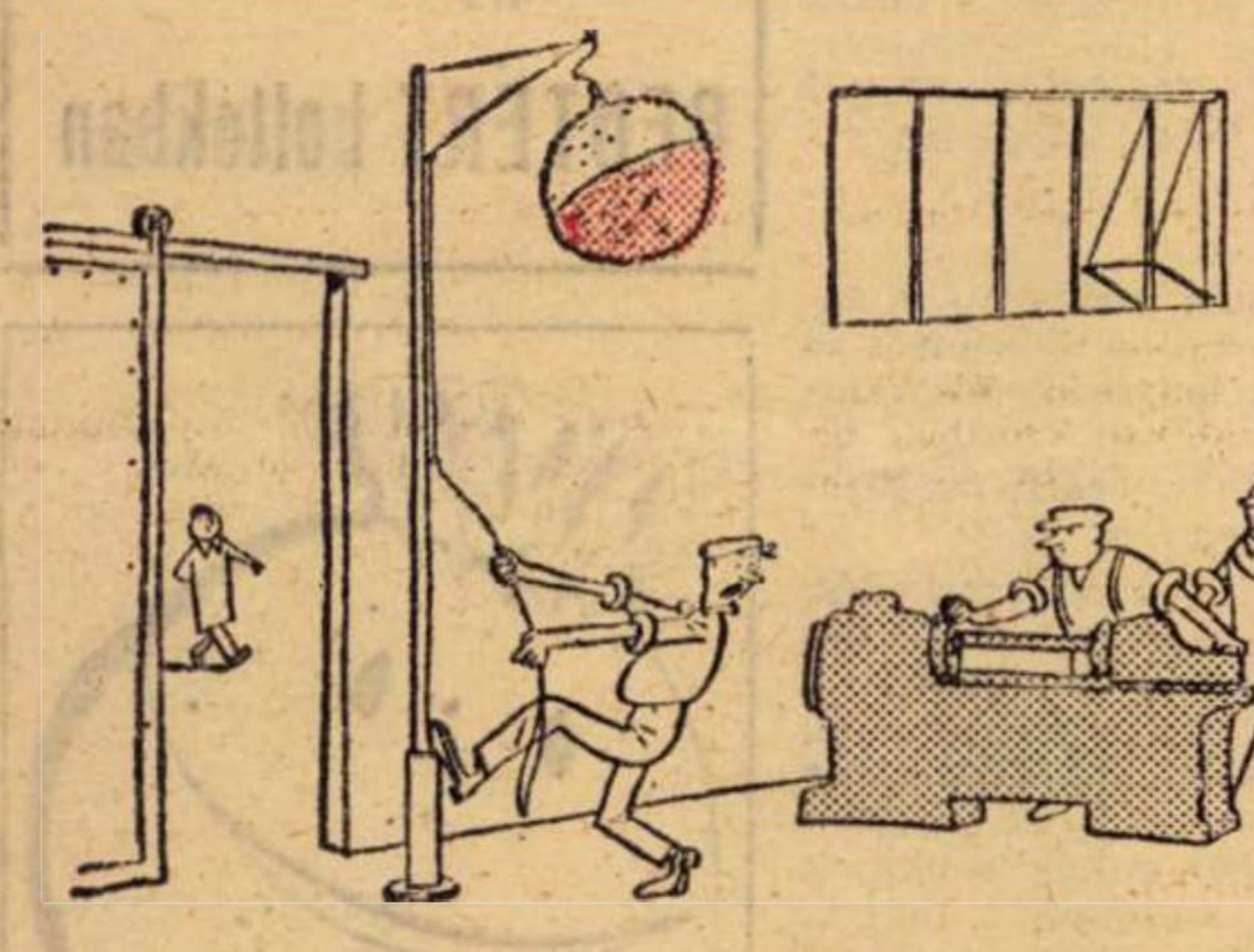

— Vigyázat, jön a művezető, húzzuk fel a viharjelző gömböt!

Ritka túra

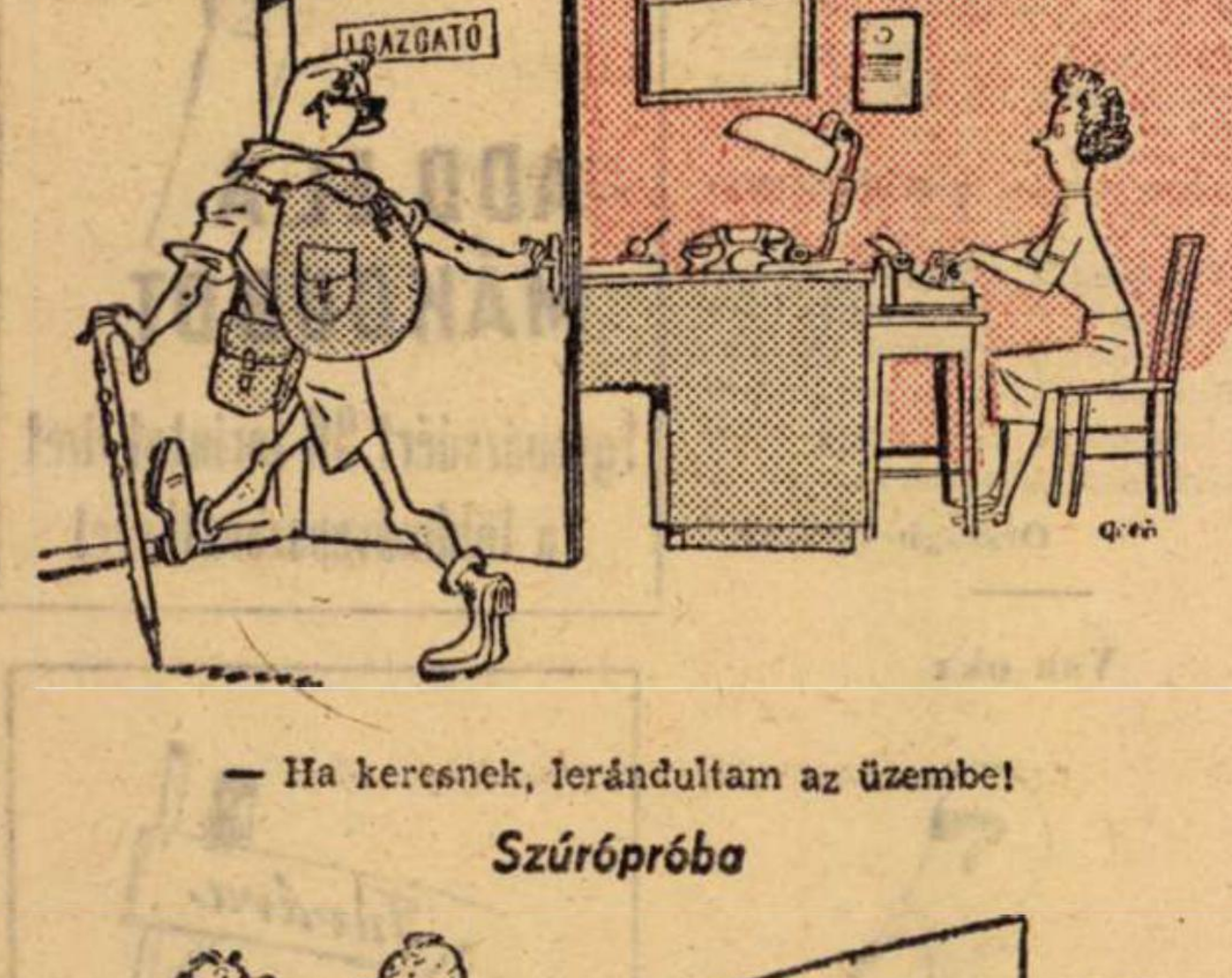

— Ha keresnek, lerándultam az üzembe!

Szúrópróba

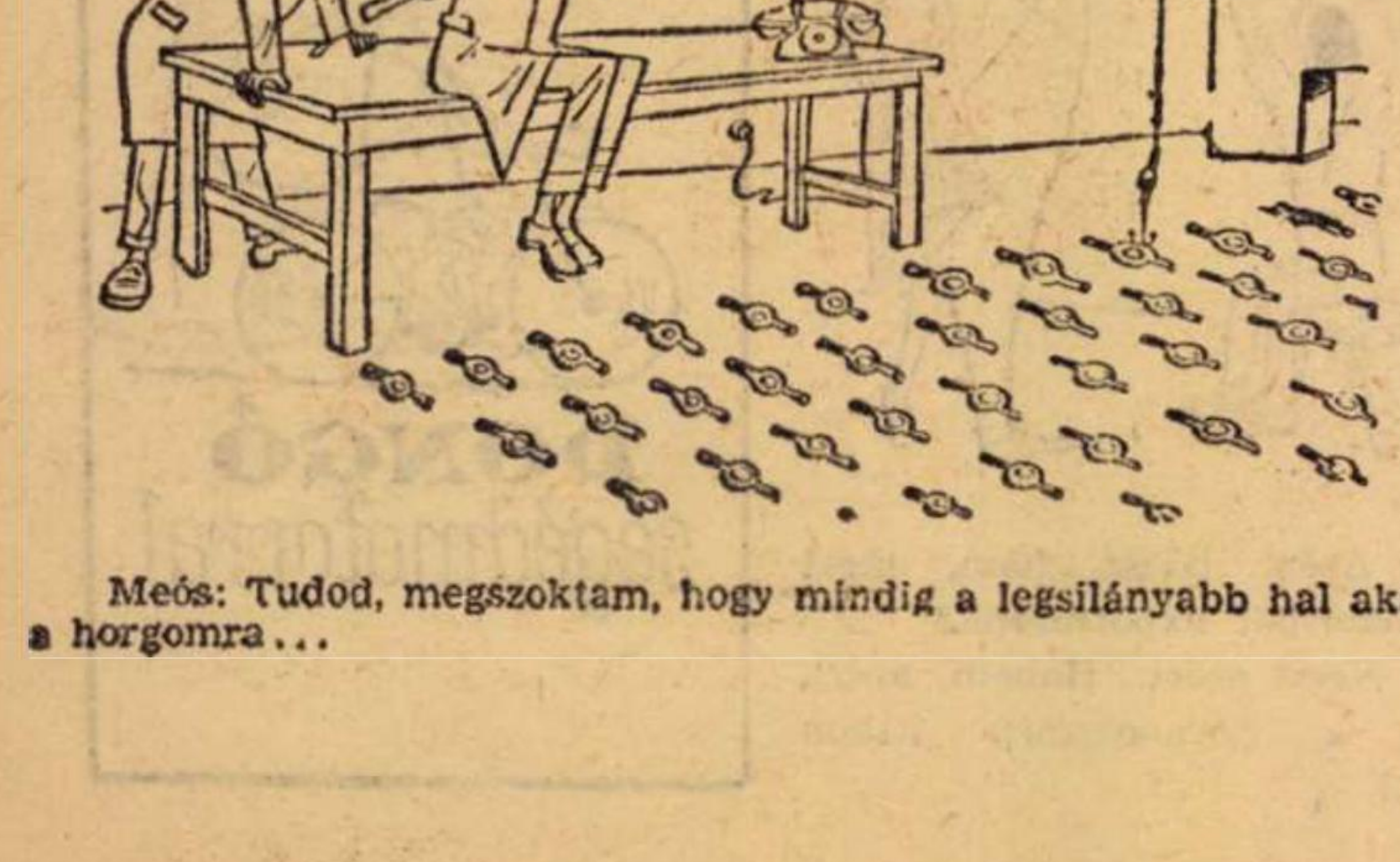

Meós: Tudod, megszoktam, hogy mindig a legsilányabb hal akad a horgomra...

LIDÉRCES ÁLOM

Berohantam a doktorhoz.

— Doktor úr — mondom —, szörnyű dolog történt velem! Hallgassa meg...

Majdnem csendes éjszaka volt. Csak az utca kövezetét javító munkások kopácsoltak, a közeli töltésen robogó vonat sípolt éktelenül, valamint a szemközti garázsban a teherautók motorjait járatták. Ágyamban feküdtem és csendes egykedvűséggel olvastam...

Ekkor ötöt csengettek. Kiugrottam az ágyamból és ajtót nyitottam. Az ajtóban egy ördög állt nemzeti viseletben. Volt patája, szarva, kezében kétágú villát tartott és a haja, az nagyon érdekes apró kis.. ezt különben nem mondom el, mert félő, hogy holnap minden pesti nő ördög-frizurával ijesztgetné a férjét.

— Kit tetszik keresni? — kérdem tőle meglepődve.

— Magát, fiatalember — válaszolja —, ne haragudjék, hogy zavarom, de szeretnék megpihenni és a környéken csak maga van már ébren...

— Engedje meg, hogy bemutatkozzam — szólt, amint a szobámba értünk — Asmódi vagyok, talán ismer..

— Hogyne ismerném, hiszen Le Sage írt magáról egy könyvet..

— Óh, azok a szép idők — sóhajtott —, amikor még a szerelem volt a reszortom..

— Hát már nem az?

— Áh! — legyintett bánatosan. — Körülbelül egy éve, hogy racionalizálták, mert nagyon elözönlötték a szakmát. Akkor elmentem átképzősnek és most szervező vagyok az egyik neves idegenforgalmi irodánknál..

— És... most. itt — hebegtem.

— Azt akarja kérdezni, hogy miért vagyok itt? — segített ki Asmódi zavaromból. — Társasutazást szervezek a Pokolba. Volt már egy utunk, de meg kell ismételni, olyan jól sikerült. Itt van a plakátunk, a minisztérium is engedélyezte — ezzel elővett egy hatalmas plakátot, amelyen a következő szöveg állt:

MENJÜNK EGYÜTT A POKOLBA! — TÁRSASUTAZÁS OLCSÓ ÁRON! — ODA-VISSZA ÚSZVA CSAK 400 FORINT!

— Mi az, hogy úszva? — kérdeztem meglepődve.

— A vezető ördög-hátán megkapaszkodik és a levegőben úszva teszi meg az utat.

— Kellemetlen dolog lehet — mormogtam magamban.

— Már miért lenne? Az ördög a legcsöndesebb közlekedési eszköz Ezenkívül motorhiba, üzemzavar kizárva, nincsen zsúfoltság, szellős...

— Igen, igen, de hátha elereszti az ember...

— Hát kérem, kapaszkodni a villamoson is kell!

Ebben igaza volt. Tovább olvastam a plakátot.

JÖJJÖN VELÜNK A POKOLBA! — LÁTOGASSA MEG LEGJOBB BARÁTAIT, SZERETTEIT! — VÁLTOZATOS PROGRAM: PÁR FILLÉRÉRT ERŐT VEHET A POKOL KAPUJÁN! — KIRÁNDULÁS A POKOL TORNÁCÁRA! — VERSENY A KATLANBAN KÉNKÖVES LÁNGOK KÖZÖTT! — VERSENYZŐK A VILÁG MINDEN TÁJÁRÓL! — MENJÜNK EGYÜTT A POKOLBA! — ÚTLEVÉL NEM KELL!

— És jól megy az üzlet? — kérdeztem.

— No, megy valahogy! Most, tudja, maguknál annyi utazást hirdetnek, nagy a konkurrencia, de azért nem panaszkodhatom.

Közben odakünn hajnalodott. Rövid hallgatás után azt mondja Asmódi:

— Hát kedves barátom, nekem lassan mennem kell, mert hajnalban indul az egyik turnus, amelynek én vagyok a vezetője. Köszönöm szépen a szállást. Meg szeretném hálálni a kedvességét Tudja mit, jöjjön velem most a Pokolba. Elviszem ingyen. Na jön?

Rövid töprengés után rájöttem: hogy nem szabad elszalasztani a kínálkozó alkalmat.

— Indulhatunk — mondtam és megkapaszkodtam az ördög-hátában. Egy perc múlva a Körút felett lebegtünk, majd befordultunk a Népszínház utcába és ördögi iramban nekivágtunk toronyiránt a Pokol fenekének...

A doktor riadtan nyomta meg a csengőt az asztalán. Aztán jött egy férfi fehér köpenyben, akinek azt mondta, miközben rám mutatott:

— Vigye a többi közé. Kitört rajta is az utazási őrület. De siessen, mert félóra múlva indul a vonatunk Pozsonyba...

Gera Mihály

Emlékek...

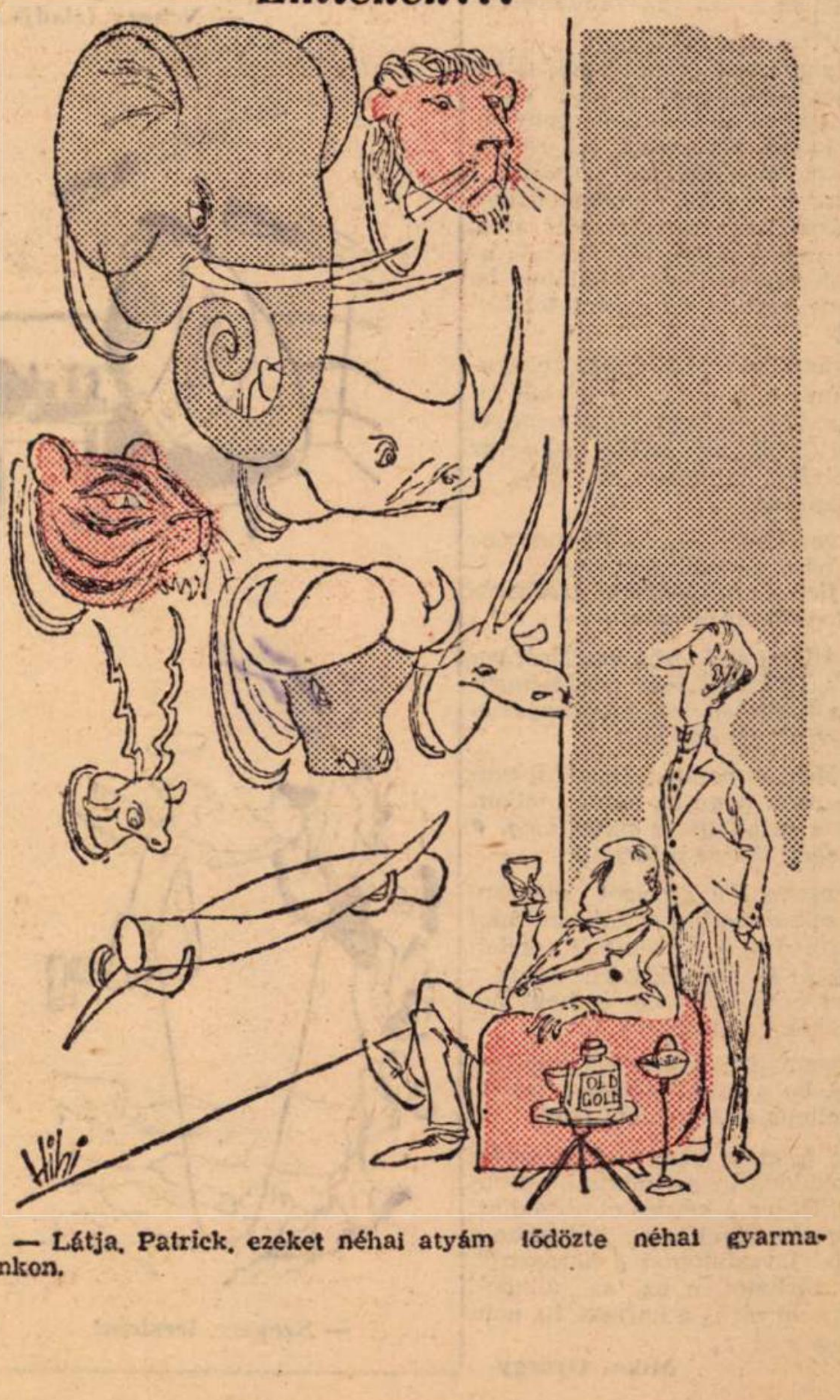

— Látja, Patrick, ezeket néhai atyám lődözte néhai gyarmatainkon.

Javaslat a verebekről

Már a verebek is csiripelik, hogy doktor Bajtala megcsalja a feleségét egy pumaléptű, Marina Vlady-frizurás, vörös számlázónővel ...

Már a verebek is csiripelik, hogy a főigazgatót áthelyezik a Bámexbumférttól a Bábubuhoz . .

Már a verebek is csiripelik, hogy Tüchtig kartárs lopta el a gyárkéményt a hozzátartozó kazánnal együtt . . .

Már a verebek is csiripelik . .

Ezt a mondatot ezerszer hallom napjában. Elgondolkoztam a dolgon és megállapítottam, hogy valamit kellene csinálni ezekkel a verebekkel.

Tarthatatlan az a helyzet, hogy ott csiripelnek, ahol akarnak, akkor, amikor akarnak, arról, amiről akarnak és így tovább. Ha véletlenül nem járok arrafelé, ahol ezek a madarak csiripelnek, akkor sosem tudom meg, hogy megcsalt a menyasszonyom. Azt mégse kívánhatják tőlem, hogy felnőtt ember létemre egész nap verebekre vadásszak. Ez fárasztó, költséges és roppant megalázó lenne.

Mi hát akkor a teendő?

Megmondom: szervezzük meg a verebeket!

Az első lépés az volna, hogy hivatalosan felszólítanánk minden magyar honpolgárságú, pesti illetőségű verebet, jelentkezzen a külön erre a célra létrehívott Első Magyar Verébátnevelő Intézetnél. Az intézetre szükség van, mert köztudomású, hogy a verebek a legelemibb műveltséggel sem rendelkeznek, politikai képzettségük szégyenletesen csekély. Éppen ezért előadássorozatokat kellene tartani nekik a társadalmak fejlődéséről, az aktuális bel- és külpolitikai helyzetről, a kapitalista és a szocialista erkölcsről, Thomas Mann-ról, a szakszervezeti bizalmi-hálózat helyes felépítéséről és — esetleg — az én humoreszkjeimről.

Adatgyűjtési módszereik is revízióra szorulnak. Annak többé nem szabad előfordulnia, hogy innen-onnan csipegessék fel értesüléseiket. Meg kellene szervezni a tudományos adat- s anyaggyűjtést és rászoktatni a verebeket arra, hogy személyesen ellenőrizzék az adatok helyességét. Általában be kellene vezetni az egyéni felelősséget.

A tanulmányi idő leteltével igazolványt kapnának, amelyből kitűnne, hogy milyen eredménnyel végezték el az iskolát, és ez az igazolvány feljogosítaná őket a csiripelésre.

A verebeket három fő csoportba osztanám, éspedig lennének:

1. *Bel- és külpolitikai kérdésekkel foglalkozó verebek.*

2. *Állami szektorba beosztott verebek. (Ezek az ipar eredményeiről, a kereskedelem vívmányairól csiripelnének satöbbi.)*

3. *Maszek-verebek (Ezektől tudnánk meg, hogy ki, kivel, mikor, hogyan és hányszor csalta meg a feleségét, illetve a férjét.)*

A csiripelési anyagot mindennap sokszorosított sillabuszokban bocsátanánk a t. verebek rendelkezésére és megszabnánk nekik a helyet és az időpontot is, hogy hol és mikor csiripeljenek.

Amennyiben a verebek nem tartanák be a megállapodást, tevékké kellene átminősíteni őket.

Azt hiszem, ezzel egycsapásra megoldódna ez az áldatlan probléma. Ha ez a kérdés elintéződött, akkor nemsokára kidolgozom újabb javaslatomat a harasztról, mert tűrhetetlen az az állapot, hogy nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél . . .

Mikes György

ANGOL humor

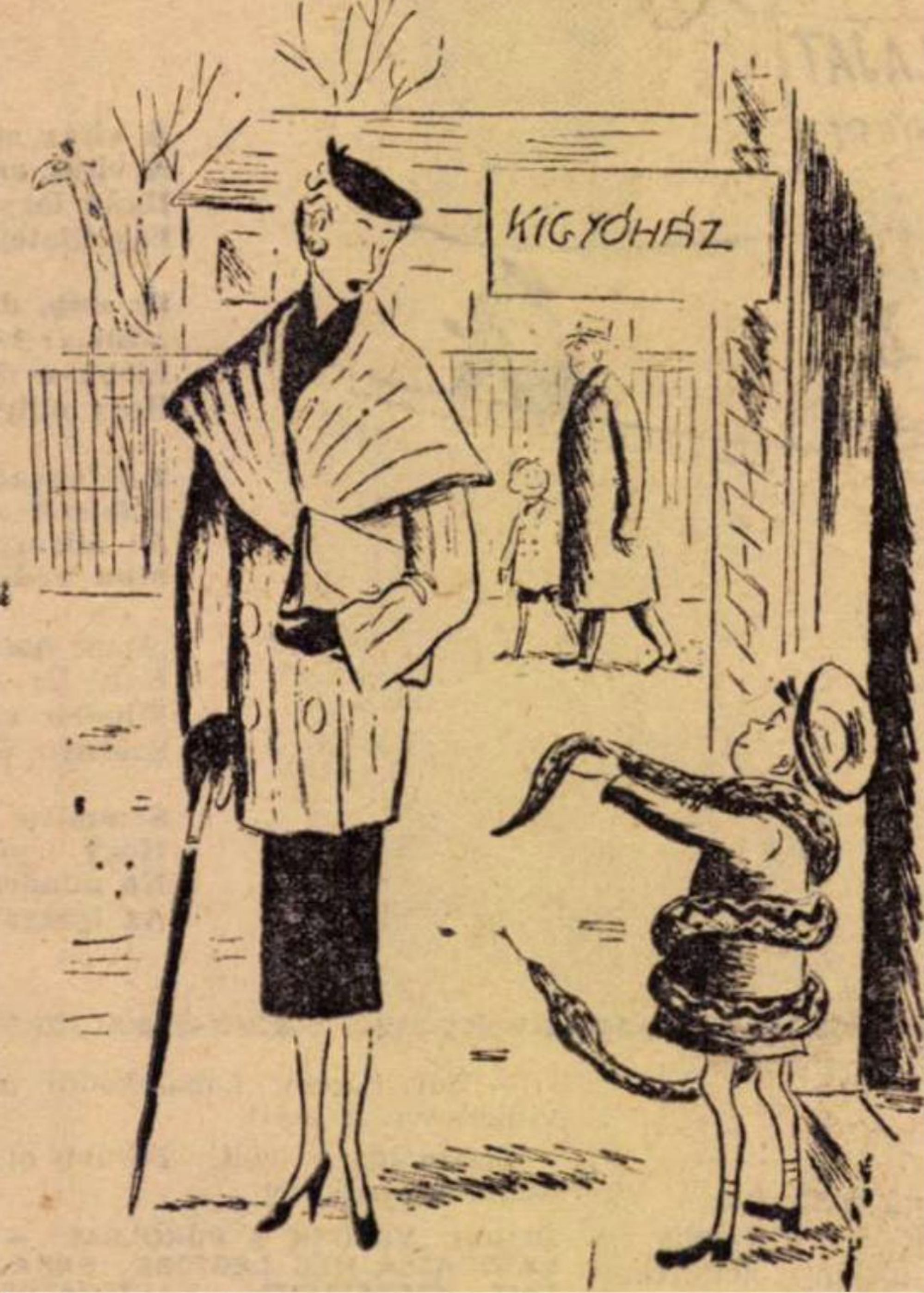

— De fiacskám, ez lopás!

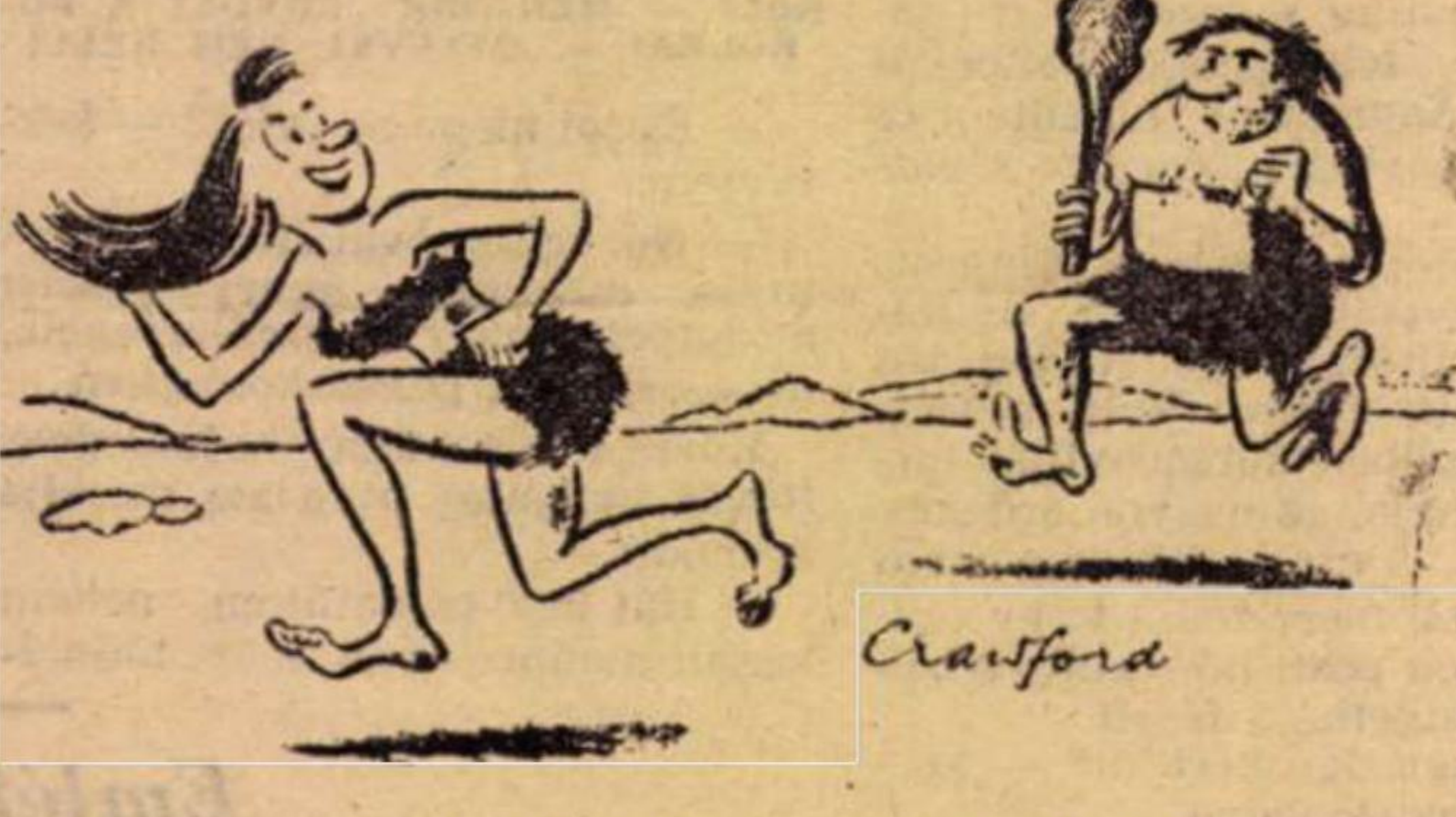

— Nehogy feladja . . . Már lankadok!

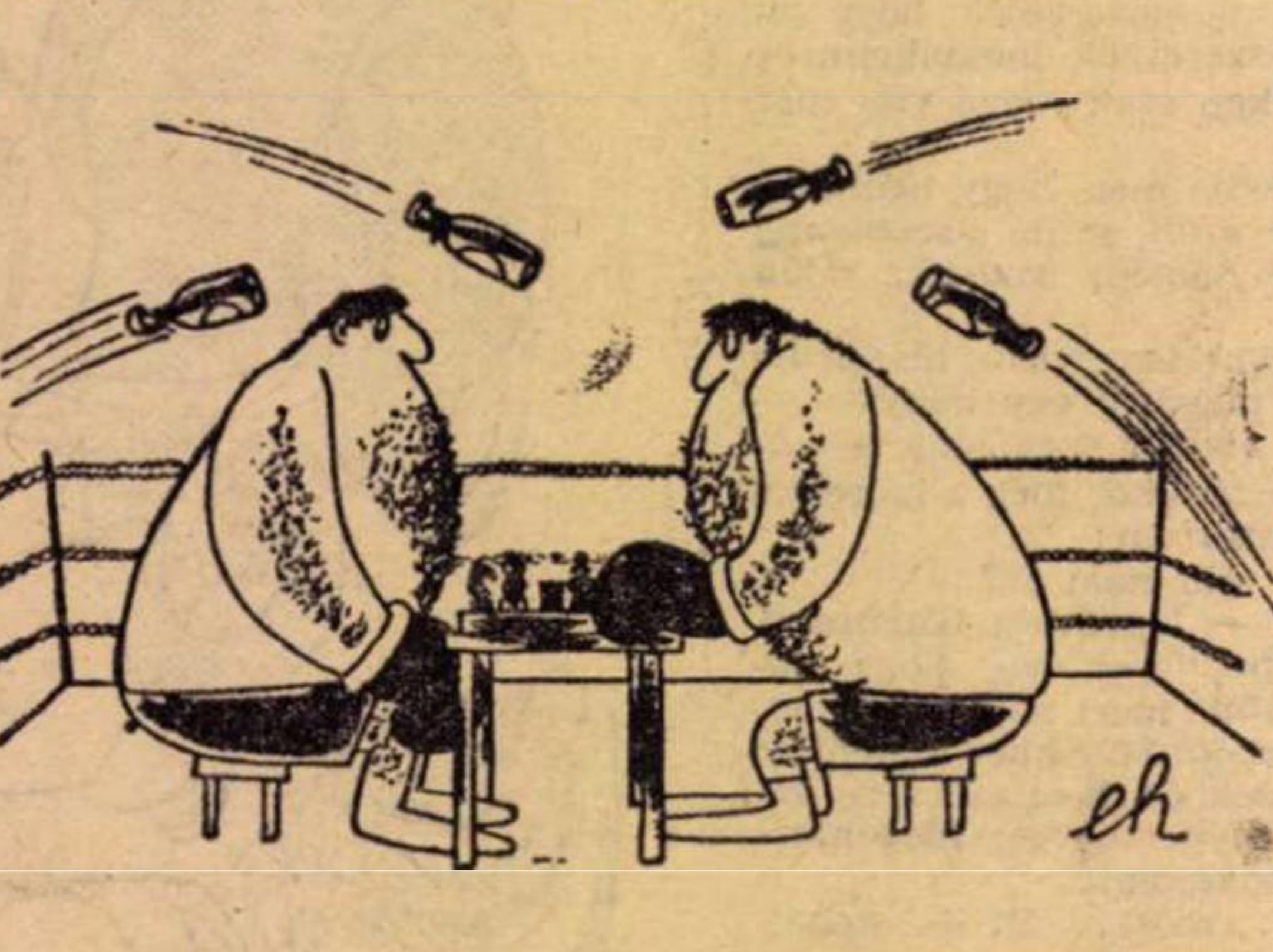

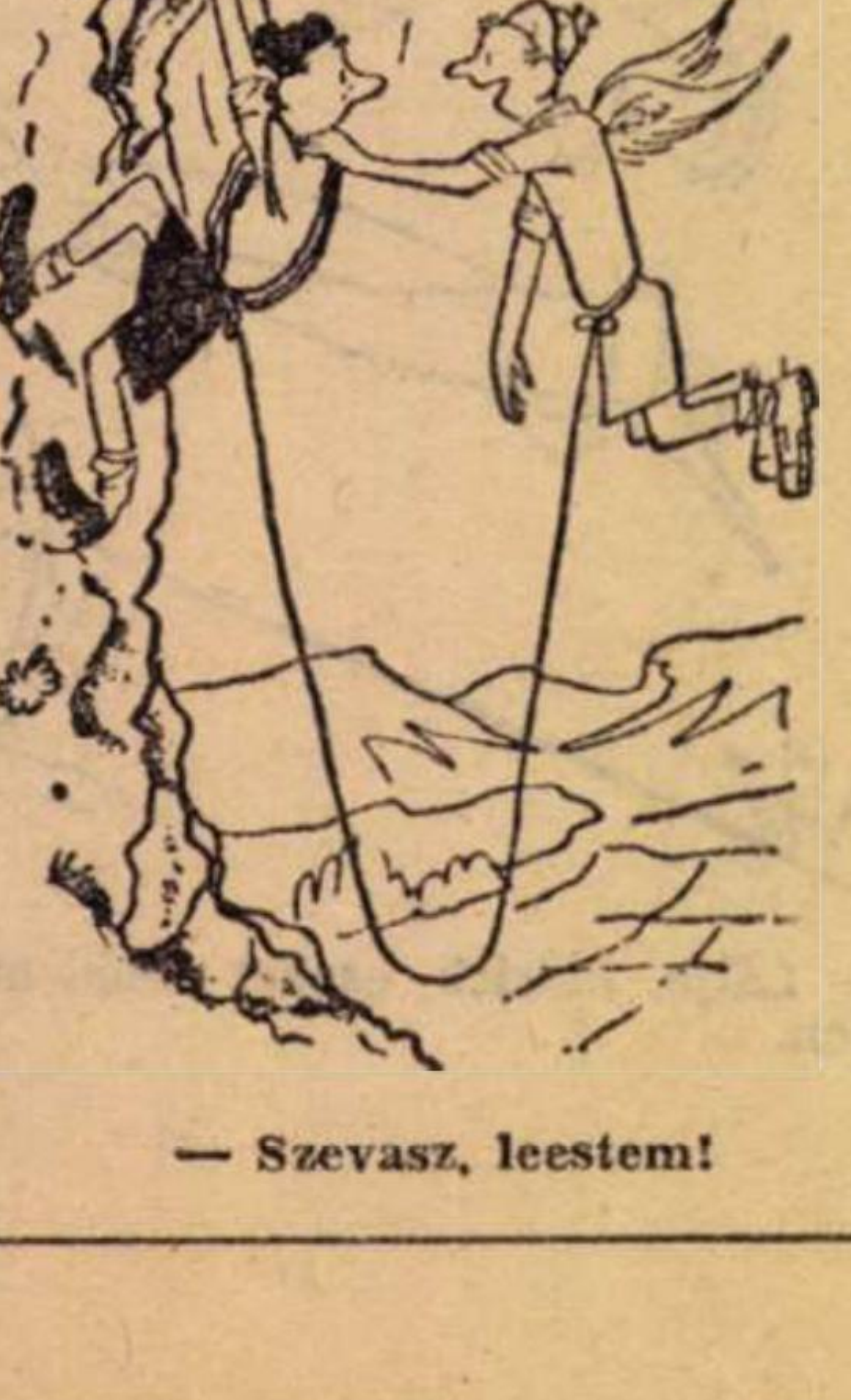

— Szevasz, leestem!

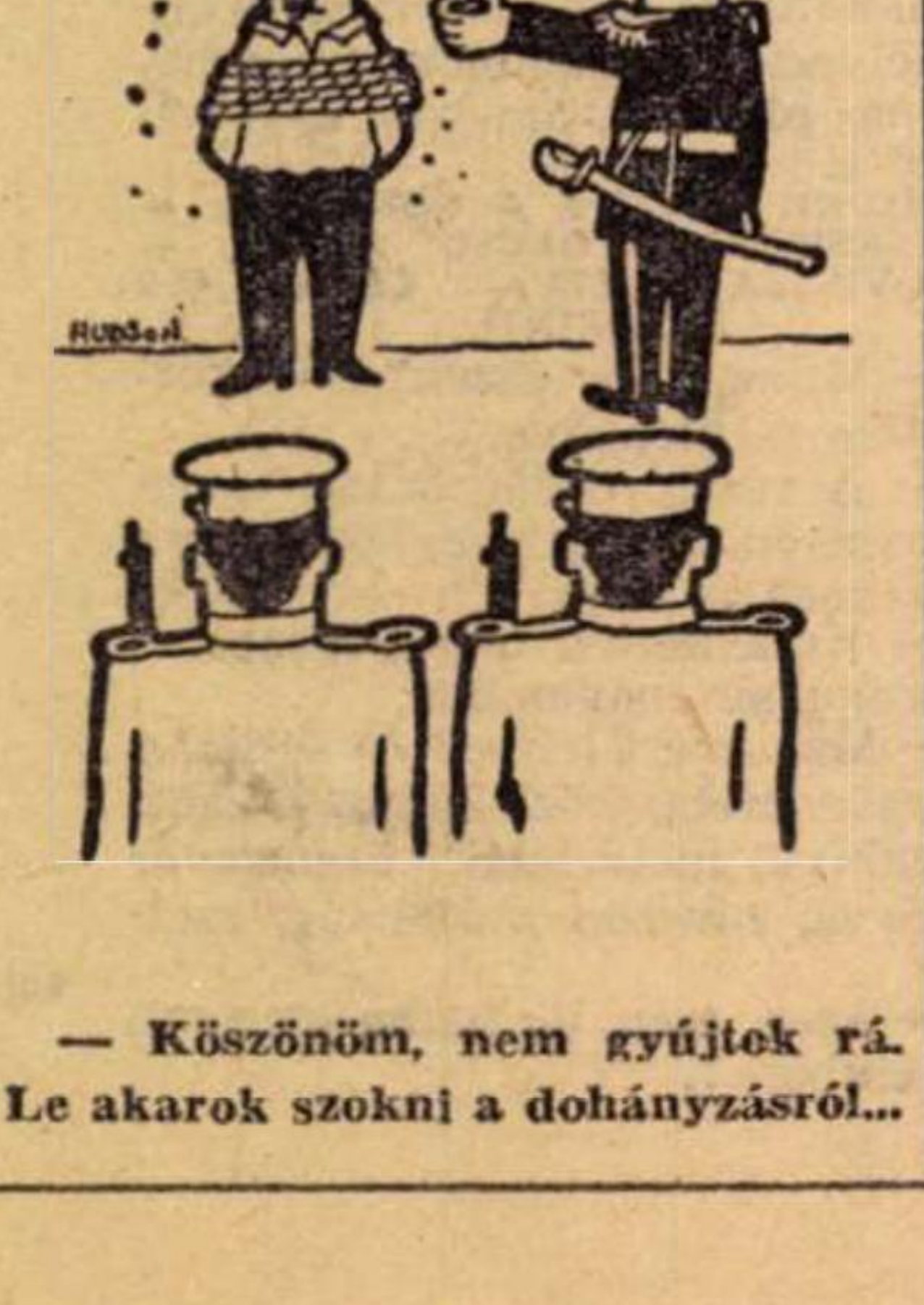

— Köszönöm, nem gyújtok rá. Le akarok szokni a dohányzásról...

Különös üzletág

Ha tegnap azt mondja nekem valaki, hogy ma reggel a Belváros kellős közepén egy üres telken homokot fogok lapátolni, menten a bolondok házába küldöm az illetőt. És ma reggel hét órakor mégis ott görnyedtem a grundon és a feleségem nylonnal bélelt piros cekkerébe egy kiérdemesült szeneslapáttal homokot lapátoltam.

Közben tudniillik kaptunk egy macskát. A macska állítólag szobatisztán került hozzánk, de a macskával együtt kertet nem kaptunk, hát szimbólikus kertet kellett rendszeresíteni az előszobában. Javában lapátoltam a homokot a grundon, amikor egy szigorú ember megbökte a vállamat és rámkiáltott:

— Mit csinál?!

— Tetszik látni . . . lapátolok . . . — válaszoltam mosolyogva, mert rém kómikusnak éreztem a helyzetet, s ráadásul már nézőim is akadtak, a szigorú ember azonban nem a humoros oldaláról fogta fel a dolgot:

— Mit lapátol? — kérdezte még szigorúbban.

— Tetszik látni . . . homokot . . . — vallottam be őszintén és tovább mosolyogtam, de a szigorú ember felcsattant:

— A nép vagyonát?!

Eddig eszembe sem jutott, hogy az a fél cekker homok, amit el szándékoztam tulajdonítani, a nép vagyona. Most azonban kezdtem kínosan érezni magam. Láttam, hogy rosszul áll a szénám. A szigorú ember a következményekről is felvilágosított:

— Tudja maga, hogy mi jár ezért? Hiszen ez kimeríti a társadalmi tulajdon ellen elkövetett bűncselekmény fogalmát. Magáé ez a homok? Nem! Magának viszi?

— Nem, a . . .

— Szóval még csak nem is saját magának lop! A bűntársát is vád alá lehet helyezni orgazdaságért.

— De hiszen szívesen megfizetem . . . — rebegtem.

— Ez nem homokkereskedés. Budapestnek másfélmillió lakosa van. Ha mindenki csak fél cekker homokot visz, képzelje el, mekkora lyuk lesz itt a Belváros kellős közepén . . .

— Majd nem szólok senkinek — próbáltam szépíteni a dolgot, mert átláttam, hogy a szigorú embernek végső fokon igaza van.

— Öntse csak ki fiatalember, gyorsan öntse ki, mielőtt rendőrt hívok! — biztatott erélyesen.

Mit tehettem mást, kiöntöttem a homokot és dicstelenül elvonultam. Amíg a sarkig értem, emésztett a gond, hogy mi lesz a macskánkkal?

A sarkon utolért a szigorú ember.

— Adja meg a címét — mondta mosolyogva — havi húsz forintért ellátom homokkal. A környék minden állata az én homokomat használja . . . Kitűnő referenciákkal szolgálhatok . . .

Országh György

Van oka

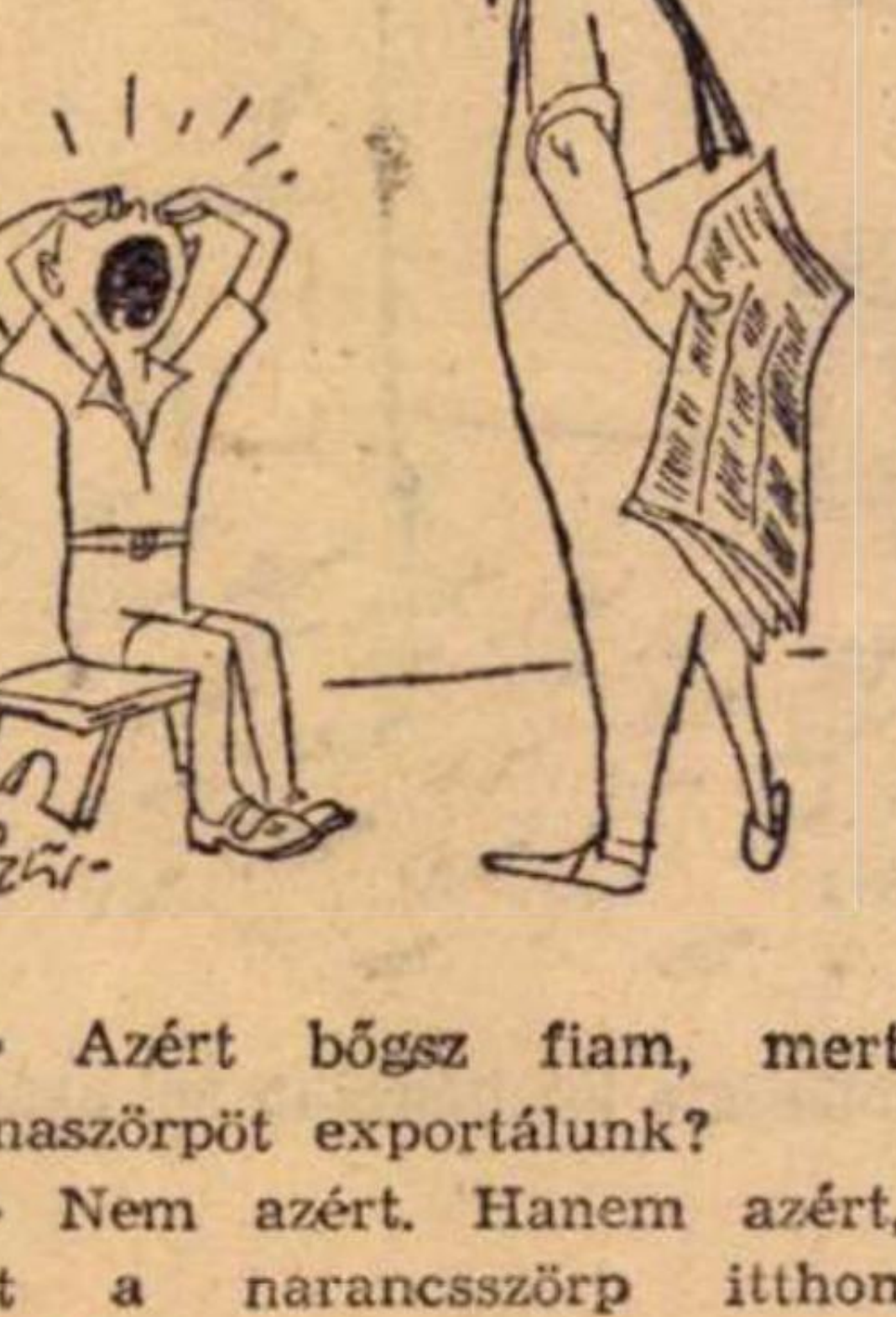

— Azért bőgsz fiam, mert málnaszörpöt exportálunk?

— Nem azért. Hanem azért, mert a narancsszörp itthon marad . . .

Bürokratikus mentőangyal

Kedves Ludas! Szenvedélyes úszó vagyok. Egy verőfényes augusztusi délelőttön nekivágtam a zöldes-szürkén hullámzó Balatonnak. Mint minden műkedvelő, én is túlbecsültem a képességeimet és egyszerre csak riadtan észleltem, hogy teljesen kifulladok. A part még messze volt és már-már arra gondoltam, hogy szörnyen megijedek, amikor a közelben megpillantottam a hivatalos mentőcsónakot. Micsoda szerencse! — sóhajtottam és utolsó szusszomat felhasználva a csónakhoz hajráztam. Csodálatos érzés volt belekapaszkodni a csónakba, de fájdalom nem sokáig élveztem. Az őszbajszú, függetlenített mentőangyal ugyanis barátságtalanul rámrivalt a csónak mélyéből:

— Azonnal engedje el a csónakot!

Pihegve válaszoltam:

— Kérem, teljesen kimerültem, nem birok tovább úszni ...

Keményen pattogott a válasz:

— Akkor tessék segítségért kiabálni és majd szabályszerűen ki lesz mentve! Azonnal vegye el a kezét, mert odacsapok az evezőlapáttal!

Szabály, az szabály! Elengedtem a csónakot és megfulladtam.

K. Gy.

Fényképezőgép
részletre kapható
az
OFOTÉRT boltokban

ADD EL A
MÁKGUBÓT
Egy mázsáért 90 forintot fizet
a földművesszövetkezet

DONGÓ
segédmotorral

Kulturfront

DAFI

(Szín: egy egészen sablonos iroda)

TITKÁR: *(a telefonba)* Igen, itt a DAFI, a Darabokat Felkutató Intézet. Nem, sajnos, nem szolgálhatunk vele... Lehár, Kálmán Imre már nincs raktáron. Az utolsó Huszkát tegnap plasszíroztuk. Sajnálom. *(Leteszi a kagylót.)*

IGAZGATÓ: *(beront)* Bendeguz Kázmér új színigazgató vagyok. *(Lihegve.)* Talán csak nem késtem el? Egy tartós darabra volna szükségem. Tetszik engem érteni? Hat komoly, irodalmi művem van, most már csak valami régi operett kellene, amiből ezeket az irodalmi ízéket finanszírozni tudnám.

TITKÁR: Értem, igazgató elvtárs, de bajos, bajos. Az összes pesti és vidéki színházak pont így képzelik el a jövő évi szezont. Már a „Szabin nők elrablásá"-ig mindent kiárusítottunk.

IGAZGATÓ: Könyörgöm, ássunk vissza régebbre. Valami majd csak akad.

TITKÁR: *(gondolkozik)* Itt volna talán a Rip.

IGAZGATÓ: Ennek valami olyan kutyadráma szaga van.

TITKÁR: Dehogy, dehogy... Operett! „Ripp van Winkle". Egy vadász, aki elbóbiskol a hegyekben és harminc évig alszik.

IGAZGATÓ: *(lecsap)* Hopp! Ezt a szerepet én fogom játszani. Három évig nincs műsorgond.

TITKÁR: Mire felébred, egy merőben más világot talál maga körül.

IGAZGATÓ: Tündéri. Lekötöm a darabot.

TITKÁR: Kérem. Csak néhány napi türelmet kérek. A szöveg most van a „Benne vagyok"-nál.

IGAZGATÓ: Az valami felügyeleti hatóság?

TITKÁR: A „Benne vagyok" a mi átdolgozó részlegünk. Teljesen zárt kör. Munkatársai a legjobb íróink. Garantált munka. A szöveg leporolva, a dialóg mai politúrral bevonva, esetleg néhány új, korszerű figura, a darabtól elütő stílusban. Ez élénkít.

IGAZGATÓ: Gondolja, titkár elvtárs, hogy ez a Rip kifizeti a hat irodalmit?

TITKÁR: Megbízhat benne. De ha igazgató elvtárs egészen, hogy úgy mondjam, tutira akar menni vegyen egy Kontit.

IGAZGATÓ: *(gyanakodva)* Mi az?

TITKÁR: Konti József, régi, nagysikerű komponista. „Királyfogás", „Eleven ördög", „Suhanc". Érthetetlen, hogy eddig nem nyúltak hozzá. Mi az idén kihozzuk. Cégünk reklámja. A „Suhanc"-ot bízvást ajánlhatom.

IGAZGATÓ: Sajnos, az átdolgozásra nem tudok várni. Megnyitó darabot keresek.

TITKÁR: Máris rendelkezésére áll. Kivételesen magam végzem el az átdolgozást. *(Áthúzza a címet és újat ír rá.)* Parancsoljon. A „Siheder".

IGAZGATÓ: Ennyi az egész?

TITKÁR: Ennyi — plusz két százalék a tantiémből.

Urai Dezső

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

TAPOLCZAI DEZSŐ és felesége, Vízváry Mariska szokott kéthetes balatoni nyaralásukra készültek. A gondos háziasszony előzetesen gondozásba adta a ház élőleltárát.

— A kanárit Kalotaiék vállalták, az agár Bikszádiékhoz kerül, a gramofont Habánék kérték kölcsön, a babyt (a kis Tapolczai Gyulát), a nagymamához adom, a mókust a kereplővel meg a házmesterék rimánkodták el.

Tapi papa egyre derűsebb képpel hallgatta, majd boldogan felsóhajtott:

— Mondd Mariskám, nem volna okosabb, ha ezt a két nyugodt, csöndes hetet itthon töltenénk a lakásban?

CATOT, az ókori római államférfit megkérdezte egyszer egyik tisztelője, miért nincs szobra Rómában, hiszen számos élő kortársa ott áll már kőbe faragva a főtéren.

— Még mindig jobb — felelte Cato —, ha azt kérdezik, hogy miért nincs szobrom, mintha azt kérdeznék, hogy miért van.

★

GYULAI PÁL és Tóth Kálmán költők közt 1855-ben pisztolypárbaj folyt le. Tóth golyója Gyulait a bokáján érte. A jeles kritikus elesett és estében mondta ezt a szállóigévé lett viccet:

— Jól lősz Kálmán, de rossz verseket írsz!

A Tosca szabadtéri előadásáról

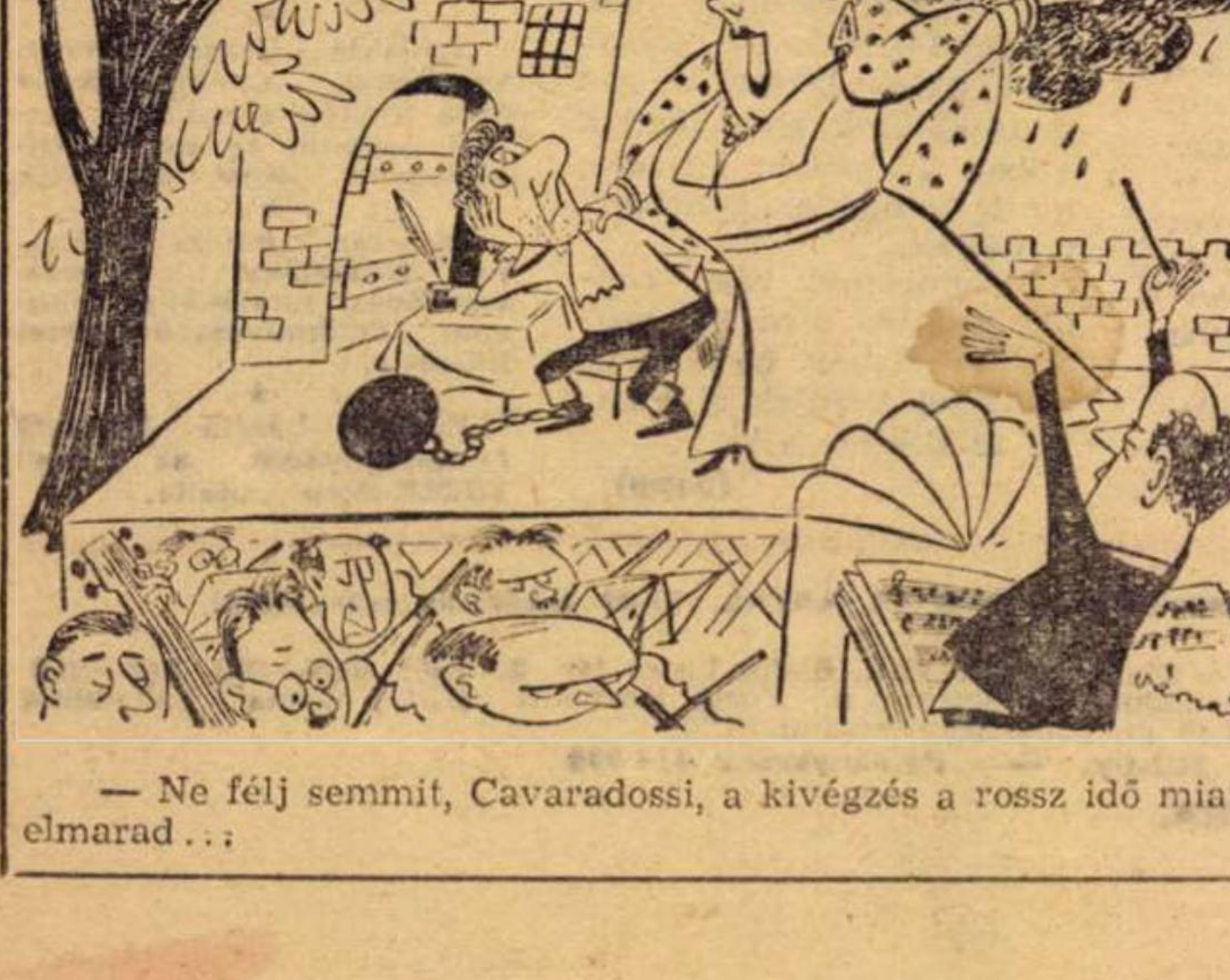

— Ne félj semmit, Cavaradossi, a kivégzés a rossz idő miatt elmarad...

Meglepő találkozás Pesten

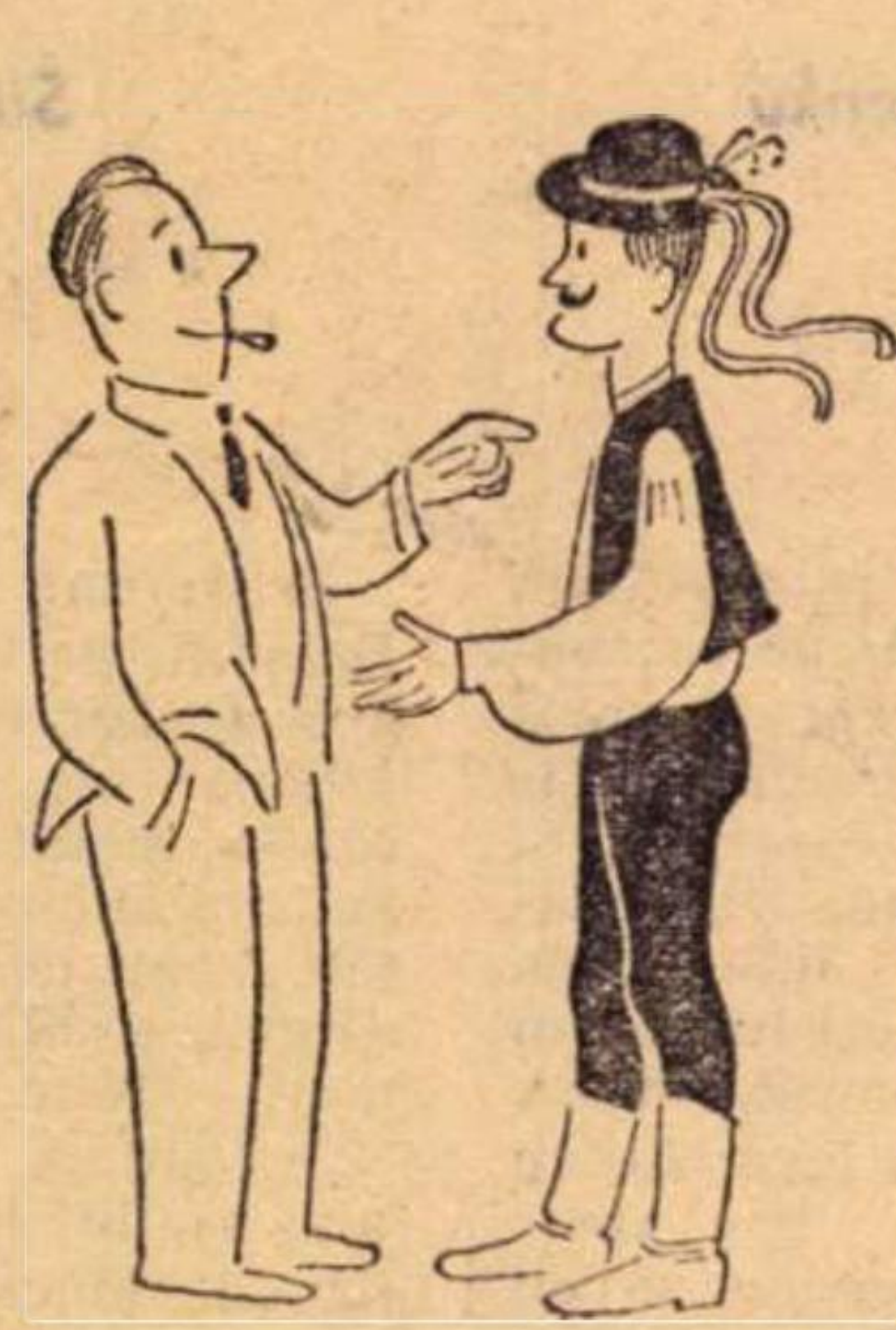

— Hogy lehet az, hogy maga népi táncos létére nincs külföldön?

— Lekéstem a vonatot. Holnap reggel tízkor indulok...

Modern muzsikus

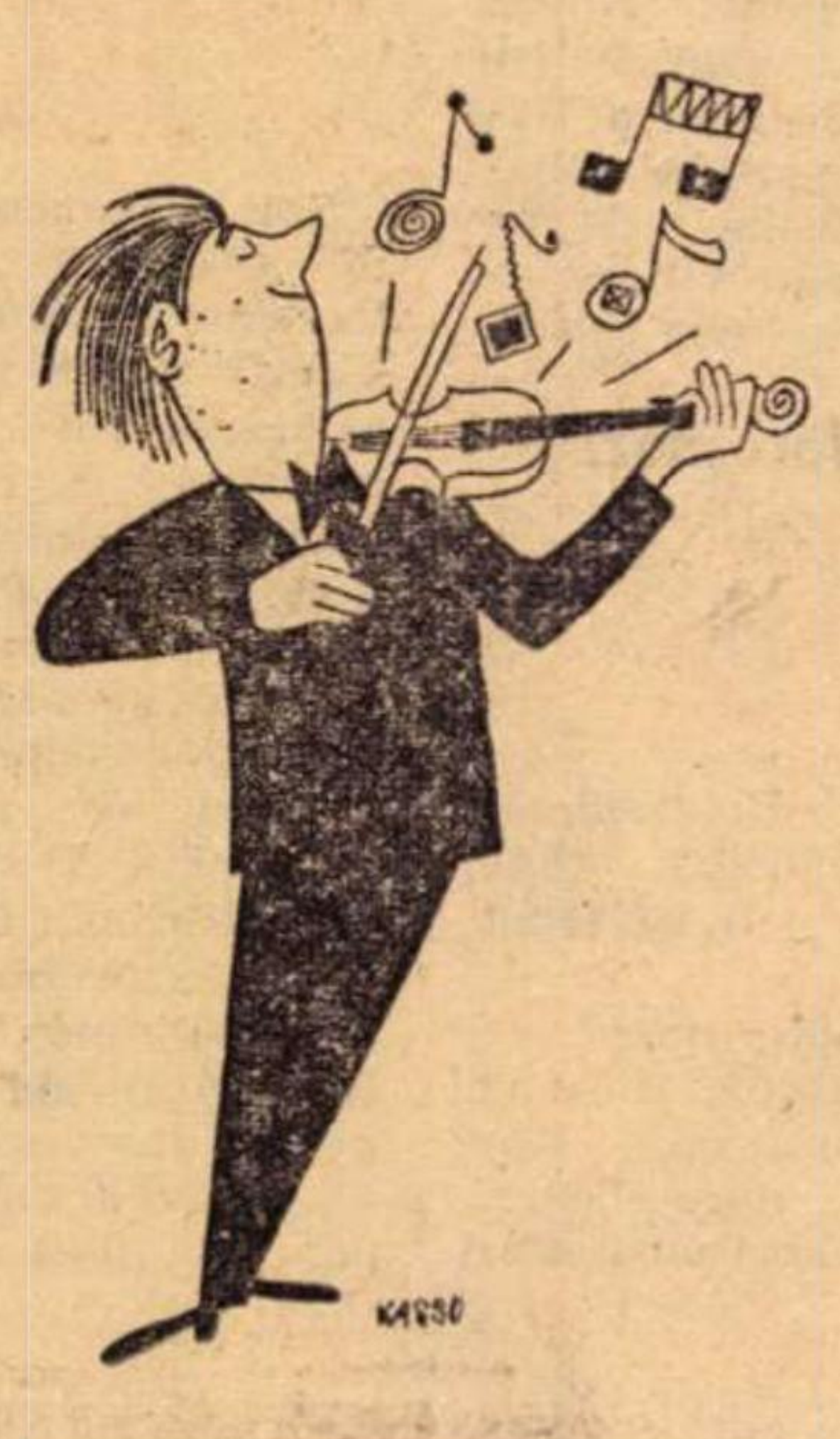

Kép a jövőből

A Műcsarnok „Kertészet a magyar képzőművészetben" kiállítása nyomán a „Zoológia festészetünk tükrében" cimű tárlatról.

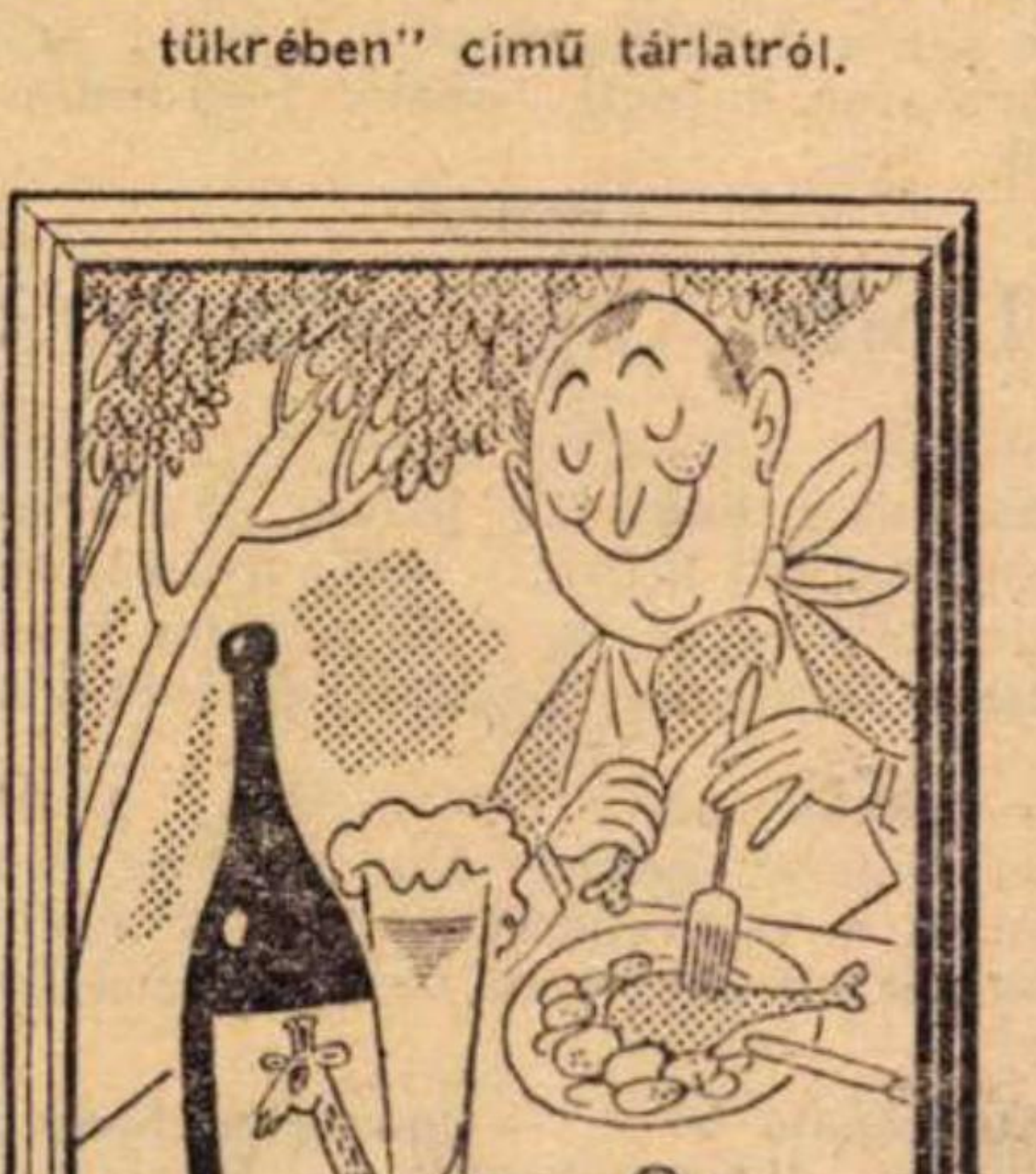

Vacsora a zsiráffal.

A plakátragasztó ötlete

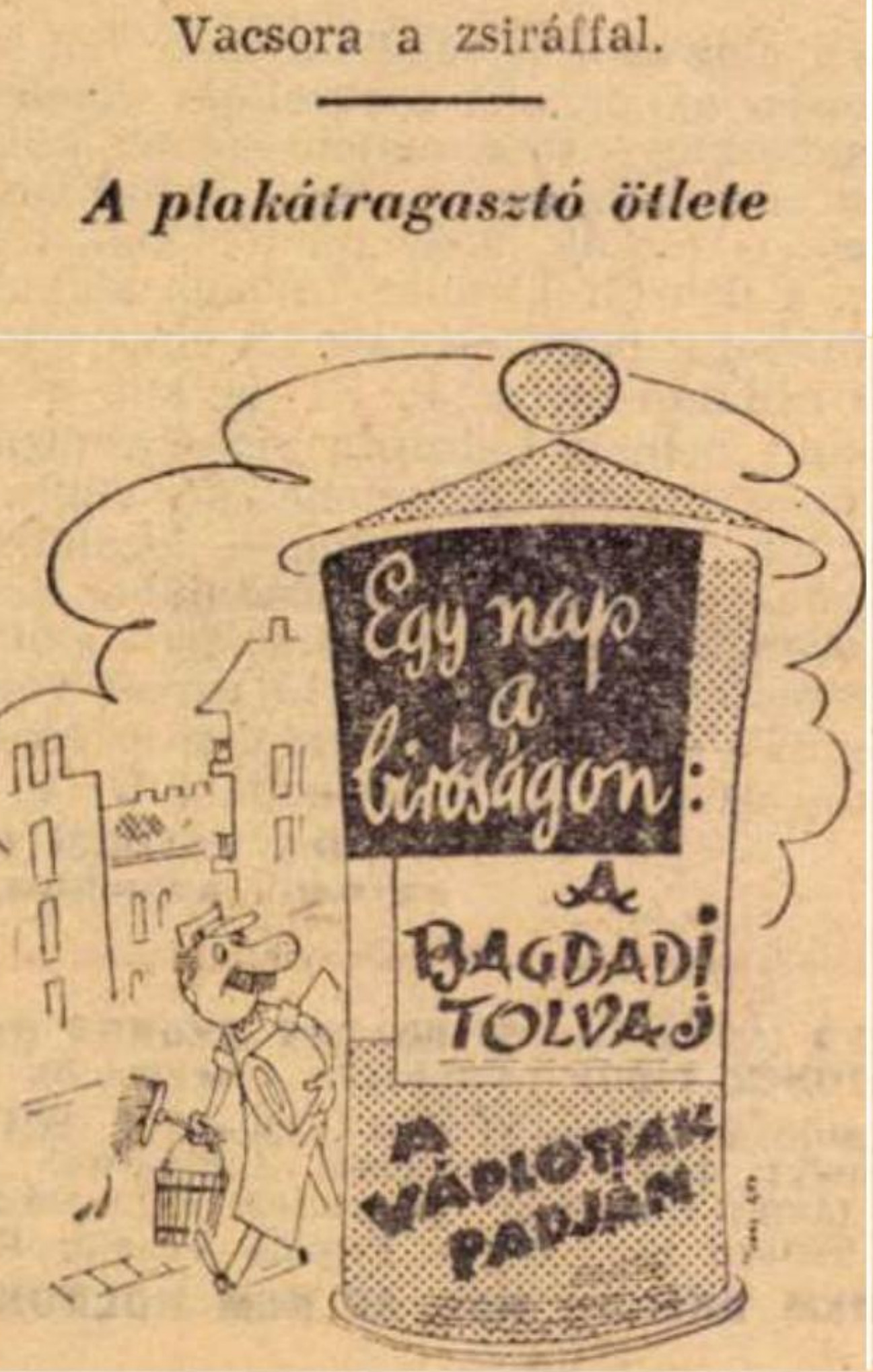

Idegenforgalmi látványosság a Váci utcában

Fiatal pár álldogál a Váci utca 1. szám alatti Csemege kirakata előtt és hangosan nevet.

— So was! — mondja a férfi.

Előszedi útinoteszét és német alapossággal vési bele a kirakat reklám-mondatát. Jegyezzük fel mi is:

„Die ungarischen Weine sind die representativisten Geschänke aus Ungarn."

Ebben a szerény mondatban két rettenetes, fület és szemet sértő nevetséges hiba bujkál. Bujkál? Egyenesen kérkedik. A derék propagandista nyilván azt akarja hirdetni, hogy a magyar bor reprezentatív ajándék. Ezzel szemben a csodálatosan nyakatekert „representativisten" szó ha már egyáltalán jelent valamit, hát egy reprezentábilis személyt jelenthet. (Mindenesetre a második „e" betű helyett „ä" betűvel.) Ajándékok: Geschenke. Amit a Csemege költője enelyett leírt, az a „kitöltés" szónak egy torz formája.

Bővebbi magyarázat helyett: mit szólna a Csemege reklámfönöke, ha az egyik bécsi vagy berlini üzlet kirakata a következő szövegű jelmondattal csábítgatná a magyar vevőket:

„Igyonjon magyar borot és schörrt!"

Hírek a szegedi Fáklya Moziról

Kétszer láttam az „Egy nap a bíróságon" című filmet a Fáklya Moziban, s másodszor is kitűnően szórakoztam. Ugyanis egész sor olyan jelenetet láttam, amit az első előadáson még nem mutattak. Bosszantott viszont, hogy a csókolózással vádolt férfi és menyasszonya történetének befejező részét a második előadás elhagyta. (Nyilván erkölcsi céllal.)

Eszembe jutott egy régi vicc: A vidéki kislány városban nyaral, s egy cirkuszról szóló film minden előadását végignézi. A filmen a tigrisszelidítő fejét az állat torkába dugja. A kislány várja, mikor harapja le a tigris szelidítője fejét.

Javasolnám a kislánynak, hogy a filmet a Fáklya Moziban nézze meg. Itt ugyanis minden lehetséges.

★

Ugyancsak a Fáklya Moziban néztem meg egy tizenhat éven felülieknek hirdetett filmet. Meglepett, hogy az előadás nézőközönségének legalább egyharmada letagadhatatlanul tizenhat éven aluli volt.

Javasolom a Városi Tanács oktatási osztályának, ha azt akarja, hogy a fiatalok megnézzenek egy tanulságos, nevelőcélú filmet, írassa ki a plakátokra: „Tizenhat éven felülieknek."

S a filmet a Fáklya Moziban játsszák!

Egy kis lapkritika

Egy sporttudósításban olvastam a multkoriban: „Ezután 14 nemzet lovasa számolt be tudásáról."

Igazi, szemléltető leírás. Az ember szinte látja lelki szemeivel, amint a lovasok elvágtatnak a zsüri előtt, hirtelen megrántják a zablát és a fujtató ló hátáról elszavalják az „Anyám tyúkját", megmagyarázzák a waterlooi csata körülményeit, vagy levezetik a Pythagoras-tételt, egyszóval „beszámolnak tudásukról".

*

Minden lapunk közöl leveleket. Egyik lapban olvastam egy levelet ezzel az aláírással:

Nagy Ernő
magasépítőipari technológiai és normairoda.

Vajon ki lehetett az a Nagy Ernő, akiről egy ilyen hosszúnevű irodát neveztek el? Vajon az építőiparban, a technológiában, a normázásban, vagy az irodában volt-e kiváló? Vagy talán csak a szerkesztői gondatlanság következtében maradt el neve mellől az, hogy Nagy Ernő nem maga a normairoda, hanem annak egyik dolgozója?

*

Apróhirdetés a Magyar Nemzetben:

„Mecsekre néző szoba kiadó."

És utána egy pesti telefonszám. Újszerű főbérlői ötlet! Az ember odaviszi az érdeklődőt — mondjuk a Dembinszky utcában egy ablakhoz, kimutat és azt mondja:

— Jól hajoljon ki... Arra van a Mecsek!

V. A.

Bérlet

váltására hívják fel fővárosunk közönségét színházaink plakátjai a hirdetőoszlopokon, s felsorolják mindazt a sok csemegét, amelyet a bérletet váltó nagyérdemű közönség elé óhajtanak tálalni a néhány nap múlva kezdődő új szezonban. Ugyancsak gazdag műsort ígérnek a plakátok, s nincs is kétségünk abban, hogy a műsortervnek azt a részét, amely a klasszikus és nem klasszikus külföldi szerzők műveire épül, színházaink teljesíteni is fogják. Míg azonban a plakátok részletesen közlik, hogy Shakespearenek, Molièrenek, Sophoklesnek, Lope de Vegának vagy Hauptmannak melyik darabját fogjuk látni, az új magyar darabok egyelőre még a titokzatosság homályában maradnak. „...Ezenkívül még magyar szerzők új darabjai" — így végződik a műsorterv, többnyire nem részletezve a szerzők névsorát, s darabjaik címét még kevésbé. Arra mutat ez, hogy kész magyar darab az idei szezón kezdetén is alig van, s a magyar dráma csak tavalyi jószerencséjében bízhat, hogy tudniillik majd elkészülnek a magyar darabok is — menet közben. Az új szezón küszöbén fejezzük ki azt a reményünket, hogy a jövő nyári bérlet-plakátokon már jobb lesz a helyzet és színházaink Illyés Gyula, Örkény István, Urbán Ernő, Veres Péter ilyen és ilyen című darabjain kívül „klasszikus szerzők régi darabjait" fogják hirdetni, csak úgy általában.

Guruló könyvesboltok a Balaton mellett

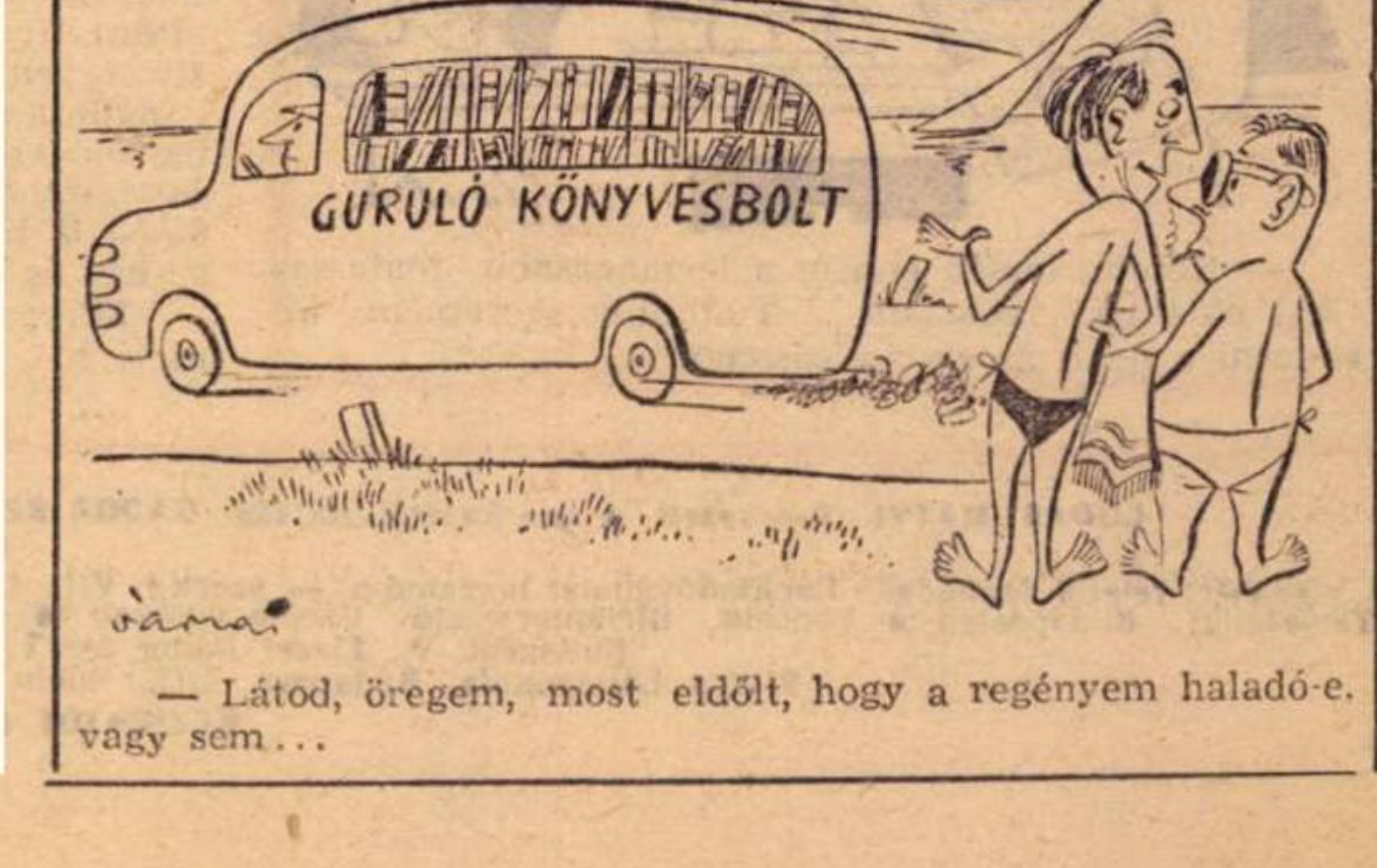

— Látod, öregem, most eldőlt, hogy a regényem haladó-e, vagy sem...

Le a bürokráciával!

Büntetett jegyesek

Hosszú évtizedekig úgy volt, hogy azok, akik nem szerették a MÁV-pénztárak előtti többszörös tülekedést, IBUSZ-jegyet váltottak. Ilyenformán az utas egyszeri jegyvétel árán megszabadult a kétszeri sorbanállástól. Ujabban azonban ezekkel az IBUSZ-nál előreváltott jegyekkel csak úgy lehet utazni, ha az indulási állomásokon külön lebélyegeztetik. Azt a szerencsétlen utast, aki véletlenül nem ismeri ezt a rendelkezést és bélyegzetlen jegyével felszáll a vonatra, úgy megbüntetik, hogy örökre elmegy a kedve az utazástól. Roppant sok panaszos levelet kapunk ez ügyben. Egy legfrissebb panaszlevélben például Derdák János olvasónk elmondja az ő IBUSZ-jegy kalandját:

„Június 17-én vállalatom hivatalos ügyben Szolnokra küldött. A gyorsvonati jegyet a pályaudvari pénztár előtti sorbaállás elkerülése végett a Molotov téri IBUSZ-irodánál vásároltam meg 86.80 forintos áron. Minthogy a fent említett rendeletről nem tudtam, gyanútlanul üldögéltem a vonaton, amikor Nagykáta előtt a kalauz közölte velem, hogy jegyem érvénytelen, mert nincs ellátva a kiinduló állomás bélyegzőjével. Én viszont közöltem a kalauzzal, hogy a jegy hátlapján levő utasítás szerint jártam el, amely nyomtatottan kimondja, hogy a jegyre csak az IBUSZ dátumbélyegzője szükséges. Érvelésem azonban nem hatotta meg a kalauzt és a rendeletre való tekintettel 53.60 forintról szóló nyugtát nyomott a kezembe és kérte, hogy fizessem ki. Mivel a fizetést megtagadtam, Nagykátán leszállított a vonatról és az állomásfőnökségen egy jegyzőkönyvet íratott alá velem, mely szerint érvénytelen jeggyel utaztam. A főnökségen felvilágosítást kértem a további utazásra vonatkozóan, ahol közölték velem, hogy jegyem a további utazásra már akkor sem érvényes, ha Nagykátán lebélyegeztetem. Tekintettel arra hogy utam vállalati érdekből fontos volt, a még ott álldogáló vonatra felszálltam. Az újbóli vizsgálat alkalmával egy másik kalauz persze ismét érvénytelennek tartotta jegyemet, de az előző felvilágosítással ellentétben oda nyilatkozott, hogy ha Nagykátán lebélyegeztettem volna a jegyet, akkor a továbbutazás Szolnok felé érvényes lett volna. Újra kezdődött az újabb 46 forintról szóló nyugtakiállítás és folytatódott Szolnokon egy újabb jegyzőkönyv megírásával."

Igy történt, hogy Derdák elvtárs egy MÁV „észszerűsítés" folytán 86.80 forintos IBUSZ-jeggyel a zsebében, „mindössze" 186 forinttal és két jegyzőkönyvvel úszta meg a hivatalos utat.

Egyszerűbb, mint Pesten

Nem könnyű megtalálni valakit a Pécstől, mintegy tíz kilométerre fekvő Hird községben, különösen ha kocsival megy. Mert mi történik? A tanácsházban készségesen megmondják, hogy az illető mondjuk, a 77-es számú házban lakik. A jámbor utazó meg is indul a házszámokat nézve és gyanútlanul megy előre az egyik oldal számtábláit figyelve, hiszen még csak a 25-ösig jutott el. Vessen azonban véletlenül csak egy pillantást is a túlsó oldalra és csodálkozva látja, hogy a 25-össel szemben a 65-ös szám díszeleg. Hirden ugyanis az utca másik oldalán nem a páros, hanem a folytatólagos számok vannak, onnan kezdve, ahol az utca végetér. Nincs más megoldás, vissza kell fordulnia, hogy a 77-est elérje.

Igenám, de a 75-ös szám körül mindez megszakad, egy merőleges kis utcácska után már a 80-on felüli számok következnek. Az ördög ismeri itt ki magát!

Az utazó áll és vakarja fejét, a sofőr káromkodik, nem tudja, merre forduljon a kocsival, amikor kiderül, hogy a macskafaroknyi merőleges utcácskában is folytatódnak a számok mindkét oldalon, ezért vannak a keresztutca után már a 80-on felüliek. A 77-es szám pedig éppen ebben a kis utcácskában van, annak is a legvégén.

Igy érkezik meg végre az utazó közel félórás keresgélés, fejtörés után a 77-es házhoz, ahol mosolyogva fogadják és minden ugrató szándék nélkül kérdezik:

— Ugye, könnyen idetalált? Hiszen nálunk a számok egymás után következnek és hogy könnyebb legyen bárkit megtalálni, még ezt a kis utcát is folytatólagosan számoztuk. Nemde egyszerűbb ez, mint maguknál ott Pesten? **(máté)**

Tudásszomj gyötri…

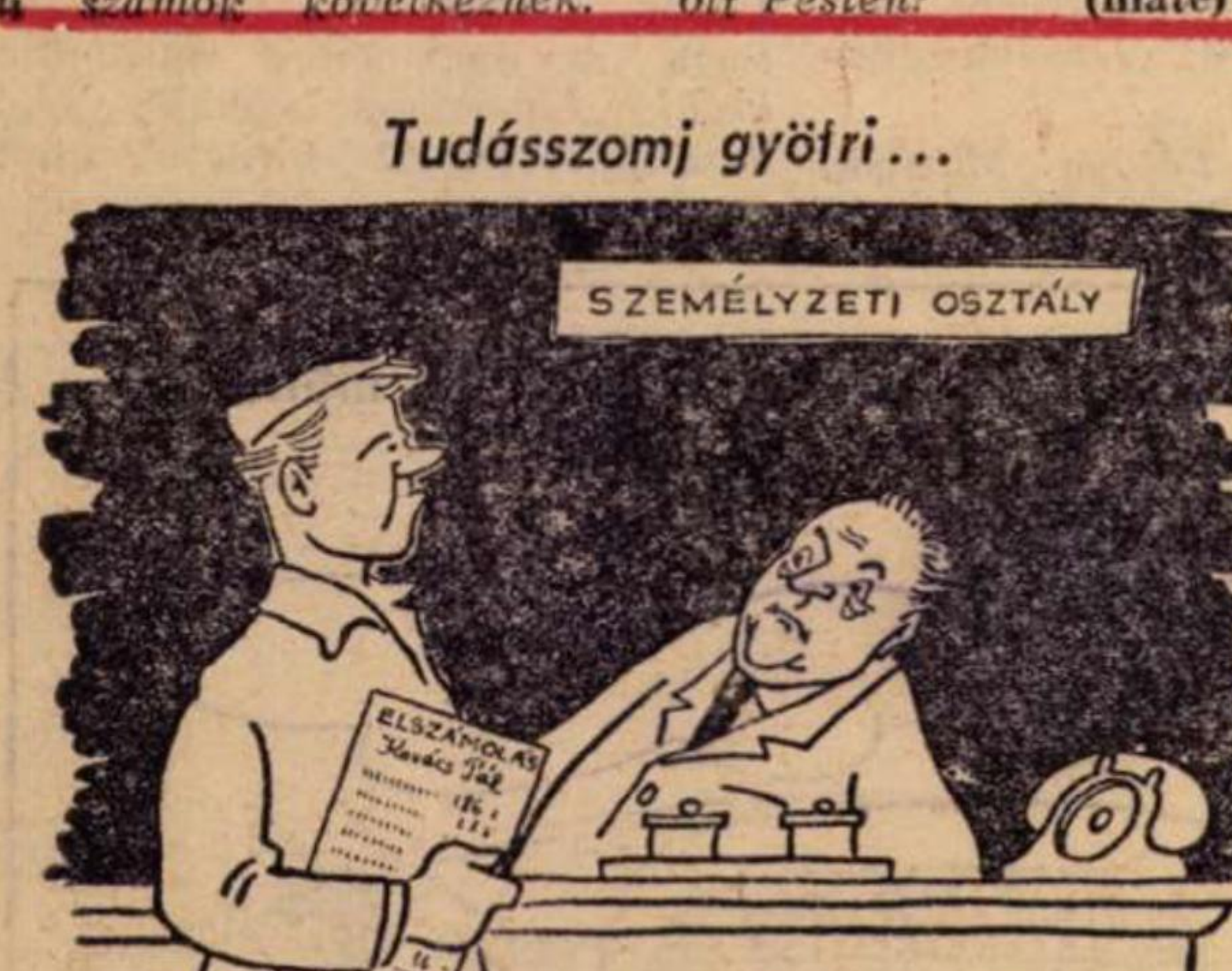

— Kérem, tessék engem a legmagasabb matematikai oktatásra beosztani… Tudniillik szeretném kiismerni magam az elszámolásomon…

BALATONI ŐRJÁRAT

A ménkű

Ha Pesten este kitör a zivatar, legfeljebb becsukjuk az ablakot és más óvóintézkedésre nincs is szükség. Ha azonban a Balaton mentén villámlani kezd, az üdülőkben, villákban, falusi házakban nyomban gyertyákat vesznek elő és ezt igen okosan teszik, mert ha vihar van, szinte törvényszerűen kialszik a villany. Miért? Mert a szabadvezeték vonzza a villámcsapást. Nyolc-tíz kilométerenként ugyan felállítottak túlfeszültség-levezetőket, de ezekből többre volna szükség. Egyetlen orvosság: a körzeti szerelők megkeresik a hibát, megjavítják a vezetéket és két-három óra múlva újból ég a villany. Addig csak gyertya, vagy petróleumlámpa pislákol a Balaton mentén. Szép a balatoni romantika, de az üdülők szerint villanyvilágítás mellett még szebb.

A boglári mozi

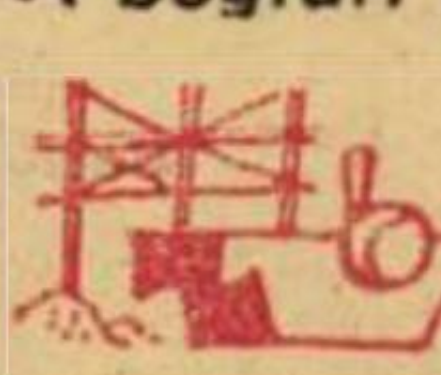

Ha valaki Balatonbogláron kertmoziba akar menni, így nyugtatják meg:

— Már épül a mozi!

Jókor kezdték meg az építését: júniusban. Készen is lesz decemberre. Ideális idő kertmozi számára…

Sör

Ez az, ami ritkán van a Balaton partján. A magyar tenger vidékét július közepe óta ugyanis a Nagykanizsai Sörgyárnak kellene ellátnia. Intézkedtek, hogy ne a budapesti sörgyár szállítson a Balatonra. Nem is szállít. Nagykanizsa pedig még alig szállít, tehát a Balatonnál nincs sör, vagy csak ritkán, amikor Pestről és Kanizsáról érkezik egy-egy kisebb szállítmány. Persze helyesebb volna addig Pestről hozatni a sört, amíg Nagykanizsa nem szállít teljes kapacitással.

Sok a gazda

Sok a panasz a balatoni ellátásra, községfejlesztésre, üdülőhelyekre. Miért? Azért, mert négy minisztérium intézkedik balatoni ügyekben. Az idegenforgalmat a Közlekedési- és Postaügyi, a városrendészetet a Város- és Községgazdálkodási, az üdülési ügyeket az Egészségügyi és az ellátási ügyeket a Belkereskedelmi Minisztérium irányítja. Egyszerűbb lenne, ha visszaállítanák a Balatoni Intézőbizottság intézményét. Egy gazda jobban vigyázna a balatoni állapotokra, mint négy.

(sti)

Címzett: a XX. ker. tanács

Megírtuk, hogy a XIX. kerületben, egy vendéglő előtt az utcán rumot árultak. Cikkünk megjelenése után a tanács betiltotta a szeszesital utcai árusítását, és megbüntette a vendéglő vezetőjét. Kiss Károly olvasónk most arról értesít bennünket, hogy Pesterzsébeten is vígan árulják egy stráfkocsiról a pálinkát. A XX. kerületi piac terén a földművesszövetkezet minden szerdán és szombaton hajnali 3 órától 7—8 óráig árusítja a szeszesitalt.

Iroda, vagy pénztár?

A napokban betértem a gödöllői vasútállomáson levő Utasellátóhoz, hogy egy palack sört vegyek. Eddig a vendég egyszerűen kifizette a sör árán kívül az üvegbetétet is, amiről adtak egy kétforintos blokkot, majd az üveg visszaadása után a palack értékét visszatérítették.

Most azonban nem így történt. A pénztárosnő ugyanis papírtömböt szedett elő, azt elég tüzetesen áttanulmányozta — úgy látszik, ez volt az első eset az új szabály életbelépte óta — és megkezdte a blokk kitöltését. Igy:

„MÁV Utasellátó Ü. V. — Igazoljuk hogy a bemutató . . . db, azaz: . . . literes üvegért . . Ft . . . f, azaz: . . . . . Ft . . . f. üvegbetétet fizetett. Üveg neme: . . . „ tartalma: . . . . . . 195 . . . . hó . . . nap.

Érvényes 3 hónapig!

P. H.

aláírás

Ü. V. 52. — 00.390. r. sz. KK. 9014—1955. X. 30.000 drb. — 05120. Közl. Ny."

Ezt még elolvasni is elég fárasztó, hát még kitölteni, különösen akkor, ha a türelmes vendég mögött sorakozó emberkígyó türelmetlenségének különböző — esetleg nem is mindig szalonképes — formában kifejezést ad. Nem is tudták, hogy mi történik, csak annyit láttak, hogy a pénztár hirtelen irodává alakult át. Érthetetlen okokból a pecsételés ugyan elmaradt. (Pedig a takaros kis cédulán ott a „P. H." is, ami nyilván nem „Pesti Hírlap", nem is hidrogén ionkoncentráció negatív logaritmusa, hanem „pecsét helye". Végre — a sorbanállást külön nem is számítva — legalább ötperces ügyködés után a sörre jogosító cédulához és blokkhoz hozzájuthattam. A pénztár előtti és pult előtti sorbanállást is beszámítva, körülbelül 15 percet vett igénybe az ügy és emiatt a vonatot is majdnem lekéstem.

Miért tenyészti a MÁV Utasellátó Ü. V. a bürokráciát?

Dr. VÁLÓCZI LÁSZLÓ
egyetemi adjunktus, Gödöllő

Miért nem fogynak
a lenvászon egyrészes fürdőruhák?

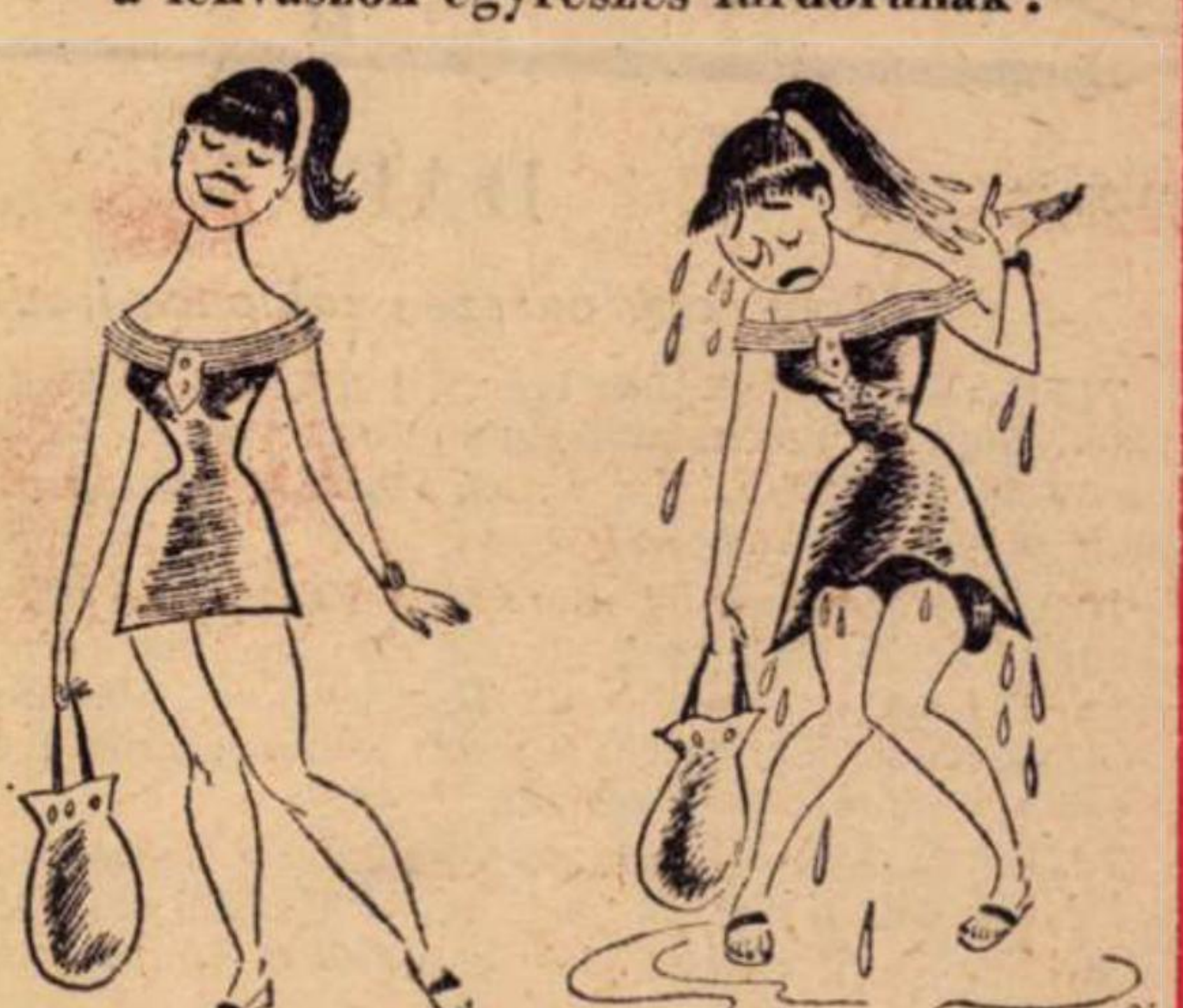

Fürdés előtt
csupa báj…

Fürdés után
nézni fáj.

Szép kis egyszerűsítés

Az RM Acélmű Martin-üzemében a fizikai dolgozókról már hosszabb idő óta sztahanovista nyilvántartási lapot kellett kitölteni.

Ennek az űrlapnak 12 rovata volt.

A minisztérium utasítására a nyilvántartást egyszerűsítették és új nyilvántartási lapot készítettek.

Az egyszerűsítési munka során feleslegesnek találták, hogy a nyilvántartást végző dolgozók tizenkét rovat kitöltésével bajlódjanak. Most már 27 rovatot kell kitölteniök.

Az egyszerűsítést szolgálja az is, hogy az új rovatok között sok olyan van, amelynek kitöltése az eddiginél nagyobb fejtörést okoz. Az egyik rovat címe például ez: „Kiváló dolgozó feszítés mérték százalékban."

Mint a Martin-üzem egyik dolgozója írja: „Még egy egyszerűsítés, és a Martinban sokkal több lesz a nyilvántartó, mint a fizikai dolgozó."

Ház kapu nélkül

… Egy részeg sötét éjjel betámolygott a Lehel utca 4/b-be és patáliát csapott. Bezörgetett az ablakokon, megrugdosta az ajtókat, felverte az egész házat. A házfelügyelő segélykiáltására felébredt a házban lakó rendőrtiszt is, aki aztán egykettőre „előállította" a rendbontó korhelyt az őrszobára.

És ez nem egyedülálló eset. A lakók nap mint nap találnak reggelenként ajtajuk előtt hortyogó részegeket.

Hogyan történt ez? Hát nincs kapu ebben a házban? Nincs bizony!

— *És miért nincs?* — kérdezem Kelemennét, a házfelügyelőnőt.

— *Azért nincs* — feleli — *mert a Tanács leszereltette. Ugyanis az udvar tulsó végén egy cipőgyárat építenek. Éjjel hordják ide az építőanyagot és hogy ne legyen útjukban a kapu, leszerelték.*

Megnézzük hátul az építkezést is. Két ember piszmog, szegecsel a falak között, s egy szál malteroslány dúdolgat, a lábujjával ábrákat rajzol a homokba.

Az jut az eszembe, hogyha a Tanács ilyen létszámmal és ilyen tempóban folytatja az építkezést, akkor bizony még a dédunokáink sem fognak abban a cipőben játszani, amit ebben a „gyárban" csinálnak.

Teremtsenek végre rendet a Lehel utca 4/b. számú bérházban. És a rendcsinálást kezdjék el a kapu felállításával!

(papp)

Rendel a Lukács fürdőben!

A Lukács fürdőt már jó néhány éve tatarozzák — hihetetlen lassan. Ez az egyik hiba a Lukácsban. A másik az, hogy délutánonként, amikor nagyobb tömegek lepik el a fürdőt, csak ruhafogas jut a fürdőzőknek. Ezek a ruhafogasok töröttek és a zakón kívül mást nem lehet rájuk helyezni. A cipőket a fogasok alá teszik és amikor a fürdőző érte jön, gyakran másnak a cipőjét adják oda neki. Sokszor elcserélik a a ruhákat is.

Az egyébként rosszul világított és tatarozatlan helyiségben két sánta pad próbálja „megkönnyíteni" az öltözködést. Mindehhez tegyük hozzá, hogy ezeket az állapotokat az idegenforgalom fellendítésének évében Budapest egyik legpatinásabb fürdőjében lehet tapasztalni. Javaslom: a fürdő maradjon patinás, de az öltözőt modernizálják!

Szepessy Sándor,
Bp., II., Gábor Á. u. 4.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Az Egyesült Izzóban is történhetett volna" címmel rajzot közöltünk, amelynek aláírásában azt írtuk, hogy az üzemi orvos szerdán egész nap a minisztériumban értekezik. Az Egészségügyi Minisztérium most arról értesített bennünket, hogy minden hónap utolsó szerdáján nem a minisztériumban, hanem az Országos Munkaegészségügyi Intézetben volt félnapos értekezlet.

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

A II. kerület, Hermann Ottó u. 14. számú ház lakói értesítik a Ludas Matyit, hogy a kerületi IKV a ház rossz állapotban levő kéményét, tetőberendezését és az esőlevezető-csatornáját megcsináltatta.

★

Schlakta Dezső (Hevesvezekény) adminisztrációs hiba folytán elmaradt családi pótlékát az egri SZTK-alközpont ismét folyósítja.

★

Mencser Rókus (Csongrád, Wesselényi u. 6.) mézszerződési jutalékát a Csongrádi Földművesszövetkezet kifizette.

★

Farkas László (Besenyő) fa-építőanyagát az egri TÜZÉP-telep kiutalta.

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343—100, 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 414 000
KEZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.